GEORGE URSA

Doisprezece ani de luptă națională...

- Articole -

Vol. III

Editura Societăți Scriitorilor Români
București, 2003.

George URSA

Doisprezece ani de luptă naţională...

- Articole -

Volumul III

- Partea a II-a -
- Partea a III-a -

Editura Societăţii Scriitorilor Români
Bucureşti, 2003.

• Coperta şi grafica: **Ioana Carolina URSA.**

© Toate drepturile, legale, asupra acestei ediţii, rezervate autorului, Societăţii Scriitorilor Români.

Consilier editorial: **George URSA**
Responsabil de carte: **George URSA**

ISBN: 973 –861110-4-0

TREI CĂRŢI DE EXCEPŢIE

Fundaţia Culturală F. R. O. N. D. E. (Paris – Sebeş Alba) a reuşit să tipărească, într-o ţinută grafică frumoasă, trei cărţi de certă importanţă pentru cultura românească post – decembristă. Primele do uă titluri *„România şi Sfârşitul Europei. Amintiri din Ţara pierdută”* de Mihail Sturdza, ministru de Externe al României în perioada septembrie 1940 – 1941; *„Publicaţiile scoase din circulaţie până la 1 iunie 1946”* inaugurează colecţia „Pagini interzise”. Celebrul *„Curs de FILOSOFIA RELIGIEI”* – tipărită pentru prima oară – inaugurează colecţia „Texte Româneşti Fundamentale”.

Animatorul acestui grup editorial, preocupat în cel mai înalt grad de promovarea românismului viu, activ, este dl. **George Pişcoci – Dănescu** un soi ciudat de răzvrătit al anilor '71 - '75.

Am semnalat mai întâi opul lui Mihail Sturdza, care, în opinia noastră, se situează printre cele mai importante cărţi ale deşteptării naţionale. Stau alături de el cărţile lui Nicolae Baciu; dar noi punem volumul lui Mihail Sturdza puţin deasupra. Nu din desconsiderarea acestuia din urmă, ci pentru că Sturdza nu condamnă numai Occidentul (recte clasa politică anglo - americană profund vândută, definitiv vândută, forţelor oculte). El condamnă, în primul rând – şi pe bună dreptate, cu fapte şi documente – dementa clasă diriguitoare românească care a condus România de la moartea lui Ionel Brătianu până la ocupaţia sovietică din 23 August 1944. Sturdza deconspiră cititorului, cu acribie şi fără patimă, miturile false, anume create de o propagandă, făcută de prostituaţi, şi impuse conştiinţei româneşti atrofiată de loviturile extremism – internaţionalismului (Titulescu intră în categoria acestor false mituri).

Despre *„Cursul de FILOSOFIA RELIGIEI”* nu o să ne dăm cu presupusul în aceste câteva rânduri puse la dispoziţie de revista „**Mişcarea**”. Spaţiul nu ne permite. Îndrăzniţi şi-l citiţi.

Volumul *„Publicaţiile scoase din circulaţie…”* îl recomandăm în special tinerilor pentru a-l consulta cu atenţie şi a extrage

titlurile cărților din care urmează să se instruiască pentru a înțelege lupta românismului de-a lungul timpului.

Deci, recomandăm tuturor celor interesați de românism și românitate, acestea și viitoarele cărți ale *Fundației Culturale F. R. O. N. D. E.*

(MIȘCAREA / Publicație a Noii Generații / Editor: Mișcarea Pentru România / Anul III, Nr. 12 (33) / August 1994, pag. 4, semnat **George URSA**)

INTERMINABILELE UNIRI

Aniversăm, în fiecare an, la 24 Ianuarie, ziua pe care eu o numesc a celei de a treia uniri a daco-românilor de pe aceste locuri. Prima a realizat-o Burebista. Da', înaintașii, au avut grijă să-l asasineze. A doua a realizat-o Mihai Viteazul la 1600-1601. Și, dați-mi voie să mă mir că nu o sărbătorim, măcar, pe aceasta cu fastul celei de la 24 Ianuarie. Unirea de la 1 Noiembrie 1600, a doua, este infinit mai importantă și infinit – dacă mi se permit aceste distorsiuni de limbaj – mai completă decât aceasta, care-i zic eu a treia. Odată, ne avantajează cronologic și, a doua oară, ca semnificație politică. Este făcută numai de români – de un Domn tânăr -, fără nici un sprijin, extern, am putea spune. Ba chiar împotriva tuturor adversităților și planurilor oculte. Un Regat român, la 1600, cu rege de stirpe română și capitală la Alba-Iulia. Cum ar arăta Europa Centrală astăzi? Dar Balcanii? Da' am avut grijă să-l lăsăm, pe Mihai Viteazul, să fie asasinat. De la Burebista și până astăzi, oamenii acestor teritorii, dintre Nistru-Tisa-Dunăre-Mare și Carpații Nordici, se tot „unesc", cu voie de la stăpânirea străină, și se dezunesc. Două uniri au fost făcute, fără asentimentul și împotriva „străinilor" lumii: cea a lui Burebista și cea a lui Mihai Viteazul. Să le alegem, pe una, din ele, simbolul de rigoare. Dar să revenim! Deci, la 1859, se „unește" – sub Patronajul Marilor Puteri Europene – Moldova ciuntită (fără Bucovina, fără cea mai mare parte a Basarabiei)

cu Țara Românească (Valahia) fără Dobrogea Mare. De ce ne-or fi lăsat mocofleții lumii să ne „unim"? Din aceleași motive pentru care, azi, ar dori să ne dezunim, să ne dezmembrăm (vedeți avalanșa de „investitori". De unde vin ei? Din Levant și din Israel pentru Moldova și Valahia și din Vestul apropiat pentru Transilvania). Eu nu sunt mândru de Unirea de la 1859! Răspunsul toleranților va fi: „Atât am putut, atât am făcut, atât ni s-a dat voie, noi suntem în calea răutăților". Așa este. Unirea, de la 1859 am făcut-o în cele mai umile condiții. Și ne-au trebuit 59 de ani pentru a realiza-o pe cea de la 1918. Și aceasta tot incompletă (**fără granița pe Tisa, fără Timoc, fără Maramureșul istoric, fără Banatul întreg** și fără garanții internaționale complete) și de scurtă durată. Dar, oricum, generațiile acelea au realizat – în trepte – o Unire pe care, de n-am fi cârcotași, am putea-o numi acceptabilă. Cât a durat acea Unire? De la 1918! 22 de ani! Dar cea de la 1859? Nici 20 de ani. De la 1859 și până la 1878. Ea s-a sfârșit cu un război victorios (vezi a doua parte a celui de al doilea război mondial), din care, am ieșit, pierzând trei județe și cu grave imixtiuni în organizarea legislativă internă. Ce țară a mai pățit o astfel de rușine? Adică, să câștigi un război și să pierzi provincii? Tot România între anii 1939 – 1945. Câștigă, cu nemții și pierde jumătate din Ardeal și Cadrilaterul; câștigă, alături de sovietici și pierde Basarabia, Nordul Bucovinei, Ținutul Herța și Insula Șerpilor. De la Burebista până astăzi suntem singura națiune care se tot unește și se dezunește și nu-și mai încheie acest proces, singura națiune care vorbește, cu timiditate, cu infinite precauții, despre sine, despre identitatea sa și mereu aducând vorba ba despre un alogen, ba de altul (amintiți-vă sintagma celebră a asasinatului: „români, maghiari, germani și de alte naționalități"). Ba purtăm grija țiganilor, ba a izraeliților, ba a ungurilor și preferăm să zicem „pământean" nu român. Ne privim țara mai mult ca ceva geografic. Câte „uniri" am avut, tot atâtea „dezuniri"! Nu mai puțin de șapte. Și astăzi suntem tot dezuniți. Nu ne lasă, să ne întregim, la est, rușii și ucrainenii, la vest ne sâcâie ungurii și

sârbii, la sud, bulgarii. Păi nu ne vor lăsa niciodată. La aniversarea acestor „uniri" ar trebui să plângem, să ne adunăm şi să plângem, să ne plângem condiția noastră în istorie. Să plângem condiția de ne-eroi a românilor. Cecenii ne-ar putea fi exemplu. Cecenii, poate, un popor mic, dar eroic, dacă ar fi în locul nostru şi cu numărul nostru, n-ar fi ceea ce suntem noi astăzi – cerşetori la porțile Vestului şi Estului. Speriați să nu supărăm pe cineva. În loc să ne strigăm nedreptatea şi să luptăm, pe viață şi pe moarte, pentru dreptul nostru, ne adunăm, timizi, în săli modeste, să lăudăm un lucru imperfect. Şi, vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, dar eu sufăr pentru, că, nu suntem o națiune eliberată de coşmarul interminabilei lupte pentru acelaşi țel – Unirea tuturor românilor într-un mare stat național. Îl atingem, acest țel, temporar, îl pierdem şi o luăm, de la capăt, pentru a-l atinge iar şi pentru a-l pierde, iar, în faza următoare. Şi tot aşa. Fiecare generație este, din nou, sclava unui țel pe care, generația anterioară, îl atinsese câțiva ani. Şi în loc să ne construim interior, cum dorea generația interbelică, o luăm de la capăt. Nici o „Unire" n-a fost definitivă, în acest spațiu. Nici una! Doar temporare. Şi acum – în „tranziția originală" – ne pregătim, cu toată puterea, să devenim argații turcilor, țiganilor, izraeliților, ungurilor şi cui s-o mai nimeri. Totul sub oblăduirea unor guvernanți rău intenționați. Iar 3, 5, 10 inşi, ca mine, se adună, într-o sală, şi „aniversează" uniri imperfecte şi aprobate de temporarii polițai ai lumii. Locul nostru ar fi în stradă, la luptă, nu aici, nu la discuții lipsite de finalitate, pentru că vedem cum musulmanii ne pervertesc tineretul, fetele, prin Complexele Studențeşti şi locurile de studiu au devenit bordeluri ale negro-musulmanilor. Când băieții, fetele noastre, sunt ținta agresiunilor, de orice natură, când avem cea mai scăzută natalitate din Europa, când avem o conducere care ne seacă biologic, când suntem deposedați de toate avuțiile, când ni se prostituează, când ne este prostituată generația tânără, când morala creştină, sănătoasă, este înlocuită cu satanismul, când patronii şi clasa de mijloc, ce se construieşte sub ochii noştrii, este neromânească, când avem regi şi împărați țigani, când suntem ținta jafului, fără precedent, al unei rase nomade, analfabete, fără nici o instrucție,

putredă din punct de vedere moral, locul românilor n-ar trebui să fie, la discuții, ci la luptă, totală, de apărare şi atac. Ar trebui să ne crape obrazul – dacă-l mai avem – de ruşine, când vedem că suntem ocupați economic de țigănime, când vedem că umbra unui nou art. 7 planează asupra noastră şi că, de data asta, conținutul lui se numeşte, „problema țigănească şi problema maghiară", când vedem că lupta generației interbelice se reia, azi, şi ea poartă numele de lupta contra ocupației țigăneşti. Să ne crape obrazul de ruşine, asta ar trebui, azi, când vedem că, România, este pe punctul de a deveni primul stat țigănesc din istorie. De aceea, din această cauză şi din multe altele, nu pot fi decât trist astăzi, la această „aniversară".

(TEMPUS/ ANUL IV NR.1, (6), MARTIE 1995/ PUBLICAȚIE PERIODICĂ A FUNDAȚIEI „TEMPUS", TRAIAN – ROMÂNIA , pag. 3, semnat **George URSA**)

TOVARĂŞII REVIN ÎN FORȚĂ

„Editura (!) Noua Alternativă" (kominternismul cosmetizat) patronată de „Institutul (!) de Teorie (?) Socială al Academiei Române (!)" tipăreşte – evident pe banii contribuabilului român – o „culegere de studii" cu titlul: „**Ideea care ucide**" şi, subtitlul, „Dimensiunile ideologiei legionare" (Dragă vă e, vouă, „ideologia"!). Gura kominterniştilor, coafați (comunistul de extracție etnică incertă e kominternist şi „democrat" în acelaşi timp; ca Ana Pauker), adevăr grăieşte. Exact, aşa! După ce, din 1944 şi până în 1989, au ucis cu pistolul, cu pana, cu satârul ideologiei marxist-leninist-staliniste, kominterniştii şi-au acordat un respiro, de câteva luni, în 1990, şi – văzând că românul e „blând şi tolerant" – au reînceput. Se cred în 1944! Ce-i deranjează pe *florieni* şi *neumann-i?* Ortodoxismul, legionarii şi autorii care au gândit creştineşte şi româneşte (Eliade, Brăileanu, Țuțea, Herseni, Manoilescu, Bernea, Noica, Nae Ionescu, Crainic, Gyr, Găvănescul, Polihroniade, Vintilă Horia etc.). „Ideea" stalinist-troțkist-marxistă, care a ucis peste 500.000 de români, a lichidat o elită creştină, nu-i interesează pe *florieni*. De ce i-ar interesa? De ce nu „analizați" şi citați, tovarăşilor, din Teohari Georgescu

(Burăh Tescovici). Iosif Chişinevchi, Ana Pauker, Leonte Răutu, Alex. Moghioroş *e tuti quanti*. Acolo să vezi, tovarăşe, „ideea care ucide". De ce nu vă autocitaţi, tovarăşilor „teorie socială"? Dacă vreţi citate şi „studii", vă propunem – *florienilor* – câteva. Şi anume din cel mai xenofob text (Deuteronom), din cel mai *anti*... Zice înaintaşul (nu-i nici ortodox şi nici român): *„Domnul, Dumnezeul nostru (Iahweh, n. n.), ni le-a dat în mâini (pe alte neamuri, naţiuni n. n.) şi le-am nimicit cu desăvârşire: Bărbaţi, femei şi prunci am nimicit cu desăvârşire şi n-am lăsat să scape nici unul măcar...".* Ce ziceţi, de „ideea care..."? Aşa zice Moise într-un text care e chiar religie oficială, deci „ideologie" oficială a unui întreg neam. O fi ăla neam românesc? O fi el „antisemit" şi, poate, xenofob? Nooo! el e democrat, şi modern, şi umanist, şi socialist, de stânga etc. Dar să vă dau – d-le. Florian, Neumann şi alţii – un citat din *patronul* ce va patronat viaţa şi ne-a nenorocit nouă, românilor, ţara – Ulianov. Iată ce zice Ulianov: *„Ne ameninţă un al treilea flagel – păduchele,... Aici noi spunem: «Tovarăşi, această problemă trebuie să stea în centrul atenţiei dv. (a activiştilor, evident; n. n.). Ori păduchii vor învinge socialismul ori socialismul va învinge păduchii!»... Fireşte că mai există medici care nutresc idei preconcepute şi manifestă neîncredere faţă de puterea muncitorească...".* Cred că aţi înţeles, tovarăşi de la „Institutul de Teorie (!)..."; nu vi se pare că Lenin avea dreptate şi că, domniile voastre, n-ar trebui să uitaţi problema „păduchilor" şi că noi trebuie să luptăm să învingă, odată, socialismul şi să scăpăm, pentru totdeauna, de *păduchi?*

O analiză, propriu-zisă, a „culegerii, de studii", încropite de „autori", ar însemna o pierdere de vreme. N-avem ce discuta şi nici timp de risipit în dispute cu *rasiştii*, cu extremist-kominternist-internaţionaliştii, nici cu fundamentalismul stângist şi nici cu cei care atacă religia naţiunii române – creştinismul ortodox. **„Suntem români şi punctum!"** Nu acceptăm să fim batjocoriţi: nici noi şi nici martirii noştrii!

(MIŞCAREA / Publicaţie a Noii Generaţii / Editor: Mişcarea Pentru România / Anul IV, Nr. 8 (48) / 16 – 30 Aprilie 1995, pag. 5, semnat **George URSA**)

SOLIDARITATE LA BUCUREŞTI

Vinerea trecută, 7 aprilie, studenţii bucureşteni – **Liga Studenţilor** – s-au solidarizat cu studenţii basarabeni, demonstranţi la Chişinău, şi au organizat o demonstraţie, în Piaţa Universităţii, sub celebrul balcon. Demonstraţia a debutat la orele 15.00 şi a fost destul de modestă ca participare. A şi durat puţin! Studenţii români, bucureşteni, sunt obosiţi, lipsiţi de inventivitate chiar. Repetă vechi şabloane şi, bineînţeles, sunt straşnic păziţi de poliţişti. Sunt mult inferiori colegilor lor de la Chişinău. Organizarea a lăsat de dorit. Ca de obicei – trimişi cu certitudine de forţe obscure -, n-au lipsit ţiganii. Ei aveau porta-voce şi strigau – în derâdere, de ce oare? – lozinci anti-Iliescu şi pro-monarhiste. Propaganda negativă – cu care de acum ne-am obişnuit – şi executanţii ei şi-au făcut, şi de data asta, datoria din plin. O ceată de ţigani râdeau – şi, la doi paşi, vindeau reviste pornografice fără să-i întrebe ceata de poliţişti de sănătate -, clipeau şiret din pleoape şi strigau: „Jos Iliescu!" Oare cât vom mai răbda această murdărie, acest soi de propagandă, de tip negativ, care compromite orice acţiune, românească, pozitivă? Te duci să organizezi o acţiune, de luptă pentru românism şi românitate, şi apar cinci ţigani, zece, şi dacă nu cântă – cum au şi făcut-o -, în prezenţa unui general, „Noi suntem români!", atunci strigă – cu schepsis! – „Jos Iliescu!" Prin acest soi de lozinci se face, în realitate, prin ricoşeu, pe termen lung, un imens serviciu, moral, celui pe care, chipurile, îl gratulează cu „Jos!" Ce rost au, stimaţi maeştrii ai diversiunii, aici, patimile pro-bolşevice şi loviturile sub centura monarhiştilor? Nu e suficientă diversiunea Cioabă, Iulian? Aici e vorba de unire! De românitate, stimaţi organizatori de lucruri urât mirositoare. Trebuie să admirăm, aici, arta de a face, din ideea naţională, o cacialma cu lozinci agitatorice. Închipuiţi-vă, câţiva ţigani, strigând, la o demonstraţie pentru „Suntem români şi punctum!", „Jos Iliescu!" E clar, nu! Trezeşte-te, popor român, elită românească, odată!...

În fine, coloana s-a pus în mişcare, spre Ambasada Republicii Moldova, pentru a depune un „protest"! Întreb, încă o dată, în aceste rânduri, pe nătărăii aceştia – poate unii de bună credinţă – cât timp vor mai rămâne infantili? Nu le-au ajuns cinci ani? Nu realizează, odată, cât de valoroasă este propaganda, de ordin negativ, făcută unui om politic? Şi ce deservicii aduce ea unei cauze, cum istoveşte energiile? În loc să faci ceva strigi lozinci „Jos Iliescu!", îţi iroseşti timpul, energia şi viaţa, de pomană. O boală trebuie să-şi parcurgă ciclul. Nu poate fi grăbit timpul. Lăsaţi-l, bre, în pace! Dacă se strigă cu aceeaşi deriziune „Trăiască Iliescu!", şi „Trăiască Mircea Snegur!" poate ar fi avut un efect. Da, lăsaţi-i în pace, ca şi *cum n-ar exista*, şi lucraţi pentru a le lua locul, când vine vremea. Pregătiţi-vă pentru a fi oameni de stat!

În consecinţă, deci, trăiască Ion Iliescu şi Mircea Snegur, tovarăşi, şi la muncă, pozitivă, tineret!

(GLASUL NŢIUNII/ REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI/ Nr. 18 – 19 (238 – 239) / Anul VII/ aprile 1995, pag. 3, semnat **George URSA**)

BĂTRÂNII TINERI

În Aula Magna a Universităţii Bucureşti s-a adunat floarea celor ce au avut mai mare curaj decât ceilalţi, decât cei cu dictonul „Sabia nu taie capul plecat!" S-au adunat luptătorii şi urmaşii de luptători contra comuniştilor kominternişti (contra **dulbergerilor, tescovicilor, burăhilor**) şi a celor văpsiţi, ca ei, dintre români. Pe scaunele de la tribună i-am văzut, încă viguroşi, pe Liviu Brânzaş, Ioan Gavrilă Ogoranu, Zaharia Marineasa, Sebastian Mocanu, Mircea Nicolau, Mihai Timaru etc. În sală bătrâni şi tineri, mulţi cu lacrimi în ochi, în holul din faţa sălii – cărţi ale celor ce au trecut (şi au avut şansa să scape!) – din gulagul pregătit nouă, românilor, de alde burăhi. Cărţile (mai ales cele a lui Nicolae Goga, Ogoranu, Ghinea, Bacu) erau smulse din mâinile celor ce le vindeau. Bătrânul –

încă verde – Ogoranu (de departe cel mai căutat autor) dădea autografe pe volumul II al cărţii **„Brazii ce se frâng, dar nu se îndoiesc".** Cu tot respectul ce-l am faţă de cei ce au îndurat închisorile dejiste şi ceauşiste, nu pot să nu-i întreb: de ce i-au permis lu' tov. Paller să-şi dea şi el cu presupusul? El nu este printre „torţionari"? Este, din păcate! El scria, pe atunci pe la ziarele comuniste, avea funcţii, trăia la fel de bine ca şi kollerii şi burăhii, plecaţi, se spune, acum, în Israel, dar în realitate, bine merci, pensionari, cu pensii grase, prin vilele din „Primăverii". Eu, ca om de vârstă mijlocie, le mulţumesc pentru prezenţă foştilor deţinuţi politici şi mă bucur pentru ei că au apucat anul '89 şi anii ce au urmat acestuia şi i-aş ruga – cât mai trăiesc – să facă, pentru că noi nu suntem în stare, următoarele lucruri.

1. Să scrie un „**Dicţionar**" şi în el să-i cuprindă pe toţi martirii şi să înceapă cu anul 1927 şi să încheie cu anul 1989. Pe localităţi, alfabetic, cum doresc şi să specifice neapărat şi gruparea politică din care făceau parte. Şi regimurile care i-au schingiuit, ucis, închis. Acolo să fie trecuţi şi cei care au scăpat din închisori şi trăiesc în ţară sau în exil. Nume, date, să avem la ce ne adăpa pentru că cenuşa martirilor este mai puternică decât dinamita. De ruşinea acestei cenuşe, poate, ne mai îndreptăm spinarea, noi, cei de azi.

2. Să elaboreze şi un „**Dicţionar**" (pe cât de complet e cu putinţă) al torţionarilor şi ucigaşilor, direcţi şi al celor vinovaţi moral, al celor care au ordonat. Cu numele real, cu numele românizat, cu crimele înfăptuite.

3. Să scrie, să adune documente, cât mai multe, pentru că mai au puţin de trăit şi ei ştiu unde să le caute şi la cine. Poate s-o trezi, odată, neamul acesta şi s-o vindeca de necreştinism, de liber-cugetare şi liber-cugetători, de ţigănism, de necredinţă într-un cuvânt!

(GLASUL NAŢIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI / Nr. 25 (245) / Anul VII / iunie 1995, pag. 8, semnat **George URSA**)

LA 55 DE ANI

Al doilea război mondial a fost, pentru România, una din cele mai cumplite năpaste cu care ne-a blagoslovit Cerul. Am ieşit, din el, înfrânţi, bătuţi complet. Înfrângerea a fost totală, absolută. Adică am fost înfrânţi spiritual, material, existenţial, geografic şi istoric. Cum şi când vom reuşi să ieşim din această înfrângere? Dumnezeu ştie. La 28 iunie a. c. s-au împlinit 55 de ani de când au fost cesionate, fără luptă, Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa. Tot în aceste zile – ca să nu zic azi – ne-a vizitat Vl. Şumeico, un demnitar rus. El ne-a lămurit multe, din câte le credeam doar zvonuri îndoielnice. Mai cu seamă, el a spus că Rusia acceptă să încheie un tratat de pace cu România şi să condamne pactul Molotov – Ribbentrop, dar nu şi consecinţele lui. Hărţile să rămână aşa cum sunt. Şi să fim înţelepţi să acceptăm actualul status quo şi să nu intrăm în NATO. El ne-a lămurit că, de fapt, o serie de „conducători români" l-ar fi „informat" că românii nu-s prea dornici să intre în NATO. Unde mai pui că el ne-a fluturat, pentru a câta oară în istorie, putinţa de a-i aproviziona până şi pe ruşii din Kamceatka cu alimente. Bine, rusul poate să spună ce vrea, dar oare noi ne simţim apţi să ne reunim fără să întrebăm pe cineva? Nici pomeneală! Noi, „elita", de regulă inşi trecuţi de 40 de ani, ne adunăm să protestăm prin comunicări „ştiinţifice" şi „comunicate" contra unor nedreptăţi care, dacă am fi bărbaţi, le-am rezolva prin lupte sau „la masa verde" care este şi ea un câmp de luptă. În schimb, „conducătorii" noştri aduşi la putere de vânturile străzii se întâlnesc cu şefii altor state şi îi asigură că n-au „nici un fel de pretenţii". Şi noi, masa de români, căscăm gura la ei şi nu-i luăm la întrebări. Ne apasă o grea apatie. Apatia celui ce iese din istorie şi intră în biologie. Dar, deja, scrisul pe aceste teme a devenit inutil. Nu clinteşte pe nimeni din scaunul lui de neputincios, din scaunul de mic afacerist şi jucător pe spaţii mărunte, de ideolog al Caritasului etc. Mie, personal, dacă-mi daţi voie, nu mi-a mai rămas altceva decât deznădejdea.

Constat, cu o tristeţe resemnată, de om trecut, cum s-ar spune, că n-am înţeles „existenţa socială" a vremii de azi şi că n-am dat din coate să mă aciuez pe lângă un fost bolşevic şi să fac carieră, să capăt posturi de la Iliescu, de la Gavra, de la Cioabă. N-am înţeles nici istoria. Dacă aş fi înţeles-o, aş fi ales calea „regelui" Cioabă, a maistrului Cataramă, a „conselerului" cutărică – Bobiţă, Topică, Ciordică – sau l-aş fi luat ca exemplu pe însuşi preşedintele Ion Iliescu şi aş fi devenit un „luminat". Dar, în loc să fiu de stânga, m-am pus pe naţionalism, pe iubire de naţie. Vă întreb: de ce ne-am adunat aici, în sala acestui „Institut"? Să ne văicărim, în timp ce ăştia se îmbogăţesc, fac cariere „de stânga", se dau la TV? Ne-am adunat să plângem? Să înmormântăm o idee, să recâştigăm, să punem bazele recâştigării a ceea ce am pierdut – demnitatea, onoarea, teritoriile răpite fără luptă? Câţi suntem? Prea puţini. Să nu disperăm, veţi zice. Departe de mine o astfel de... ambiţie. Că doar naţiunea română şi-a „ales" reprezentanţi care să-i poarte de grijă. Îi întreabă, această naţiune, apatică, ce fac şi ce au făcut pentru a ne reda onoarea şi teritoriile răpite? Că despre trai bun nu se mai pune problema. Nu i-a întrebat. A avut naţiunea română „aleşi" în 1940, 1944, 1947 şi de atunci şi până azi? A avut! Evident, pe cei pe care i-a avut ori s-a lăsat să-i aibă. Au fost ăştia întrebaţi, mulţii dintre ei trădători, de ce au cesionat teritorii? Căci trădători au fost pentru că numai nişte trădători cedează, fără luptă, teritorii, cui îi vine chef să ni le ceară. Ce fac reprezentanţii „aleşi" ai naţiunii? Nu fac decât să lase pierdut ceea ce a fost pierdut cândva la înghesuială. Ei bine, normal ar fi, din partea unui om lucid, ce mă pretind, să sting lumina, să încui uşa şi să spun: „Această ţară şi conducătorii care se selectează, într-un fel sau altul, nu mă interesează". Să las totul baltă şi să plec aiurea. O naţiune ce-şi ucide, de-a lungul istoriei, naţionaliştii şi dă funcţii până şi unor ofiţeri ai unor servicii secrete este o naţiune şi o ţară fără speranţă. Mircea Eliade a scris, la 19 septembrie 1937, un articol excepţional. Genial, aş putea spune. Profetic! N-am invidiat niciodată vreun

autor. Dar îl invidiez pe Mircea Eliade pentru acest articol. El se intitulează PILOȚII ORBI. În el Mircea Eliade spune, la un moment dat, că atunci când „instinctul de căpetenie al elitelor politice (ale unei națiuni, evident - n. n.) s-a stins, acele națiuni – care au astfel de elite – nu vor mai supraviețui, ca entități distincte, multă vreme". De aceea, astăzi, după îndelungi cercetări şi meditații, am admirație pentru trei, patru nații, cel mult cinci, şase. Exceptându-i pe japonezi, germani şi pe chinezi, care sunt popoare închise în sine, îi admir pe evrei, sârbi, ceceni. Primii au Vechiul Testament la dispoziție şi se țin de el şi aceasta-i va ajuta să supraviețuiască până la sfârşitul istoriei. Acest „tratat" de luptă contra „neamurilor" este invincibil. Dar cât de demni de admirat sunt cei doi din urmă – cecenii şi sârbii -, care ştiu să moară, eroic, atunci când li-e pusă în discuție libertatea, identitatea etnică! Sunt popoare care ştiu să moară eroic. Nu sunt laşe! Şi orice erou va fi cinstit şi onorat mai devreme sau mai târziu. Chiar murind biologic, națiunea supraviețuieşte în istorie ca o amintire frumoasă. Ca macedonenii! Românii – media, ca posibilitate, un lider politic al zilelor noastre – o să treacă, dacă nu vor fi lăsați în pace, din nou, la boicotul istoriei. Dar oare vor avea acelaşi succes? Ne lipseşte „cartea", şi azi fără „Carte", fără a fi atârnat de Cer, de un Dumnezeu național, greu se va mai putea supraviețui. Că doară ce vom face? Ne vom „plimba" cu turmele şi coliba în spate, în noua Europă, unită administrativ, ca un fel de ciobani moderni? Să fim serioşi. Eu deplâng şi condamn sufletul laş care se vaietă cât îl nedreptățesc vecinii şi adversarii, mai isteți, şi că numai ei ar purta vina eşecului nostru istoric. Dacă eu şi dumneavoastră nu suntem azi fermi, etnic, pe Nistru şi Tisa, vina este numai a noastră ca neam şi discuțiile şi vorbele sunt inutile...

(GLASUL NȚIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI / Nr. 40 (260) / Anul VII / septembrie 1995, pag. 6, semnat **George URSA**)

HAOSUL ÎN CARE NE MIŞCĂM

Mi-e din ce în ce mai greu să scriu astăzi şi, mai cu seamă, şi din cauza crizei de credință în care se zbate România de azi. Criza credinței în viitorul României este fără precedent, şi această criză produce o deznădejde greu de depăşit. Un om onest ar trebui să renunțe la scris. Şi mai că acest lucru-l şi fac de o vreme încoace. Pot afirma că ştiu „politică" venind din interiorul forțelor ce ne guvernează. Cunoscând combatanții şi acțiunile lor. I-am văzut crescând, îmbogățindu-se, creându-şi averi, călcându-şi cuvintele date, fiind comunişti deci, nu-mi mai fac iluzii! „Meseria" de gazetar te vindecă de aşa ceva. Cei care se bălăcăresc pe scena politică, în fața spectatorilor creduli, în culise, în fond, se înțeleg. Şi s-au înțeles de fapt, înainte de a începe spectacolul. Cei care se atacă fac alianțe. Şi nu-i interesează decât să aibă posturi de unde să poată fura, mânca şi călători de-a lungul şi de-a latul pământului. O singură spaimă-i uneşte pe toți – spaima de sionism. Încolo totul se poate întâmpla. Nu mai departe, recenta alianță Gugui – Funar – Surdu. În anii '90, '91 calul de bătaie al revistei „Baricada" (redactor şef: V. E. Gugui) erau PUNR-ul, VATRA şi „naționaliştii". Azi sunt „aliați". Un alt „om politic" îşi face „aliatul" albie de porci. Nu fără dreptate. „Alianța" rămâne! Mă miră că, totuşi, după ce s-au împăcat n-au declarat că ***legionarii sunt vinovați***. Da, nu-i timpul pierdut. Politicianism, circ şi bordel, țigănism: biologic, moral şi sufletesc. Țigănismul se întinde ca ciuma peste întreaga lume politică românească, țigănismul şi invazia elementului levantin, de sorginte semită. Neseriozitatea este la ea acasă în România. În fond, toți politicienii români – cu rare excepții – sunt urmaşii aceluiaşi partid – Partidul Comunist (din) România. Scandalul este pentru galerie. Comunismul – stânga în general – n-a fost înfrânt(ă). Dimpotrivă, s-a extins subteran. Lucrează, ca şi altădată, pentru sionism şi, poate, în subsidiar, pentru Rusia. Nu vă lăsați înşelați! ***Mlaştina disperării*** n-a fost încă trecută. Pentru ce s-a jertfit Corneliu Codreanu? ne-am putea întreba

din moment ce noi nu ne-am schimbat cu nimic şi nu dăm semne că vrem să ne schimbăm. Dar, mai cu seamă, de ce s-a lăsat asasinat? Chiar nu bănuia că n-avem ruşine? Marea problemă nu este aceea a adversarilor românismului. ***Este aceea a depăşirii deznădejdii***. Românii, românismul par a nu se mai dezmetici din frică şi deznădejde. Trebuie să trecem dincolo de ţiganismul cotidian, să ne întoarcem la eroism; dar cum să facem să depăşim vorbele? „Naţionalismul" a fost furat ca şi altădată de circarii vieţii politice, de politicianism. Cum să facem, deci, să depăşim îndemnurile reciproce, cum să face să trecem dincolo de ***trebuie***? Să trecem real. Cum să depăşim vorbele prin fapte, cum să trecem dincolo de şanţul ticăloşiei resemnării, al complacerii în suferinţă, al complacerii în condiţia de victimă? Căci adversarii, prin asasinatele bestiale, din vremea celor trei dictaturi (Carol al II-lea cel Ticălos, Ion Antonescu cel Vanitos şi dictatura comunistă), au frânt inima noastră. Au paralizat-o! Această paralizie trebuie s-o învingem. Când vom învinge teama de a nu fi împuşcaţi, de extremismul democratic, lângă un şanţ, fără judecată, atunci vom păşi din disperare în construcţia victoriei, în reforma interioară a fiecărui membru al neamului nostru. Doamne ajută să ne vindecăm de marea boală care bântuie omenirea de aproape trei secole – sionism-comunism-finanţismul, să ne vindecăm de ***marele complot!***...

GLASUL NAŢIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI/ Nr. 44 (264) / Anul VII / octombrie 1995, pag. 6, semnat **George URSA**)

UN MAESTRU AL TRISTEŢII: J. P. JACOBSEN

„Râul Salzach nu este o apă veselă şi pe malul său răsăritean se află un sătuleţ foarte trist, foarte sărăcăcios şi deosebit de liniştit" (*Două lumi*, 258, **Doamna Maria Grubbe**, 1974). Tot ceea ce există, există pentru a intra – în pacea în care trebuie să intre în pacea eternă. Soarele apune, frunzele

cad, valuri de frunze acoper totul şi peste ele cade omătul, iar primăvara, vara, toamna, iarba creşte, crucile sunt mâncate de ploaie, de soare, de umezeala ceţii şi, toate, lucruri şi oameni, tot ce există, se afundă în pământ. Nu există scăpare. Oamenii pot fi laşi, beţivi, buni, răi, urâţi, frumoşi chiar, stranii ca Edele, inflexibili, în urmarea planurilor ascunse, ca Henning, dar, mai devreme sau mai târziu îi aşteaptă pe toţi sfârşitul. Moartea îi atacă dintr-o dată ca pe Bryde – cel împuşcat – or ca pe Riemingius, cel omorât de cal, or sunt măcinaţi de un ceva ascuns, de tuberculoză, aşa cum e măcinată cărămida de igrasie. Tristeţe, renunţare, poezie, iluzii spulberate, nimic durabil nu încolţeşte în inima eroilor din paginile cărţilor scrise de Jacobsen. Pădurile sunt mâncate de frigul toamnei, îmbătrânesc, apa îngheaţă şi lemnul putrezeşte. Căldura verii năduşeşte totul în jur. Soarele e văzut doar când apune, Henning e ucis de fantoma celei pe care o iubise, de Agatha şi, desigur, ţara lui Hamlet nu poate da decât eroi trişti. Speranţele nu încolţesc decât atunci când începe jocul iubirii – joc în care eroii se lasă, o clipă, prinşi ca apoi să se grăbească, precipitaţi să-i sfarme regulile pentru a se întoarce, cu o clipă mai devreme, în deznădejde. Atunci când totul urmează – logic – să se încheie fericit o întâmplare stupidă, un ceva pe care noi muritorii îl numim ghinion - numai că nimic nu e întâmplător - intervine, stupid, pentru a-l arunca pe unul din partenerii jocului morţii, nenorocirii, demoniei. Cel rămas, neavând altă soluţie urmează acelaşi drum al nenorocirii, demoniei. Cel rămas, neavând altă soluţie, urmează acelaşi drum. al veşnicei nefericiri şi tristeţi. Bărbaţii, se dedau beţiei, vagabondajului şi deznădejdii ucigătoare. Mogens, în urma nenorociri ce s-abate, peste el, cugetă la fel ca Schopenhauer, la fel ca mai consecventul Kirrkegaard, că „prietenie, milă, toate acestea, nu erau decât minciuni; dar până la urmă dintre toate lucrurile găunoase cel mai găunos rămânea ceea ce se cheamă amorul"... (233, acelasi volum). Ieşire nu există şi cel mai bun lucru este să nu ni se întâmple nici o nenorocire şi să trăim inocenti şi fără griji... „De ce nu-i fusese îngăduit să-şi

păstreze credința în toate minciuile acestea poleite?" (233, același volum). De regulă în urma unui eșec, de credință, eroii lui Jacobsen „ies din pielea lor" și nu-și mai găsesc liniștea decât în mormânt sau în resemnare, în anonimatul morții civile. Viața, ne mai oferindu-le nimic, ceea ce le rămâne este: abandonarea, risipirea. Resemnarea încolțește în ei încet, crește, crește, cum crește iedera, distrugând trunchiul care o adăpostește și a ocrotit-o când era firavă; el va fi ros de umezeală și falnicul pom moare asfixiat, sugrumat, sub povara parazituiui pe care l-a ocrotit. Totul este supus degradării. Niels Lyhne merge din eșec în eșec, din trădare în trădare și toate se întâmplă pentru că în tinerețe, pare a sugera autorul, își pierduse credința; credința în Dumnezeu. Culmea este că ăsta va muri fără să și-o recapete. Ba, dimpotrivă! El își pierde credința și-i rămâne amintirea iubirii pentru trecător - pentru femeie. Toate femeile care se vor perinda prin viața lui vor fi fețe a aceleași Edele Lyhne, cea pentru care se rugase lui Dumnezeu să n-o treacă in veșnicie. Dar, ce știe un muritor? Degradarea, învechirea, revolta fără obiect își pune, în felul acesta, pecetea din copilărie, pe sufletul lui Niels. Neliniștea începe odată cu sesizarea a ceea ce s-a perimat, odată cu sesizarea că ceva care ne-a entuziasmat cândva acum ne trezește dezgust. „Și anii s-au scurs... jocurile s-au învechit unul după altul, au devenit plicticoase, prostești și fără sens, ca pozele din abecedar - și totuși fuseseră odată atât de noi, de neobositor de noi (339, Niels Lyhne)". Ceva a fost dar azi nu mai este. Ieri a fost! Acesta este, în fond, sacrul. Dar de unde să știe cel fără răbdare. În zilele acelea... cum spun versetele sacre. Inițial, lucrurile au fost pure și ne-au purtat spre alte limanuri gândurile; spre a le contempla. Scurgerea acestei dimensiuni a timpului, însă, le-a degradat pentru noi. Degradarea nefiind altceva decât o neîmplinire, o lipsă, nu ne poate trezi decât tristețe. Tristețea este apanajul celor ce au văzut, celor ce au trăit, odată, într-un cerc (cer) nealterat de timpul socio-uman, de timpul pentru noi. Edele, ireala Edele, tocmai despre acest pericol îl avertizează pe părintele Bigum

cel care, părăsindu-și, o clipă, menirea, se lasă bântuit de patimă, mistuit de ceea ce crede el că este filosofia fericirii noului Dumnezeu pe care l-a descoperit, pe Edele. Dar idolul (aidolom) îi răspunde cu brutalitate: „Stăpânește-te, omule... Ridică-te, plimbă-te puțin prin grădină și încearcă să-ți vii în fire... Idotul dumitale este atât de mic, de neînsemnat, și atât de nedemn de a fi idolatrizat (57; Niels Lyhne)". Niels aude totul și înțelege... Ce înțelege? Înțelege, „pentru prima oră", și „se teme de viață... Înțelegea pe deplin că o dată ce viața a osândit pe cineva să sufere, această osândă nu este nici imaginație, nici amenințare: ești târât la scaunul de tortură și nu te mai scapă nimeni, în ultima clipă, ca în povești"... (59; N. L.). Această femeie, Edele, atât de neînduplecată și frumoasă, este bolnavă de turbeculoză și va muri într-o seară de primăvară când „în fața ferestrei, florile albe se înroșeau ca trandafirii în lumina soarelui care scăpăta (61 N. L.)", iar în odaie „Edele... cu fiecare respirație își dădea sufletul, răsuflare cu răsuflare, pieptul se mișca din ce în ce, mai slab, iar pleoapele deveneau din ce în ce mai grele..." (61, N. L.). Odată cu asfințitul soarelui, fata aceasta ireală se întoarce în lumea de unde venise. „Umbrele au crescut – umbrele serii și ale morții (62; N. L.)" Capitol III pune prin această frază, și prin această întâmplare, pecetea pe întregul univers. Suntem condamnați. „Înțelegând" aceasta, întreaga viață a lui N. L. va deveni un drum al disperării, al risipei, al nestatorniciei și amarei tristeți. Oriunde va încerca să prindă rădăcini va sfârși într-o nouă dezamăgire. Studența îi va eșua, dragostea din tinerețe va eșua și ea, prietenia cu Eric o va trăda devenind amantul verișoarei Fenimore care este, la rându-i, soția lui Eric. Mama îi va muri de tuberculoză și va rămâne cu desăvârșire singur. Pentru a „valorifica" și mai mult această singurătate pleacă în Italia. De ce pleacă? Are un scop instructiv călătoria lui, or regenerativ cum au, „călătoriile" lui Goethe? Nici pomeneală. Niels pleacă pentru că „nu știa ce se va face cu sine și cu talentele sale. Era îmbucurător că are talent, dar nu-l putea folosi... (195 N. L.)". Izbucnind holera, în

Italia, se trezeşte izolat într-un hotel, „Soarele de Aur", la Riva, pe malul lacului Garda, în compania unei cântărețe de operă. Un accident al gâtului a adus-o acolo din disperare. Revenirea vocii înseamnă şi plecarea ei de acolo. Niels Lyhne a avut cu ea o aventură pe care am putea-o numi sexuală. La plecare, fără a-l vedea pe N. L. față către față, îi lăsă un carnețel în care-i scrie tot felul de prostioare. Îl părăsise, deci! „Niels nu s-a mirat; **era numai trist** (s. n.), dar de loc supărat; a avut chiar un mic zâmbet resemnat pentru această nouă duşmănie a sorții (199; N. L.)". Totuşi această ultimă întâmplare umple paharul şi-l determină pe erou să revină la moşie, în Danemarca, cu hotărârea „să aibă un cămin" (199; N. L.)". Aici, la Lønborg, la fel ca şi Levin, se simti „cu adevărat... fericit... privind cufundat, într-o stranie închisoare vegetativă, peste grâul auriu sau ovăzul cu spicele grele (200; N. L.)". Întâlnind-o pe Gerda, „această fetiță încrezătoare (204; N. L.)", Niels Lyhne se căsătoreşte. Soția-l iubeşte, îi adoptă concepțiile, îi dăruieşte un copil, însă „Veşnicia" – pe care eroul o sfidează – veghează şi singura ei grijă pare a fi aceea de a răpi muritorilor seninătatea şi mărunta fericire. „Gerda se îmbolnăvi pe neaşteptate şi nu putu să revină la viață. (207; N. L.)". Pe patul morții ea se reîntoarce la Dumnezeu lăsându-şi soțul din nou singur pentru totdeauna. Dragostea conjugală murind, ne rămâne iubirea pentru copii. Numai că nu aceasta va fi soarta lui Nieis Lyhne. Copilul îi va fi răpit şi el de aceeaşi „Eternitate". Şi urmează sfârşitul. „Niels străbătea încăperile goale, cuprins de o amarnică melancolie (s. n.). În noaptea aceea, când i-a murit copilul s-a frânt ceva în sufletul său; a pierdut încrederea în sine, credința în puterea omului de a suporta viața ce-i este hărăzită (213; N. L.)". Căzuse înfrânt. Aşa cum la moartea Edelei rugase pe Dumnezeu s-o salveze aşa acum, la maturitate, după ce-l negase pe Dumnezeu, în neliniştea durerii, îl invocă, nemaiavând pe ce se sprijini. Înfrângerea este totală! Niels Lyhne, desigur va muri „în picioare" dar aceasta nu mai contează. Degradare – tristețe.

Ce altceva decât o ascensiune inversă trăieşte Maria Grubbe? Ea decade, social, din stare în stare până acolo de unde nu se mai poate cădea. Tot o degradare, deci. Iubirea, concepută, la început, ca împlinire spirituală, se realizează social. Urmează, „degradarea" din stare socială în stare socială până la sluga, țăranul, Soren, şi la cerşetorie, vagabondaj, bătaie din partea soțului vagabond şi ucigaş. Dar ea îl iubeşte. Prima bătaie pe care o primeşte de la Soren, cu funia, o înmoaie definitiv. Spera să-l urască, dar nu reuşeşte. „Nu simțea decât o mâhnire adâncă şi duioasă, o durere tăcută din cauza unei nădejdi spulberate... cum de avusese inima de a face lucrul acesta? (200; Maria Grubbe)". La sfârşit, o aşteaptă singurătatea deplină. Bătrână şi singură, ea îşi povesteşte viața eseistului Ludvig Holberg. Acesta se miră de ceea ce a preferat: „un simplu grăjdar (205; Doamna Maria Grubbe)". Răspunsul Mariei ar fi acesta: „Eu cred că fiecare om îşi trăieşte propria sa viață şi moare de propria sa moarte (205; idem)". Soren e condamnat la câțiva ani de muncă silnică. Se întoarce acasă şi moare. După care scriitorul notează laconic şi. de aceea, cu atât mai trist: „Maria a trebuit să se lupte cu viața încă un an întreg. Apoi s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi a murit (206; idem)".

Aş încheia aceste consederații notând câteva pasaje din „Ciuma din Bergamo". Ciuma, acest flagel al evului de mijloc pune stăpânire pe oraşul Bergamo. După 11 săptămâni de calamitate în oraş intră un alai ciudat: „O sumedenie de oameni! Vreo şase sute, poate mai mulți, bărbați, femei, tineri şi bătrâni şi purtau cruci negre, iar deasupra mulțimii fluturau stindarde largi roşii ca sângele şi ca para focului (271; Doamna Maria Grubbe)". Desfrântații din Bergamo îi privesc cu stupoare. Îi cuprinde ruşinea în fața acestor asceți. Dar... „Nu trecu însă multă vreme şi se eliberară de acest sentiment. Unii îl recunoscură printre purtătorii de cruci pe un cizmar din Brescia, pe jumătate nebun şi de îndată toată mulțimea începu să hohotească de râs pe seama sa (272; vol. Doamna...)". Gloata amenință. Beții îşi bat joc de alai; filozofii instigă

gloata. Intrând în biserică pângăresc Sfânta Liturghie. Flagelarea şi cântecele celor ce compun alaiul reimpun liniştea gloatei. Predicatorul apoi, prezintă punctul cheie – ziua de vineri, după amiază, când a fost sacrificat Iisus Hristos pentru a înţelege şi a nu spera că jertfa lui e de ajuns pentru ca ei să trăiască mizerabil. Expunerea lui – a predicatorului – este uluitoare. Pe Golgotha nu a existat nici o jertfă. Iisus scârbit, ca un rege ce era, de gloata de la picioarele lui, când era pe cruce, „văzu că mulţimile acestea, care umplu pământul, nu merită să fie mântuite, şi îşi smulse picioarele din strânsoarea pironului... îşi trase veşmântul pe el cu mânia unui rege şi se înălţă la cer. Iar crucea rămase goală şi marele eveniment al Mântuirii n-a fost niciodată desăvârşit. Nu există mijlocitor între noi şi Dumnezeu... (276; ac. volum)". Locuitorii Bergamo-lui – speriaţi de consecinţe – cer călugărului să-şi reconsidere predica şi-i strigă: „Călugăre, călugăre, pironeşte-L la loc pe cruce! Înţeles-ai!? (276; ac. vol.)". Acesta râde şi călugării, cu crucile în spinare – simbol al suferinţei şi tristeţii universale, al trecerii, prin labirinth, către Dumnezeu – părăsesc oraşul morţii şi desfrâului. Nu există speranţă pe pământ pare a spune bolnviciosul – şi fizic! – Jacobson. Nici o speranţă. Fiinţele sunt condamnate de dininainte de naştere şi de la naştere până la moarte şi după moarte. Copii, adulţi, bătrâni, morminte, suferă o neîntreruptă degradare. De sus în jos din Cer către Pământ. Din ce în ce mai jos, mai adânc, până când nu mai rămâne nimic, nimic decât ceea ce numim „materie". „Materie" mişcătoare într-un univers saturat de „materie" şi lipsit de spirit. De aceea omul, arta, artistul, geniul, omul care le ţine minte pe toate aceste noţiuni nu poate fi decât trist, trist... El nu poate decât să se adâncească în această tristeţe animalică şi cu cât ştim şi simţim mai mult cu atât suntem mai trişti, mai expuşi eşecului şi nereuşitei şi nu ne rămâne decât să ne transformăm în alţi Levin şi să nu aşteptăm nici o „fericire" pentru munca noastră; că fericirea nu există. Putem privi, mulţimiţi o clipă, din când în când, cum făcea Lyhne, grâul şi lanul moşiei noastre. Încântarea tristă a privirilor e tot ceea ce

ne-a rămas. Trecători, într-o lume trecătoare, muncind ori cerşind, nu ne rămâne decât să privim şi să ne întristăm de scurta clipă ce ne-a fost dată. Această clipă ne-a fost hărăzită pentru a privi...

(GLASUL NAŢIUNII/ REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI/ NR. 51 (271) Anul VII DECEMBRIE 1995, pag. 8, nesemnat, scris şi definitivat în 1977, iulie – octombrie)

UN MODEL DE ROMÂNISM

„Suntem români şi punctum!" (Eminescu)

Eminescu este reformatorul gândirii social – politice româneşti. Până la el problema românismului şi a românităţii era o chestiune uneori pitorească. După el s-a înţeles că, de fapt, ea este tragică. Asimilarea lui de către românitate s-a produs în etape. Nimeni n-a îndrăznit să-i conteste măsura genialităţii. Nimeni n-a încercat să urnească pietrele puse de el la zidirea templului românismului. Poate, doar duşmanii! Datorită lui, noi, azi, - creatori de valori spirituale româneşti - suntem, ceea ce suntem. Datorită lui - care ne-a devenit model de urmat întocmai cum Iisus Hristos a devenit model de urmat pentru un creştin – românitatea şi românismul înaintează –, cu poticneli, dar înaintează -, şi se dezvoltă. El este acela, poate, care a oprit rusificarea Basarabiei. Pentru că ne este ruşine, şi ne-a fost, de el, noi, românii, ne păstrăm ca români fundamentali. Lucrătura lui pentru românitate este fără precedent în istoria naţională. De patru ori – ca să spun astfel – ne-a unit, întru românism şi românitate, Eminescu.

Odată ne-a unit poetic. Ne-a reunit! Prin limbajul creat el a dat românităţii un model literar de urmat. La început, prin imitaţie, ne-am străduit să-l egalăm. Diamantul era prea strălucitor pentru a putea fi egalat în mod creator.

El este cel care ne-a unit, şi reformat, prin opera sa politică. Ne-a dat problemele politice asupra cărora trebuie să medităm, şi să scriem, dacă ne zicem români. Aceasta ar fi, deci, a doua dimensiune în care - prin Eminescu - s-a realizat unificarea românilor după 1889. El este – îndrăznesc să zic – acela care ne-a împins la realizarea Unirii din anul 1918. Şi spun acest lucru mulți gânditori şi cugetători români (Mehedinți, Motru, Cioran, Nae Ionescu, Eliade etc.). Din gândirea social-politică a lui Eminescu descind o serie de curente politice româneşti ale secolului XX. Chiar cei care nu o recunosc s-au inspirat din opera lui. Lectura articolelor, a celor pe care noi le numim astăzi **Articole Politice**, a fost imboldul care le-a determinat viața. Eminescu este cu mult mai mare şi mai important pentru noi, şi pentru lupta noastră în realizarea României Mari, ca gânditor politic decât ca poet. Valoarea lui, de poet, a sporit doar credibilitatea lui nu şi forța de exemplu a gânditorului şi luptătorului politic care a fost Mihai Eminescu. După ce îl citeşte – vreau ca să spun dacă îl citeşte – şi cel mai amărât politician român începe să-şi pună probleme şi să privească în preajma lui cu alți ochi. Citindu-l îşi dă seama ce ucenic neînsemnat este întru înțelegerea românității şi a locului ei în lume. Ceea ce formulează el în scrierile sale politice despre Basarabia, despre Bucovina, despre Ardealul ocupat de Ungaria, între anii 1867 – 1918, devine crezul politic al oamenilor de stat care au făurit Unirea de la 1918. După 1944, şi astăzi, când o parte a teritoriului românesc este ocupat, stânca de care îşi agață românii funia salvatoare este opera politică a lui Eminescu. Citind-o numai, un român, este, deja, altul: Este salvat! Este câştigat pentru unirea cu România. Câte frământări nu-şi găsesc formularea şi răspunsul în opera politică a lui Mihai Eminescu. Peste o sută de ani au trebuit să treacă, de la trecerea lui în veşnicie, până să o avem în întregime editată. Şi câte piedici nu s-au pus. Nu vă întrebați oare de ce? Pentru că ea este un model de expresie, de literatură social – politică şi un model de luptă, este un îndemn la luptă pentru românitate şi românism. I-a fost dat, generației

noastre, să aibă, în față, editată, în întregime, această operă. Opera lui politică este, şi vă rog să rețineți acest lucru, o armă. De luptă şi de unire a cugetelor, a cugetului politic românesc de pretutindeni. Aproape nimic nu s-a învechit în această operă. Este mai mult decât de actualitate. Este de viitor.

Dar Eminescu n-a unit spiritualitatea românească numai prin operă, ci şi prin destin. Un crucificat în timpul vieții, o moarte prematură l-a propulsat în conştiința noastră, accentuându-i măreția. Cum l-au lăsat contemporanii să trăiască atât de rău, de în mizerie, pe cel mai mare dintre români, pe cel mai mare român dintre români, s-au întrebat urmaşi şi contemporanii după ce i-au ascultat, sau i-au văzut şi citit povestea vieții. Oare, până unde vom tot merge cu dezinteresul nostru față de noi şi față de valorile noastre? Lacrima vieții lui a fost şi ea unul din lianții unității spiritualității româneşti.

În fine, şi nu în ultimul rând, Eminescu ne-a unit întru filosofare românească, ne-a unit întru o posibilă expresie a perfecțiunii româneşti în lume. El este prin ceea ce a făcut şi un posibil român perfect. Un posibil model filosofic, românesc, de perfecțiune. Acest model este, şi va fi, un îndemn la autodepăşire pentru fiecare dintre noi. În secret – şi chiar declarat pe față –, el a fost un model viu, de român universal, pentru un Eliade, Țuțea, Cioran, Noica şi chiar pentru generația poetică a anilor '60 şi următoarea. Pentru autorul acestor rânduri de pildă. Un român universal ce trebuie iarăşi realizat. „Ce o fi căutat pe meleagurile noastre"? se întreba, cuprins de negre presimțiri, Emil Cioran. De ce s-a născut? Oare nu ca să ne chinuie, să ne silească să fim eroi, pe noi nişte bieți pigmei? Adică, nu era, oare, mai comod pentru noi, popor excesiv de paşnic şi delăsător, ca Eminescu să nu ne fi răscolit în asemenea hal conştiințele? Oare nu era mai comod să nu ne silească, cu atâta forță, să trăim vertical? Eminescu ne-a silit să fim verticali, să ne asumăm românitatea din noi fără ură şi fără părtinire. El ne-a ținut uniți în veacul de după el.

El ne-a reunit şi în momente de primejdie, ne-a adunat în preajma imensei lui umbre ocrotitoare.

(GLASUL NAŢIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI Nr. 2 (274) Anul VIII IANUARIE 1996, pag. 5, semnat **George URSA**);

LA CEI 7 ANI AI GLASUL -UI

Ziaristica este o meserie bătăioasă şi ziaristul este – bun sau rău – un luptător. Ca şi scriitorul. Numai că nu ne putem opri la atâta. Vremurile plăcute când gazetarul sta, cujeta, mâzgălea şi aştepta, a doua zi, gazeta sau după o săptămână, la cefenea, pentru a-şi savura cele scrise, a trecut. Gazetarii ca şi soldaţii, ca şi literaţii, dacă sunt mai cu seamă naţionalişti, mor pe capete; şi tineri. Împotriva acestei evidenţe noi, un fel de elită naţionalistă a amărâtului nostru neam, avem obligaţia grea de a făuri, cu slabele mijloace de care dispunem, românul de mâine, chiar pe acela de azi. Trebuie, suntem obligaţi de însuşi destinul nostru de români, să contribuim la naşterea acelui român capabil să supravieţuiască în orice condiţii socio-strategice.

Eu propun un român erou, luptător, un ascet, un român absolut. Să dăm la o parte petrecăreala, lălăiala scârţâitoare a muzicii ţigăneşti, complet străină interiorităţii neamului românesc, întru totul aservit azi, şi să ne reconstruim lăuntric, să ne dăm consistenţă. Şi consistenţa o dă numai asceza. Spiritualitatea.

Naţionalismul faptei, iată ce ni se cere şi vi se cere tuturor, lasă-i pe alţii să vorbească! Pentru că în infern se rezistă greu. Numai Dumnezeu, cel răstignit pe Cruce, a avut tăria să reziste până în ultima clipă. Nouă nu ne rămâne decât să ne deplângem neputinţa. „Suntem zămisliţi din ţărână". Dar să ne depăşim condiţia, să încercăm măcar. Eroismul încercării nu va fi inutil. Putem fi săraci, dar nu ticăloşi, bogaţi, dar nu criminali şi hoţi.

Dar, mai cu seamă, să ne dedicăm nouă înşine, alor noşti. Să facem prunci şi să-i educăm.

Doresc viaţă veşnică „Glasul-ui naţiunii" noastre; măcar între Tisa şi Nistru, Carpaţii Slovaciei şi Balcani.

(GLASUL NAŢIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI Nr. 8 (280) Anul VIII FEBRUARIE 1996, pag. 8, semnat **George URSA**)

„E VINA NOASTRĂ CĂ NU FACEM NIMIC PENTRU EI..."

- Interviu cu poetul Vasile BARBU, secretar general al „Comunităţii Românilor din Iugoslavia" -

- Poete, ce funcţii îndeplineşti în cadrul vieţii româneşti din Iugoslavia? Fă-ne şi un bilanţ al activităţii dumitale de ziarist, editor şi scriitor.

- Sunt secretar general al „**Comunităţii Românilor din Iugoslavia**". Organizaţia noastră este o asociaţie culturală care, credem noi, merită şi trebuie să reprezinte interesele culturale naţionale ale românilor din Iugoslavia, cu toate, că, în ultimul timp, boala facerii de „asociaţii" este grea dar nu ne-am descurajat. Deja avem câteva. E bine să lupte mai multe organizaţii pentru realizarea românismului, dar una trebuie să ne reprezinte toate interesele. Credem că aici, în Iugoslavia, „Comunitatea românilor" trebuie să facă acest travaliu. Din ce cauză am această convingere? Fie şi numai pentru că a fost prima care a fost înfiinţată. Şi pentru că ea este singura care a fost membră a „**Federaţiei Etniilor Europene**" cu sediul la Flensburg în Germania. Aceasta înseamnă că de acum vocea noastră, a românilor din Iugoslavia, se va putea auzi de la cele mai înalte foruri europene. În ceea ce mă priveşte sunt publicist, poet, şef de cenaclu, editor. Am publicat câteva cărţi, de poezie. Sunt ziarist la postul de radio Novisad, redacţia în limba română, redactor şef la revista „***Tibiscum***", conducător al editurii cu acelaşi nume ca al revistei. Pe scurt asta ar fi. Să

enumer şi câteva titluri: „***Monografia corului din Uzdin***”, „***Cu fața la perete***” (aforisme); două volume de poezie („***Refugiul viselor fecioarelor***”, „***Aici, totul e dor***” şi un volum comun, cu Gheorghe Lifa, cu titlul „***Atâtea luni de vise, de câmpuri şi de flori***”). Aveți, aici în față, câteva volume pentru un semnal al editurii „***Tibiscum***”. Aceasta este, deocamdată, prima şi ultima editură independentă din Iugoslavia. Nu este finanțată de nimeni. Editura „***Libertatea***”, finanțată de stat, n-a reuşit să mai scoată nici o carte în ultima vreme. Nu-s ei de vină. Poate vremurile în care trăim îi împiedică. Noi am scos cinci cărți. Aşa cum am putut. Am aici, de față cu mata, trei titluri. Un studiu socio-psihologic al dr. Trăilă Spăriosu intitulat „***Identitate națională***”, „***Partidul Român (din Regatul Sârbilor şi Croaților) între anii 1923 – 1927***” avându-l ca autor pe cunoscutul istoric dr. Gligor Popi şi al treilea este chiar volumul meu de versuri intitulat „***Aici, totul e dor***”. În ultimul timp lucrez la monografia comunei Uzdin. Bine ar fi ca toți să procedeze la fel (toți cei ce au darul de a scrie) şi să scrie monografiile localităților din care provin. Pe mine mă preocupă foarte mult ***Vatra mea natală*** şi cred că trebuie să realizez această lucrare.

- Vorbiți-ne câte ceva şi despre arealul de locuire a românilor în Iugoslavia.

- Românii din actuala Iugoslavie trăiesc în două ținuturi. În grupuri masive, evident. În Voivodina, după ultimul recensământ, 38.860. E vorba de recensământul din 1991. Locuim în zona Banatului român, de sud, cei mai mulți şi în Banatul central. Apoi în aşa numita „Bacica”. Unii, dintre cei din „Bacica”, ar fi mulți şi țigani care se declară români. Noi nu avem nimic contra. Fiecare poate să se considere ce vrea. Noi nu suntem contra. Dar... mă rog. Apoi trăiesc români în număr masiv în zona Timoc, Morava, Munții Homoli. Date precise nu avem. La zi, se înțelege. Se vehiculează diferite cifre. Între 1,5 – 2, 2 milioane de români. Nu ştim exact. Dar conform unei evoluții normale, de ordin demografic, cam atâția ar trebui să fim. Nu ştim, în primul rând, pentru, că, românii, de acolo, au o conştiință națională destul de scăzută. Nu se declară români. Din

diferite motive. Oficial, 17.000 au avut curajul să se declare români, iar 16.000 s-au declarat valahi, vlahi. E clar că, în zonele amintite, sunt mult mai mulți decât se declară şi decât catadixesc autoritățile să înregistreze. Noi – românii din patria mamă şi cei din Iugoslavia – va trebui, prin acțiuni culturale, să-i aducem, să-i readucem la stare de români. Şi religios. Acesta ar fi secretul.

- Mai există şi alte arealuri şi ce ştiți despre ele?

-Uite despre ce e vorba: Noi, când am înființat „Comunitatea”, organizația noastră, din fosta Iugoslavie, ne-am fundamentat astfel statutul încât să cuprindem toate grupurile de români, indiferent de ce nume li s-ar da, de către autorități sau şi-ar da ei înşişi. Deci, pe toți dorim să-i adunăm lângă noi. Pe aromâni, armânii din Macedonia (după informațiile noastre între 90.000 – 100.000), pe istro-românii din Peninsula Istria (azi în Croația). Aici ar fi circa 5.000 – 6.000 de români cunoscuți sub numele de istro-români. Numai că, în 1992, la Forumul de la Mamaia, l-am cunoscut pe un distins cercetător, în acest domeniu, din Trieste, conducător al unei ***asociații*** de prietenie româno-italiene şi director al revistei „***Decebal***”. În revista lui am citit că istro-românii (două sate din Istria în ultima vreme) au fost, ar fi fost deznaționalizați complet. Se mai ştie, şi ştim şi noi, că mai există români în Bosnia-Herțegovina, Croația, Muntenegru. Recent am aflat că în oraşul Belli – Monastir, în Republica Kraina (Sârbă) ar exista români. Şi au un partid – cu o ciudată titulatură – al cărui nume este „***Partidul romilor şi românilor***”. Nu cunosc pe nimeni din conducerea acestui partid, nu le-am citit statutul. Dar, iată există. Şi, probabil, or mai fi şi alte organizații româneşti pe întinderea fostei Iugoslavii. ***E vina voastră şi a noastră că nu le cunoaştem şi nu facem nimic pentru ele, pentru ei***. Din comoditate, din laşitate poate. Nu fac nici oficialii de la Bucureşti...

-Vă mulțumesc.

(GLASUL NAȚIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI Nr. 11 (283) Anul VIII martie 1996, pag. 7, „consemnat George URSA”)

CĂTRE TINERII MEI CONAȚIONALI

Partidul PENTRU PATRIE, ca orice partid politic, este interesat, în primul rând, de reîmprospătarea permanentă a cadrelor. Tineretul a fost din totdeauna punctul forte al mişcărilor național creştine româneşti. Pierderea acestui segment al națiunii, de către un partid politic, înseamnă, în regulă, sfârşitul respectivului partid politic.

Naționalismul – în momentul de față -, ca, de fapt, din 1920 încoace, a ajuns element de batjocoră. S-a încetățenit o modă păguboasă: interesul față de grupurile marginale, semiinfracționale, interesul față de monoritățile infracționale. E la modă preocuparea pentru populații vagaboande, pentru dezaxați sexuali, elemente dizolvante, pentru tot ce perturbă funcționarea unei națiuni. E la modă minoritarul de orice natură. Dar mai cu seamă sunt căutate, de mas-media, grupuri cu comportament aberant. Tot ceea ce este moral, creştinesc nu prezintă „interes". În schimb, elementul demonic, satanic al existenței, zbenguiala nebunului este scoasă în evidență. În acest hățiş, greu suportabil, ceea ce e numit „tineret românesc" nu interesează decât sub aspect politicianist. Sursă de voturi, turmă de manipulat. Într-un fel, scena politică românească s-a consolidat. Scena politicianistă. Liberalism fără liberali, țărănişti fără țărani, Creştinism fără creştini, socialism fără socialişti şi peste toți şi toate tronând bolşevicii reciclați. Culmea este că au şi succes. Vine lumea şi cască gura la ei. Într-o scârbă generală față de tot ceea ce poartă numele de politică. Când auzi cuvântări gen Iliescu = Gavra te cuprinde disperarea, mai cu seamă dacă ai douăzeci de ani. În ciuda acestor evidențe sumbre – fără să putem oferi altceva, decât putere de jertfă pentru neamul românesc -, ne adresăm şi noi tinerilor şi le zicem: „veniți printre noi! nu vă putem oferi posturi, nici glorie, nici nimic din toate acestea. Vă putem oferi doar exemplul nostru de jertfă. Veniți să reconstruim caracterial națiunea, s-o salvăm de la disoluție interioară, de la descreşterea tot mai accentuată, de la destrămarea evidentă". Preceptul: „creşteți şi

vă înmulțiți" este impetuos necesar să vi-l asumați, dragi tineri. În caz contrar, numele de român va deveni – aşa cum doresc duşmanii noştrii – lipsit de conținut şi chiar o „profesie", o „meserie". Recent, am trăit o experiență pe care n-aş fi putut-o bănui ca fiind posibilă. Câteva tinere române, cu studii, *muncind* pentru țigani. N-or fi singurele. Porniseră, la propriu, la muncă intelectuală, pentru propăşirea, creşterea, educarea şi ridicarea țiganilor, *operau* pentru țiganizarea țării, îşi părăsiseră *munca* pentru românizare, pentru românitate, pentru munca pentru țigănime. Amărăciunea, şi chiar dorința de abandon a luptei, m-a cuprins instantaneu. Cum e posibil? „Cum adică, le zic, n-aveți ce face? *Lucrați* pentru neamul vostru românesc. Faceți ceea ce vă pun să faceți, țiganii, pentru *tineretul nostru!*" Mi-au râs în nas şi m-au făcut vetrist, *peunerist* şi *pesemist*. Asta învățaseră. Luați aminte la ce scriu aici! Scena aminteşte, fără a mă compara, de aceea a lui Codreanu cu acel tânăr român care se desfăta, în săptămâna patimilor, mâncând cozonac şi friptură împreună cu un evreu. Aceste tinere române erau încântate că au fripturi de la „partida romilor" şi erau revoltate că cineva se încumetă să le semnaleze falsul existențial. „Cum aşa, păreau a zice ele, doar este european să-i cultivi pe negri, arabi, turci, țigani, pe tot soiul de levantini, care, băieți, sunt terorizați de majoritate şi nu sunt lăsați să fure".

Mai trist, nu se poate.

În ciuda acestei tristeți, nu rătăciți, în asemenea hal, tinerii mei conaționali.

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Nr. 14 – 17, AUGUST - NOIEMBRIE 1996, pag. 6, semnat **George URSA**)

SILA FAȚĂ DE ALEGERILE DIN 3 NOIEMBRIE 1996

Chef de a-mi da cu presupusul, n-am avut prea des în viață. Nici acum n-am. Intelectualului român, fie el şi modest, i s-a inculcat, într-un fel sau altul, dezgustul față de activitatea politică. Este şi acesta un mod de a acționa, al celor ce doresc să conducă treburile româneşti. Un neam care acceptă să fie

călărit de nu mai puțin de 18 minorități (unele rizibile, ca număr, dacă nu fictive), călărit de 15 partide de țigani, dominat de lumea interlopă recrutată dintre oamenii lumii afro-asiatice, este un neam pierdut. Un neam care este atât de netot, încât aplaudă pe fii trădătorilor, de extracție kominternistă, este un neam care şi-a pierdut şansa de a se mântui.

Este inadmisibil – uman, național – să lingi laba celui care te-a biciuit şi te biciuieşte. A murit vâna *demnității* în noi? Se vede că da! şi un cumplit dezgust mă copleşeşte. Îmi zic: „această cădere este temporară!" Dar simt, intuiesc că n-am dreptate. Unde mă întorc, văd numai decadență: biologică, de voință, de rațiune, de moralitate, de suflet. Neamul meu cască gura la demagogi, la inşi care fac *promisiuni*. La **suieni**! Este inadmisibil să vezi cum o ceată de politruci, de cinci parale (începând cu vechi bolşevici reciclați), promit că, începând de mâine, imediat după ce-i vom alege, vor fi locuri de muncă pe dunga şanțului şi noi vom merge şi le vom culege, aşa cum culeg rațele dudele coapte, căzute din dud, vara. Altul – deşi n-are nimic cu creştinismul-ortodox - botează, la plozi de românaşi bihoreni şi maramureşeni. O ceată de lăieți, finanțați de bugetul de la stat, cu totul străini locului, cer voturi, pe postul național de radio-tv., pentru *rromi*. Îi poftim să ne distrugă! Frumos ne şade! De unguri, ce să mai vorbesc? Un altu – biet potlogar de cafenea clujeană – latră despre „demnitate" despre una-alta, după ce a terfelit-o în şanțul pedeserist ş caritaso-geraldist. Şi, toți, ăştia, vor primi voturi. Şi ne vor ma conduce patru ani. Deci, păcatele mele, cum să nu te apuce greața? Nu-i mai pomenesc pe *patricii* şi alți d-ăştia. De unde şi cu ce-şi vor onora ăştia promisiunile? „Votați-mă preşedinte par a spune tipii, şi să vedeți fericire pe voi!" Mi-e greață, *stimați* demagogi. O dictatură, coruptă de tiranie, urmată de o demagogie impregnată de aspirații tiranice şi pusee de terorism de stat, ne secătuieşte ca neam, secătuieşte neamurile albe, entitățile etnice transformându-le în populații flotante, în altceva. Ne aflăm, azi, în vremea idolilor de tinichea, în vremea falşilor de orice fel, în vremea gavro-ilieştilor.

(TEMPUS / REVISTA FUNDAȚIE „TEMPUS" / Anul V, nr. 2, noiembrie 1996, pag. 5, semnat **George URSA**)

„OBICEIUL LOCULUI"

Cum s-au condus *neamurile* înainte de a exista ceea ce numim, azi, „corp de legi", „Lege"? Mai cu seamă – oare? -, azi, *neamurile*, dacoromânii, se conduc după *legi* stabilite şi impuse de guvernanți ne dacoromâni? Le cunosc, le trăiesc preceptele sau le ignoră cu totul şi folosesc – încă –, drept îndreptar, al vieții lor naturale, şi social-cotidiene precepte vechi de milioane de ani şi norme fixate de *Vechiul* şi *Noul Testament* şi adoptate, însuşite, odată cu victoria creştinismului? Se zice – şi mulți articleri fac caz ori de câte ori au ocazia de întâmplarea cu pricina -, că, pe vremea când stăpân, al Țărilor Române, era Pavel Kiseleff, fruntaşii românității au ajuns în fața acestuia. Chemați, se înțelege! Acest general i-ar fi întrebat – făcând pe stăpânul – după ce se conduc neexistând „regulament"? Şi, aceştia, fruntaşii dacoromânității de atunci, ar fi răspuns: „Noi ne conducem după obiceiul locului (pământului românesc, evident) şi moralul public"... S-ar putea ca să nu fie exact citatul meu. E o parafrazare a lui, un ceva asemănător. E din memorie. Dar, *Vechiul Testament*, singurul „tratat" de legi devenit „obicei" cotidian şi normă pentru popoarele albe – europoide – păstrat, ştiut şi care s-a menținut viu vorbeşte de „legea" dată de Iahweh „neamului ales" ca s-o respecte şi să-i fie lui bine pe pământ şi să stăpânească – prin însăşi trăirea cotidiană a „legii" – pe toate celelalte neamuri care sunt „fără-de-Lege"; *ne-legiuite adică, ne-tăiate-mprejur. Cercetați şi vedeți.* Desigur, spusa cu pricina e un neadevăr. De ce să fim noi ne-legiuiți? Dar, mai fă ceva de poți? Tot ceea ce i se cerea – evreului, *tăiatului împrejur* – era să respecte *Legea* întocmai. Legea dată, prin intermediul lui Moise – robul lui Iahweh. Dacii, dacoromânii aveau desigur şi ei un *corp* de precepte (legi) de conduită cu semenii, *Legea* sacră după care se ghidau în raporturile zilnice cu alți dacoromâni, în raporturile cu Zamolxis. Numai că noi nu mai avem – scrise -, la îndemână, respectivele „raporturi". Cercetând, însă, colecția de poveşti şi

versuri, ale dacoromânilor de pretutindeni, observăm că există şi este reglementat în ele totul şi, mai presus de toate, tronează peste întreaga viaţă a dacoromânismului o „Lege" absolută, după care eroii, năzdrăvanii – dacoromânii deci – se conduc şi de la care nu se abat nici atunci când se află pe punctul de a fi învinşi şi răpuşi de adversarul viclean, ne-cavaler, ne-loial în metode. *Legea* aceasta este aceea a onoarei, a cavalerismului, *a luptei drepte*, cu adversarul şi cu duşmanul. E un cavalerism fără seamăn. *Lupta dreaptă*. Aceasta era şi a fost şi mai este încă ceea ce ţi se cere atunci când eşti un *autentic* dacoromân. Zmeului („Răul") i se răspunde în totdeauna, când întreabă în ce fel de luptă preferă voinicul să se măsoare cu el: „În *luptă dreaptă*!" Adică fără vicleşuguri. După *lege*, *pe bune* şi nu pe trişate. Făt-Frumos este blond şi cu ochii ca Azurul, îmbrăcat în alb şi încins cu brâu de argint. Nu vă spune nimic acest model şi această îmbrăcăminte? Iisus – la a doua venire – nu este la fel zugrăvit? În teorie acest cavalerism, această lege este perfectă. Greuceanu învinge răul absolut şi pe cel cotidian, dar nu hicleneşte. Numai străinul procedează pieziş. Făt-Frumos elimină obstacolele, ce încalcă o lege naturală sau socială îndreaptă o nedreptate cosmică, reglementează şi repune în ordine viaţa speciilor inferioare omului. Vindecă o furnică leagă aripa unui vultur, corb etc. Ocoleşte chiar moartea. Eroii semizeii, zeii, respectă un cod al onoarei, al legii, *legea* lui Dumnezeu, antieroii, ne-oamenii o încalcă, atât prin însăşi existenţa (firea) lor, cât şi prin acţiunile ce le întreprind. Zmeul prin însăşi numele şi starea lui, este, sugerează povestitorul anonim, vinovat. El a *răpit* ceva, a încălcat echilibrul, a *stricat legea* firii şi a societăţii (civile ar spune Hegel). Eroii – solari pozitivi deci – restabilesc *Legea*. Dar, bietul Zmeu (În provincia de peste munţi există o înjurătură, o imprecaţie, un blestem „Ducă-l, ducă-se, zmeii, mânce-l zmeii"...) este chiar un călcător al Legii în mod absolut, deliberat, că aşa cugetă, hotărăşte şi vrea el? E un *făcător de rele*, de la sine, că aşa a hotărât el? Or însăşi natura sa intimă-l determină să calce

firea! Sau, poate, el este o variantă – tot luciferică – a lui Satan? Adică s-a considerat – o clipă şi după aceea – pe sine egalul Creatorului. Şi, din orgoliu, nu cedează, continuând, la infinit, o luptă deja pierdută. De ce încalcă Zmeul (omul rău, omul „strigat" pe rău) *legea locului*? Că aşa îi e dat – de însăşi Creator, care, prin aceasta, îşi arată puterea – sau că aşa vrea el? Leul, crocodilul nu este nici moral, nici imoral. E trist – din perspectiva de unde noi privim şi suntem – că cei doi, alte animale având aceeaşi *fire*, omoară nişte biete ierbivore. Dar, ce ar putea face? Să moară de foame? Se înţelege că n-o vor face-o? Să se hrănească cu iarbă? Nu le permite firea. Mă opresc aici cu întrebările căci mi s-ar putea răspunde ca şi „întrebătorului" din Biblie.

„*Moralul public*" al dacoromânilor, al dacoromânităţii, este călcat dar nu de către un alt dacoromân par a spune tezaurele noastre de creaţie orală consemnate, în scris, în ultimele două secole. Concluzionând, într-un alt mod, deducem că dacoromânul, *Eroul*, *Modelul legii* întruchipate, restabileşte, consacră Legea, ordinea existentă ante, el, ei, întăresc ceva fixat de scurgerea istoriei şi, de multe ori, nu fac decât să *refacă* un echilibru distrus de un ins în care răul este, a fost, natural sau spiritual instalat. Prin aceasta ce lege este apărată? Întărită! A lui Dumnezei sau a oamenilor. Şi una şi alta. Deci, iniţial, Legea a fost *sacră*. Încălcând-o, atât, omul, cât şi fiinţele superioare acestuia, într-un fel sau altul, merg – prin asemănare cu Zmeul – pe drumurile Satanei. Când *începe lumea* – adică Istoria – Zeul, Iahweh dau *legea*. Zmeul, amăgit fiind de forţa sa o încalcă. Nu că vrea. Ci pentru că era *înşelat* de latura Satanică a firii sale – forţa brută. Căderea în păcat, adică din Legea perfectă, vie (Raiul) s-a petrecut prin *amăgire*. Prin sugestie că răul este un bine. Anume că – urmând *sugestia Şarpelui* – omul creat, „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", cunoscând binele şi răul, devine el însuşi Dumnezeu. Dar omul n-a apucat să mănânce şi din *pomul nemuririi*. De aici relativitatea discernământului său. Călcând porunca, atragi răul. Atrăgând răul, prin însăşi aceasta, îţi vei

primi *pedeapsa*. De la oameni, de la *natura* creată de Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu ordinea este restabilită, ordinea divină este refăcută. Urmaşul schingiuitorului plăteşte pentru tatăl său. Sângele cheamă sânge! De aceea, poate, evreii o iau prin lume, pleacă de la locul faptei. Koller a ucis în Spania, a fost comdamnat de lagăr în România şi-şi duce bătrâneţea în SUA. Fuge în „cetăţi de scăpare"...

În fine, aparent, pentru animal – peste care a fost făcut stăpân omul iniţial – nu se pune problema alta decât aceea a legii firii sale. Leul – cum mai pomenim şi înainte – este determinat de *firea* sa să mănânce ierbivore. Omul îl are pe Dumnezeu şi *liberul arbitru* şi de aceea poate fi în lege sau în afara ei, adică poate face bine sau rău. Că a mâncat din pom, nu? El se poate îndepărta sau se poate apropia de *legea* cavalerismului absolut al lui Dumnezeu. Îndepărtându-se, cade în legea junglei, a acelui homo homini, care, de fapt, depăşeşte firea sa, pentru că, în felul acesta, omul devine fiară cu sine, cu semenul adică. Aici este cuiul *Vechiului Testament*. Cu „neamul ales"! Acest „neam" vrea – prin forţă brută că altfel nu se poate; această „forţă" poate avea varii nuanţe; spirituale chiar, da' tot *zmeiască* rămâne – să stăpânească alte neamuri pentru că sunt ne-*legiuite*. N-au Lege, *nu se taie împrejur*. Da' ce treabă are el – „neamul ales" – ce fac alte neamuri, ce gândesc şi ce spun, de ce distrugea el *baali* altora, *legea* altora? Acest lucru este marele luciferism. El şi-a asumat *răzbunarea*, judecarea oamenilor. S-a făcut Dumnezeu. Nu doar că ştie – zice el – ce e bine şi ce e rău ci ştie şi cui să dea pedeapsa şi cui să dea binecuvântarea. Ori aceasta implică deja nemurirea şi ştiinţa sfârşitului Istoriei, al Omului – ca specie – şi al Universului. E prea de tot. Aceasta se numeşte *boala luciferică a Puterii*. Leul nu ucide alt leu. Cel mult îi trage o bătaie dacă-l deranjează în mod vădit, tendenţios. Numai omul ucide, pentru *putere*, pe un alt om. O face şi pentru că – prin limbajul natural – el se lasă amăgit, corupt de o altă realitate. Aceea a conceptelor, a „imaginii" de la un moment

dat al realităţii. Căci ce este o lege, un aliniat al legii, al oricărei legi, *Legea* însăşi? O însuşire de concepte polisemantice în semnificaţii. De aceea orice judecată, clară, este greu de pus în practică, este greu de pus în concordanţă cu existenţa în genere. Nu mă întind în explicaţii.

În ce mă priveşte pot spune că soluţia ar fi una – aceea a cunoaşterii originii existenţei umane. Este originea noastră animală ori nu este? De aceea cunoaşterea primelor rudimente a ceea ce marxiştii numeau „existenţă socială", iar întemeietorii de religii *revelaţie* se dovedeşte imperios necesară. Căci ceea ce mă frământă pe mine nu este viitorul, ci trecutul. Descifrarea lui înseamnă salvarea viitorului şi poate chiar a speciei umane. Mănăstirea ar putea deveni, în viitor, locul de salvare al omului. Am citit undeva – poate am auzit; nu contează – acest precept: „Iubeşte pe Dumnezeu şi fă ce vrei!" Aceasta ar însemna că cel ce-l iubeşte pe Dumnezeu nu va face rău, ci va face ceea ce trebuie să facă în conformitate cu chipul şi voinţa lui Dumnezeu. Al Dumnezeului iubirii, care iubeşte omul şi omul pe El („Căci Dumnezeu este iubire!" auzim în Liturghie) şi nu al Iahweh-ului exclusivist iubitor doar al „neamului ales". Împotriva şi în detrimentul celorlalte. Deci, întâi era şi este Legea divină.

(DACOROMÂNIA NR. 2 / REVISTA ACADEMIEI DACOROMÂNE, pag. 4 şi 13, semnat **Nicolae VEGA**; Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, miercuri, 29/05. 1996).

EDUCAŢIA, INFORMAŢIA, MIJLOC SIGUR DE SUPRAVIEŢUIRE A UNEI NAŢIUNI

„...Iată, tovarăşi, strigă soldatul, privind cu ochi de nebun, Sârbia, Rusia şi Franţa au hotărât să nimicească Belgia. Dar noi (!; mirarea mea) nu vom da voie, căci noi suntem pentru toţi care muncesc !..." etc. (Leon Donici: „Revoluţia rusă", pag. 152). M-am învăţat să citez pe alţii, zis mai deştepţi decât mine, nu pentru a putea zice, că, uite, pe ăla, dispărut, este de

acord cu ăsta, adică este de acord cu George Ursa. Citatul se vrea numai o ilustrare a ignoranței băgărețe, *manipulate*, am spune azi, de profesioniști. Dar, totuşi, vreau să se ştie că eu nu sunt decât un continuator al altui dacoromân, al tuturor dacoromânilor, „eminescianişti" cum spunea – forțând nota – un tânăr, o „speranță" a anilor 1990-1991. În fine, indiferent de ce spunea unul sau altul noi suntem urmaşii Voievodului Mihai Eminescu. Urmaşii scrierilor lui politice. Dar, ce va să zică – privind lucrurile, nu vorbele – şcoala, *işcoala*, şi şcoala adică (*şi şcoala*; termen arhaic ardelean; deci işcolabo n-are nimic de a face cu limba ungară; e un termen furat de onorabili), instituția cu pricina? Va să zică o clădire unde se adună 15-20, 100 de inşi care se numesc, unii pe alții, dascăli, au *patalama* adică, oameni cu hârtie şi care – zice acea hârtie -, în conformitate cu zisele din ea, au *dreptul* să învețe pe alții, cosemeni de-ai lor, pe ne-învățați, pe tineri în general. Această clădire şi personalul calificat, ce o deserveşte, sunt cele două repere ale *ne-învățatului*, ale tânărului, tinerei care păşeşte în viață. Ce îl învață dascălul pe tânăr? Să scrie literele alfabetului unei limbi, să aibă un comportament onorabil, *să una, să alta*. Tot ce-l învață pare, în perspectiva unei vieți – după ce **a învățat** omul – inutil. Dacă nu l-ar învăța nimic, pe puiul de om, dascălul, ci doar stând printre oameni tânărul „ar învăța". Între oameni *Învățătura* se perpetuează, se reproduce prin simpla viețuire socială, se imită. Societatea civilă se reproduce prin mimetism; grupurile formale şi informale sunt primii dascăli pentru *ghetu'* om; *statul*, prin simpla lui existență, este şi unul din cele mai importante mijloace de „educație" întru supraviețuirea oamenilor. Nici un neam nu supraviețuieşte în deşert, fără a avea un stat, o formă, fie şi rudimentară, de stat. Îmi veți da exemplu cu țiganii şi cu evreii de până la întemeierea regatului de către Saul şi de după 138 e. n. când ultima rămăşiță a statului iudeu a fost sfărâmată. Nimic mai forțat decât aceste „interpretări". La aceste seminții, permanent revoltate contra a însăşi firii lor şi contra omenescului cotidian, arian dacă vreți şi nu vă deranjează,

permanent revoltate pe alte neamuri, există şi a existat întotdeauna - de-a lungul istoriei – rudimente de „stat". Culoarea pielii, limba, moralitatea de lumpen, „cultura", înțeleasă ca o cultură pe dos, argoul pornografic, înjurătura, furtul, traiul din furt, lălăiala, traiul din ce pică, sunt tot atâtea rudimente „statale", educaționale, de coeziune etnică. Magia neagră, ghicitul în cărți, refuzul muncii ordonate, asupra materiei, profanarea a ceea ce-i divin la alte neamuri, însăşi îndărătnicia de a trăi, ca un ne-alb, printre albi, sunt, şi eu le numesc „şcoală" şi rudimente de stat. La altă dimensiune – deasupra adică – aceleaşi lucruri se petrec şi la evrei. *Plecarea* ălui din Ur n-a însemnat decât începutul separării de însăşi neamul lui de până atunci, a fost un act de educație. Apoi, mozaismul, rabinatul, întâiul Templu, distrugerea altor dumnezei, permanenta luptă contra zeilor altor neamuri, sinagoga, codificarea Vechiului Testament, Talmudul, cotizația, ajutorul comunitar, banul, banca, camăta, finanța mondială, comunitatea sunt permanențe educative, şcolare dacă vreți, sunt forme de stat. Organizarea – de un fel sau altul, de orice fel – este semnul unei educații, al *şcolii*, al permanenței „inutile". Căci aşa zice românul: „Ce-ți trebuie şcoală?" ...Revenind, pot spune că, în felul acesta, a existat şcoală ca o permanență a istoriei, şi chiar şi la români, la daci adică. Au existat comunități de învățătură, colective. Părinții, bătrânii mai cu seamă şi-au învățat câte ceva urmaşii, le-au dat o şansă pentru a supraviețui. I-au învățat măcar să păzească oile. Şi s-a realizat acest lucru datorită şi faptului că dacii, românii deci, au fost neam de țărani. Lumea a supraviețuit prin țărani. Orăşeanul este un om incomplet, este un salariat, un salahor. Distrugerea țărănimii înseamnă sfârşitul istoriei, sfârşitul diversității, al zeilor. Lumpenizarea țăranilor a dus la ceea ce se vede azi. Este suficientă o carte – la urma urmei – pentru învățătură. În vicisitudinile istoriei ea este mai uşor de purtat decât o bibliotecă. O poartă mai mulți şi, în felul acesta, supraviețuieşte. *Educația* esențială a macedoneanului s-a făcut cu „*Iliada*"; prin imitație. Macedoneanul dorea să semene

întocmai lui Ahile, apoi lui Dionisos, altor eroi, semizei, zei. Şi cavalerii *evului de mijloc* tot astfel învățau. Călugării la fel. Inițial, doreau să-l imite pe Iisus, apoi pe Apostoli, Sfinții Părinți şi astfel s-a creat Istoria, s-a păstrat şi s-a perfecționat învățătura. Cel ce vine vrea să fie asemenea celui ce a fost. Eroii, țăranii-împărații din basmele noastre, nu procedează altfel. Toți vor să omoare *balaurul*, *Şarcanul* (monstrul, diavolul din nori), pentru a reîntrona binele primordial. *Imitația* şi *facerea*, şi *modelul*, educă, cu mult mai temeinic decât şcoala de azi care este organizată pentru mase de indivizi considerați egal dotați. Urmărind pe cel ce face, ucenicul vraciului, devine vraci, ucenicul călugărului, călugăr, elevul dascăl. *Puterea* se dobândeşte privindu-l şi stând în preajma predecesorului şi făcând ca el; azi, mâine. De ce este ales urmaşul lui Dalai-Lama într-un copil? De ce se „reîncarnează" acesta într-un copil şi nu într-un tânăr matur, să zicem? Şi nu se dă greş niciodată cu plodul respectiv. Ăsta devine, fără excepție, *maestru*, *Sfânt*. Sfârşitul va veni atunci când orice tradiție va fi definitiv şi irevocabil distrusă. Aceasta se şi urmăreşte de către cei interesați. Abia atunci omul va coborî în stadiul de animal singur. Deci, şcoală, în sensul acesta larg, a existat permanent la noi; ca şi aiurea. Şcoala, ca instituție, de tipul amintit la începutul acestui demers, nu. Ca fenomen de masă, nu! Şi, de ce, sau de ne-ce, oare acest tip de şcoală este destul de disprețuită de români? „Ce-ți trebuie şcoală? Mori de foame cu diplomă cu tot! Fă bani!" Ba, există îndemnuri, mai noi, de felul acesta: „Lasă şcoala! Ce, țiganii au şcoală?". Că, mai nou, trăim, de vreo 25 de ani încoace, sub o nouă invazie – cea a țiganilor. E un îndemn, cel de mai sus, nu de rare ori auzit. Țiganii nu merg la şcoală şi sunt bogați, românii se duc şi sunt slugi la aceştia. Intelectualul n-are după ce bea apă, e servitor la arabi, mai nou iarăşi la turci, pakistanezi, salahor în Israel. Totul se degradează, democrația este sfetnicul cel mai rău cu putință. Ea sugerează că un *bocciu* poate conduce. Democrația este „dascălul" de la care n-ai ce învăța, este incitatoare la rele prin însăşi instaurarea şi realizarea ei în

practică. Tot ceea ce ne oferă ea nu depăşeşte logoreea, vorbăria fără cap, fără coadă şi fără sfârşit şi despre orice, senzația că un bou este egal cu un leu, lipsa unei ierarhii precise. Or, şcoala tocmai asta înseamnă: *respectul pentru ierarhie.* Dascălul este *dascăl.* Elevul caută un dascăl, *ucenicul* adică. Elevul caută o şcoală bună, un liceu, o facultate unde să se „căpătuiască"., unde sunt dascăli renumiți care să-i ştie vârî „cartea" în cap cum s-ar spune. Nu vorbesc în zilele de azi când se cumpără diplome pentru ca bieții sculeri – matrițeri să fie unşi mari politicieni şi nici de acele şcoli, din ce în ce mai multe, unde fetele românilor sunt „învățate" cum să fie cât mai bune curve, elevii cât mai umile slugi, creiere pentru alte neamuri în cel mai fericit caz. „Numai prostul nu emigrează!"... auzi pe unde te întorci. „Ne integrăm!" Cine nu-i homosexual şi nu practică tot soiul de inversiuni sexuale nu-i „educat". E „înapoiat" care va-să-zică. Iată *permanențe* ale unei false şcoli ce-i zice ca fiind „europeană", când ea este, în fapt, de fapt, total ne-europeană, necreştină. Educația, şcoala oferită de societatea civilă, dirijată de forțe satanice, este spre sodomizare. Păcat contra firii, al naturii. Elevul, astăzi, a devenit *învățătorul dascălului.* Dar, domnilor, există criminali, diavoli, sociali, sociabili. Aceştia dirijează mase de oameni spre viciu, spre sclavie discreționară. Stăpânii băncilor sunt aceia. Românii, țările române, nu doar din 1989 încoace, au fost un rezervor biologic. Noi am alimentat – în trecut – Imperiul Otoman cu tineri şi tinere sute de ani. Tineri şi tinere pentru destrăbălare, pentru armată, pentru sclavie, pentru „educație" pe dos, fraților! Iată un adevăr crunt. Albii slugi la turco – semiți. Sigur, ceea ce fac eu în aceste rânduri sunt mici punctaje.

Numai că pornind de aici se pot face studii istorico-demografice. Nu poate fi un ideal, pentru un tânăr şi o tânără, dacoromână, a deveni țiitor(țiitoare) de negro-turco-semiți. De aceea trebuie să reluăm, cu furie aş zice, educația creştină, să instituim o permanență a educației moral-creştine cu rol, în primul rând, de *dez-educație* în raport cu ce se face şi s-a făcut

până acum. Să-i dez-educăm, pe tineri şi tinere, de educaţia pe dos de până acum. Căci o lesbiană, un scârbavnic sodomi sunt şi ei „şcoliţi". Sunt luaţi de amici la „educat". La fel hoţul cerşetorul, ucigaşul, tâlharul, agitatorul, „revoluţionarul d profesie". Ce şcoală avea un agitator bolşevic? „Şcoala" lu Troţki-Bronştain. Desigur, alta decât a dacului, ţăranului daco român. Şcoala acestuia din urmă era o şcoală *naturală* menit a-l face pe om complet, un om capabil să se întreţină la ţară lângă pământ şi animale, pentru a fi ţăran. Era chiar u astronom acest soi de om. Ştia rudimente de astronomie. N era şi nu este cazul locuitorului obişnuit al Ferentariului, al celu *dă* Colentina, mai nou *dă* Drumul Taberei. Şcoala, deci, cre eu, ca instituţie, n-a fost o permanenţă. Educaţia, da! Ce fel d educaţie? Aceasta este o problemă de discutat. *Apoi, cine face şi în ce scop?* Dacă o face pentru a distruge un neam s au pentru al construi, dacă o face pentru a-l robi viciului, sa sieşi, sau altui neam, sau pentru a fi acel neam capabil de a stăpân pe sine şi pe propria viaţă. Şi apoi e ştiut că şi *dascălu* cu intenţii criminale şi *dascălul* de la Dumnezeu îşi recruteaz adepţi. Vânzătorul de droguri face acelaşi lucru, vânzătorul d zeamă, zisă coca-cola, la fel. Îţi oferă întâi „învăţătura *modelul*. Un tânăr, plesnind de sănătate, bând coca-cola Concluzia vine de la sine: dacă vrei să fii astfel bea coca-cola românaş! Iar dacoromânul se *educă* privind „modelul" de p ecran. Ţăranca frumoasă este recrutată de la vârstă fragedă ş „educată" pentru a fi curvă, pentru a satisface poftele şoferilo turci. Face „şcoală"! În consecinţă, „dascălul" este sau nu est *marele criminal*. Şi o codoaşă este tot „dascăl". Ţiganca d *Ferentari*, care recrutează româncuţe albe, din satele d munte şi le pune, la *învăţătură*, bucală, cu ţiganii de pe strad ei este „dascăl", este o „instituţie", o „şcoală" criminală. Da criminală pentru români şi benefică pentru neamul ţigănesc; d pe urma „învăţăturii" româncuţei vor trăii bine două-trei famil de ţigani. Româncuţa, în urma „învăţăturii" dobândite, se v distruge şi, odată cu ea, o posibilă familie românească. Dec problema este cine face şcoala, în folosul cui şi cum? Cin

este *dirijorul* instituţiei, fie ea de tip statal, fie de tip mimetic, fie de tip privat? Căci şi sofiştii erau dascăli. Şi încă foarte buni. Geniali! Dar, la un moment dat, ei devin o ceată ai cărei membrii învăţau elevii doar pentru a se îmbogăţii. Dascălii, a la Bivolaru, Mudava fac şi ei şcoală, inculcă un comportament celor ce-i ascultă şi-i urmează. Căci orice Învăţător este un corupător. Într-un fel, evident! De aceea insista Confucius pe respectarea tradiţiei, bune se înţelege, pe respectul părinţilor. Numai Părintele nu vrea răul pentru urmaş. Învăţătorul este şi el un *tată* pentru educat. De multe ori este *adevăratul tată*. Şi aş cita Noul Testament: „Căci cărui copil, care cere Tatălui pâine, acesta îi dă piatră?..." Iată esenţa învăţăturii, a şcolii, a dascălului. De a da copilului, copilei, *pâine* şi nu pietre. Învăţătura folositoare conservării morale a puiului de om şi nu fructele otrăvitoare, pietrele greu de purtat ale viciilor. Învăţătură bună, nu învăţătură proastă. Pâine! nu pietre...

(DACOROMÂNIA NR. 3 1996 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 13 , semnat N. G. U ; Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, miercuri, 31/01. 1996)

DATINA – componenta ceremonialului în cinstea Zeului

Datina este un ceva care oferă un plus de permanenţă unui neam. Un grup de oameni – un *grup* de datini; ciclice or nu. Cinstirea unui zeu, zeul însuşi, a unei forţe a locului, conferea, conferă o anume unitate respectivului grup ce se dedă la *cinstire*. Căci om, în sine, deocamdată, nu există, nu a existat şi sunt slabe speranţe a crede măcar că există şi va exista. Datina – datinile – sunt un fel de mănunchi de simboluri şi, între datinile, *de aici,* şi datinile, *de acolo*, se poartă un război permanent. *Pesahul* evreesc este celebrarea unei datini, celebrarea unei *fugi*, fuga de asimilare a neamului de către locuitorii Mitraimului. Surprinzătoare este aici încăpăţânarea Faraonului în a-i întoarce în sânul propriului neam. Dar când

ne gândim că ei furaseră – plecaseră! cu – *vasele* vecinilor (obiceiul nu e nou la neamul cu pricina, *datina* adică, căci şi Iacov şi Raşela procedaseră, într-o împrejurare similară, la fel când *fugiseră* de la Laban), predaseră adică, atitudinea faraonului devine cu totul explicabilă. Copiat, ca nume, paştele creştin este sărbătoarea – datina – Învierii, a victoriei omului Dumnezeului întrupat, asupra morţii. De aceea se şi celebrează la începutul săptămânii. Datina debutului săptămânii cu lunea este incorect. Nimic mai fals, deci o nouă săptămână nu debutează lunea; ea debutează – *prin sărbătoare – duminica*. Dar, revenind, dacă privim toate acestea ca pe o *datină*, schimbarea de sens este imensă. Căci pesahul evreesc este şi celebrarea datinei unui furt („Spune dar poporului în taină, ca fiecare bărbat să ia de la vecinul său şi fiecare femeie de la vecina ei să ceară împrumut vase de argint şi vase de aur şi haine»"; Ieşirea, XI, 2), a unui masacru făcut de Iahweh în contra egiptenilor, e o datină a unei vărsări de sânge nevinovat al altui neam („Şi a zis Moise: «Aşa grăieşte Domnul: La miezul nopţii (!!, atenţie!) voi trece prin Egipt. Şi va muri întâiul născut pe pământul Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care urmează să şadă pe tronul său, până la întâiul născut al roabei de la râşniţă şi până la întâiul născut al dobitoacelor...»"). Şi la paştele creştinilor curge sânge nevinovat. Dar, nu la paştele propriu zis al creştinilor, ci la acela al aceloraşi evrei. Răstignirea lui Iisus are loc vineri după masă. Sâmbătă – conform datinei lor – la apusul Soarelui, când se termină ziua de vineri, începea pesahul evreesc. Iisus învie în zorii zilei de Duminică şi în datină la români; şi, poate, şi la alţii, se păstrează înconjurul bisericii – de către credincioşi -, după miezul nopţii, semn că înviază Iisus. În fine, Învierea, în sine, poate fi privită şi ca o imensă datină, *ca o mare datină şi taină*.

Există, însă, mici datine care se pierd, şi s-au pierdut, datorită victoriei internaţionalismelor care vin de sus în jos – de majoritatea orilor – cu forţa. Există o datină – la Crăciun! – în Ardeal: *ieşitul cu duba* (cu toba, cu *ştabu'*, cu muzică, cu

orchestra, ea cântă la instrumente de suflat şi bătut) în noaptea de 24/25 decembrie. Dacă ne gândim că este perioada de creştere a puterii Soarelui, perioada de început a creşterii Puterii, atunci totul devine clar. *Turca* şi capra (adică ţapul, *Capricornul,* deci), jocul celor ce le plimbă, masca în cauză, sunt datini ce însoţeau chiar *zeul*, făceau parte din el. Masca era, este, fără s-o mai ştie cei de azi, vopsită în roşu. De ce? Ca o victorie a Soarelui – a lui Iisus – asupra nopţii ce i-a preces. A nopţii *legii* lui Moise. Internaţionalismele – deci şi creştinismul – se suprapun pe un fond pre-internaţionalist, adică naţional aric, pelasg sau cine mai ştie de care. Să dau un exemplu din realitatea imediată, dar totuşi revolută, în raport cu anul '96, anume că prin anii '44 - '58, cu aproximaţie, se „sărbătorea" (se înscăunase „datina") şi în România, în preajma Crăciunului, ziua de naştere a „dascălului popoarelor", a tovarăşului Iosif Visarionovici Stalin. „Tătucul" tindea să preia locul lui Iisus. Cum se face că Diavolul „se naşte" tocmai în preajma unei zile sfinte rămâne o taină pe care n-o putem pricepe. Iată, că, însă, ea s-a petrecut şi s-a celebrat. Ca un semn al existenţei *hristoşilor mincinoşi*. Roşul este şi culoarea Iadului. Soarele învinge Capra (Iadul) care este vopsită roşu. Roşu era culoarea de onoare a împăraţilor romani. Deci, lumea ariană e chiar Iadul, se va spune, nu?

Datinile întăresc puterea unui ceva spiritual existent azi şi vin dintr-un preexistent al cărui duh era de altă natură decât cel de azi. Şi ele, ea, pot fi asimilate (t) ceremonialului şi nu chiar *esenţei* realului sacru în profunzimea sa. Păgânătatea europeană – perfect armonioasă în sine – precreştină, funcţiona natural. Accepta moartea şi Învierea ca pe ceva ciclic. Templele nu se construiau unde-i tăia cutărui sau cutărui prin cap şi în fiecare sat. Ele erau construite doar în anumite locuri; ele erau captatoare de energii şi distribuitoare de energii. Creştinismul salvează – pe spinarea neamurilor europene, albe – iudaismul, Vechiului Testament şi odată cu el pe iudeu ca atare. Dispariţia – ca ipoteză zic aceasta! – creştinismului ar duce, automat, la particularizarea până la

ridicol a mozaismului. Există şi varianta creştinării tuturor oamenilor şi deci dispariția – prin aceasta – a tuturor *localismelor*, a neamurilor şi naționalului. Căci, în felul acesta, va exista un singur neam şi o singură credință şi o singură limbă, o Înviere. Necreştinarea întregii lumii, descreştinarea ei, ar reduce mozaismul, iudaismul, la ceea ce el fusese înainte de anul 1 – la o datină ce se ținea de un neam mărunt şi obscur. Marxismul – „datină" contemporană de extracție demonică – are şi el *datinile lui*, socialismul la fel, liberalismul. Toate a-creştine şi chiar anticreştine. Nu antiiudaice. Cum se explică acestea ne-am putea întreba, de n-am fi avizați?... Dar, lăsându-le la o parte, pe toate acestea, pe noi ne-ar interesa **ne-interesatul**, **ne-păstratul**, ceea ce s-a pierdut s-au fortuit. Întrebându-ne retoric am putea zice: Ce *datini* or fi având – de pildă – locuitorii ante-creştini de pe malul râuleților Cerna sau al altui râuleț, pârâiaş? Ce *datină-i* unea pe ei? Ce *datini* aveau de-i păstra a fi cum erau? Nu ştim! Dar ştim, acum, în urma unei triste experiențe profane, ce înseamnă doar 50 de ani de aplicare, consecventă, a unor „datini". Dar, dacă ele se aplică – prin teroare, aşa cum s-a şi întâmplat – 150, 200 de ani? Nu-i aşa că dau rezultate? Ce e, de o altă pildă, un regim politic? Este şi el o succesiune de datini a căror serbare se repetă. Ce era însuşi *23 August*? Era sărbătoarea unei „datini" *a unei trădări*. Ce era *1 Mai*? Sărbătoarea datinei, a unei abstracții. Adică cei ce nu munceau cu palmele o „sărbătoreau" *prin nemuncă*, prin distracții. Datina confirmă – prin repetiția ținerii ei – puterea unui regim, a unei *credințe*. Orice putere lumească are interesul să sprijine manifestările, manifestarea unei datini, unor datini. Desigur, cea(le) favorabilă(e) menținerii respectivului regim. Ce datini erau în Europa în preajma mijlocului lunii aprilie, înainte de victoria *iudaismului cosmetizat?* Căci *puterea* acestora stă în creştinism. De ce *ouă* roşii de paşte, vă puteți întreba? Îmi veți răspunde că ele *imită primele* ouă aflate – întâmplător sau nu – la picioarele lui Iisus, într-un coş, la răstignirea de pe Golgotha. Obiceiul nu-i evreesc. Şi apoi, în ultima vreme, se impune tot mai mult

mâncarea – de Paşti – a mielului, de tradiție ebraică. În tradiția românească, în datina românilor, nu miel se mânca de Paşti. Ci cocoş. Alte întrebări: de ce zeul Marduk era plasat – statuia lui evident – în vârful ziguratului? Şi datina zice că doar regele Babilonului se urca, odată pe an, la el? Cine fixa *datina*? Regele şi preotul său, Preotul şi Regele. Datina se fixa de preot şi era un *rit*, un ceremonial pentru *zeul locului*, zeul național al neamului. Mici lideri locali – de sat, de orăşel – cândva, au fixat datini. Să ne amintim că un descântec – asimilat şi el ca o datină – trebuie rostit fără modificări şi că acesta este lucrul cel mai important. Mai important decât însăți înțelegerea lui. De ce se războiau leviții lui Iahweh cu *datina* de celebrare a zeului X? Pentru că ei erau singurii – încă din vremea aceea – care înțelegeau forța simbolică a datinei, datinilor, ceremonialului. Cum se face că aceştia se dădeau şi se dau de ceasul morții numai pentru distrugerea imaginii unui alt zeu decât Iahweh, a profanării datinilor legate de cult, a deturnării lor? Nu vi se pare ciudat dacă e s-o luăm aşa? De ce duceau aceştia – leviții – o bătălie pe viață şi pe moarte pentru a demoniza un zeu advers lor? Pentru a-l sataniza? Cum interpretați faptul că încă înainte de a se impune ca lider un naționalist este demonizat, i se pune eticheta de nebun, bufon sângeros etc. Răspundeți-vă singuri!

Orice *datină*, inițial, a fost un ceremonial în cinstea cuiva, a ceva. Victoria unei doctrine internaționaliste – de o factură sau alta – a dus or la asimilarea datinei precedente în favoarea noului zeu ce patrona doctrina cu pricina, or, dacă datina nu putea fi subordonată, la demonizarea ei şi în consecință la părăsirea ei. Ridiculizarea este tot un fel de părăsire. Dar, uneori ridiculizarea a ceva, a lui ceva, comportă un risc pentru cel care o practică. Ridiculizatul devine cunoscut, devine, la rându-i *zeu*. Şi atunci se petrece un fenomen straniu: cel ce a ridiculizat îşi pierde viața. În cel mai fericit caz rămâne doar un simplu învins. Deci, *datina* a fost, este, în proporție de 98% ceremonial şi, odată cu scurgerea timpului, *amintirea* unui ceremonial, ceremonial care, inițial, unea un mic neam, o

colectivitate, o ceată. Sensul şi valoarea datinei acestea sunt - de unificare de suflete. Şi orice partid politic – ca să dăm exemplu din profan – care se vrea respectat îşi fixează nişte ceremonii care, cu timpul, devin *datini*. În ele sunt angrenaţi pe lângă adepţi, mai întâi simpatizanţii şi apoi masele indiferente. Căci, grosso-modo, este cinstirea datinei, zilei când a fost, este, „întemeiat partidul". Dar cinstirea datinei zeului X ce este? O *datină!* Sărbătorile religioase devin şi datini, numai datini unde sau sunt însoţite de datini, altele, sau de chiar toate. De exemplu amintesc aici: „făcutul de măritat, de însurat" reprezintă o suită de datini care încep odată cu Ajunul Crăciunului şi se încheie cu noaptea Sfântului Ioan. Acestea nu sunt „datini" şi de Paşti. De ce – ne putem întreba naiv – însoţesc acestea intervalul 24/decembrie – 7/ianuarie, adică tocmai perioada când începe să crească puterea Soarelui şi că, realmente, ele dau *rezultate doar în această perioadă?* De ce exista „datina" să se danseze în faţa lui Iahweh de către regele lui Izrael? Şi a dansat David, „unsul Domnului" şi nevasta lui, fiica lui Saul, a râs de el, pentru că, în zelul depus de David, în ale dansului acesta – individ care, din punct de vedere strict uman, era un brigand sângeros -, îşi exchiba organele genitale. David, ridiculizat de Micol, motivează „datina" ca nefiind o blasfemie, ci semnul unei mari bucurii. Această exchibare era – şi mai este - o *datină* legată de încurajarea fertilităţii, de cinstire a zeului.

Datina, deci, a fost, iniţial, la origine, şi pe noi acestea ne interesează, însoţire a *cultului unui zeu*, mic zeu, al unui mister al locului. Zeul a fost demonizat de noile internaţionalisme religioase, datina s-a pierdut în forma primară, rar a fost preluată de zeul învingător, or a devenit o tolerantă în cel mai fericit caz.

*

* *

Datina este şi un mijloc de nimicire a unui neam. O datină impusă de un neam cuceritor – exemplu creştinismul cu coloratul lui iudaic; putem da şi islamul – transformă un neam, îl face să-şi piardă valoarea iniţială, originea, să dispară. Pierderea datinei, a

datinilor de către un grup etnic îi poate fi fatală acestuia. Ce ar fi neamul românesc fără istoria lui plină de datini? Folclorul însuşi este un imens dicţionar de *datini* locale. Ele trebuiesc încurajate de conducătorii naţionalişti. Orice datină, care ne încurajează păstrarea noastră ca români, este de urmat şi promovat. Fie această datină cât de măruntă ca arie şi răspândire şi număr de oameni ce o ţin. Aici satul capătă o importanţă capitală. Prin relativa lui izolare el devine – şi în viitor – factorul principal de conservare a ceva, devine factorul opozant faţă de disoluţia practicată de internaţionalisme religioase, ideologice şi comportamentale de orice natură. Muzica uşoară (rock etc.), exchibiţionismul pornografic, sexual, în sânul rasei albe, sunt internaţionalisme iniţiatoare şi instauratoare de noi datini. Ele impun subculturi dăunătoare, impun modele, alte datini, împing spre modificări aberante ale comportamentului – până acum natural – sexual, îi deturnează rolul conceptiv. Căci femeia care practică predominant amorul bucal, anal, lesbianismul, amorul cu mijloace mecanice (penisuri artificiale, vibratoare) este un factor de distrugere a creaţiei, este un *demon*. Internaţionalismul porno-aberant – prin exemplu – modelează şi impune noi datini. *Datini* animalizante, anti-conceptive. El distruge modele, datini vechi, distruge modelul femeii mame, fecioarei evlavioase, creştine, curate, impunând femeia vampir, demon, animal, impunând datina femeii murdare prin ceea ce practică. Căci o femeie, care îşi asumă „datina" de a-şi întrebuinţa gura în copulaţie nu mai poate aspira la *datina* pe care i-o conferiseră cândva neamurile naţionaliste. Îndemnul meu, de aceea, este: priviţi cu atenţie *noul* care vă este promovat cu obstinenţă agresivă. El este preludiul imaginativ-verbal al unui război, este un război camuflat. În acest sens Vechiul Testament este un tratat, o suită de datini, de artă a războiului total.

(DACOROMÂNIA NR. 4 1996 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 12, semnat **G. U** ; Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, miercuri, 30/10. 1996 - Comunicare)

SUFERINȚA ŞI ROLUL EI ÎN FORMAREA NAȚIUNI (DACO) ROMÂNE

Națiunea română este un rezultat al suferinței. Nu-i d românului cât poate răbda!" Nu? Prin suferință. Prin suferința românii s-au recunoscut – unii pe alții – ca români, s-a recunoscut ca un neam al disprețului, ca un neam disprețuit..

Admițând că românii sunt rezultatul contopirii romanilor c dacii – aşa cum gllosează toți atoate- ştiutorii – atunci însuș acest fenomen este o suferință, o jertfă. Căci, ce este u război pierdut dacă nu o suferință şi o jertfă? Şi jertfa unește formează. Oferă dimensiune existențială, comună, celor c suferă, suferinzilor dintr-un motiv sau altul. Neamul românes a avut parte masiv de suferință, de martiraj. [Se poate spun că nu ne-am simțit bine dacă n-am fost martirizați]. Martiraj este productiv pe plan sufletesc şi spiritual. Iisus Hristos învins şi prin jertfă şi, evident, prin Învierea [„Căci dacă Iisu Hristos n-ar fi Înviat zadarnică ar fi propovăduirea noastră..." Sf. Ap. Pavel]. Tudor Vladimirescu – la altă dimensiune – eşuat politic, pământesc, dar a învins în istorie prin martiraj. L fel se întâmplă cu toți, inclusiv cu hulita „Mişcare Legionară Desigur – privind lucrurile din unghiul omului rațional, de car gem secolele XVIII – XIX - , nu-i plăcut, carnal, să sufer Spritual, însă, dacă nu devii o cifră, aşa cum s-a întâmplat î bolşevism, victoria aparține întotdeauna martirului. Istori neamului românesc geme de martiri, de melancolici, de învinș politic, de politicieni perfizi şi gata să vândă tot ce-i românes numai să rămână în posturi, de români traşi pe sfoară de d occidentali, de orientali. Chiar ceea ce se întâmplă astăz (1997, mai - iunie) ilustrează perfect ceea ce spun eu. No generația noastră, asistăm (asistă) la demistificarea istorie Adică, vedem că ceea ce ştim nu este cum ştim, că istoria ar o supraistorie, o sub-istorie şi un para-adevăr după care s conduce. Pentru galerie, palavrageala. Şi abia acum înțeleger cum a fost posibil ca Pilat să confirme, totuşi, „judecata

[sentința] dată de Sinedriu lui Iisus Hristos. Vezi Nürnberg. Astăzi – mai mult ca oricând – sesizăm cum pot fi nimicite națiunile. Şi încă foarte uşor. Sesizăm că America anilor aceştia pare a fi Persia Estherei. Vedem că este suficient ca, în posturi cheie – din corpul care asigură siguranța națională - , să acceadă duşmanii ereditari ai neamului respectiv şi [acel] un neam poate fi lichidat în nici o sută de ani. Dar, mai bine dispariția decât lipsa de unire, de unitate. Disprețul cuceritorilor, al străinilor, stăpânirea lor – cu toate că ne-au făcut să suferim – ne-a asigurat unitatea de ființă. Ce ne-am fi făcut dacă ungurii, turcii, slavii, nemții, evreii ne-ar fi poftit la masă şi nu ne-ar fi lăsat să ne hrănim cu firimituri ca pe câini? Am fi dispărut de mult. Graba – de- dreptul păguboasă – cu care se înghesuie actuala „clasă politică" să facă frumos (sluj), ne demonstrează acest lucru – mâncarea pe săturate distruge corpul uman. Suferința, neconcordanța cu aspirațiile unei lumi total senilizate, pornită spre plăceri, dezmăț şi dezacsare, închinare la Satan, dorința tuturor de a nu se comporta conform firii şi a se comporta ca sărițiii de pe fix, ne-ar putea salva, totuşi, dacă am avea acea tărie [a urii] tipic iudaică. Sub noul cer fără zei, dumnezei, lumea se va întoarce şi se va cufunda în vrăjitorie şi demonism, se va cufunda în epoca de piatră, lumea se va reîntoarce la sensul lipsei de sens al istoriei. Iisus ne-a legat de cer, ne-a dat direcție. Biruință asupra Talpei Iadului, purtarea, unora altora, sarcinilor, iubirea duhovnicească între frați, martiriul pentru ceilalți, Învierea din morți, judecata dreaptă, de Apoi, Raiul, îndumnezeirea.

În acest sens, rolul suferinței, venirea lui Iisus printre noi ne-a ajutat imens în a ne menține ca români. Căci – aşa ca o întrebare – ce ne-am fi făcut dacă nu ne disprețuiau ungurii în Transilvania? Dacă ne primeau printre ei, dacă se asociau cu noi, dacă nu ne-ar fi supus suferințelor de tot felul? Astăzi n-am mai fi aşa cum nu mai suntem la sud de Dunăre. Deci, suferința şi jertfa ne-au ajutat să ne menținem; ne-a dat coeziunea de neam. Noi suntem un neam care suferă, care se jertfeşte la sugestie, care se jertfeşte fără să se răzbune pe

străinul care-l asupreşte. Ba, din contra, îl cinsteşte considerând – probabil – că merită. Martiriul este ceea ce ne-a caracterizat în istorie. Cine – dintre cei ce au trecut pe la noi – n-a ucis români, cintre dintre „europeni" nu şi-a făcut mendrelele în România? Doar cine nu a vrut. Ungurii o fac de cum au descălecat, polonezii, bulgarii, turcii, ucrainenii, sârbii, grecii, evreii, mai nou arabii şi negrii. Despre ruşi, ce să mai pomenim... Mai nou, în secolul XX, o practică aşa zişii *aleşi*, *caroli, călineşti, tescovici* etc. Evreii băgaţi prin politică internaţionalistă de tip PC (din) R, de tip „economie de piaţă". Întâi, indirect, apoi, o dată cu 1944, în mod direct. În lagăre, în închisori, la muncă forţată (ca, de pildă, legionarii au făcut închisoare – câte 22 de ani – sub toate tipurile de internaţionalisme. Mai nou, ne aranjează ţiganii.

Românii muncesc şi ţiganii fură şi omoară – când au chef – pe români şi, apoi, pârăsc la „Consiliul Europei", dansează pe piete. E o hoţie generală la adresa noastră. Ţiganii ne fură folclorul, „compun" cântece, „ţigăneşti" chipurile, pe vechile noastre melodii şi mixtura nou obţinută o declară „cultură rromă. Este trivializat conţinutul cântecului, vorbele lui. Ungurii adună costume, artă „populară" românească din Ardeal, melodii, balade, poezii şi spun că sunt ale lor, ţiganii se declară, când 3. 000. 000, când 5 şi nu-i întreabă nimeni de unde au ei astfel de date. Emil Constantinescu, face „sacrificii istorice" Iliaşcu este ţinut în cuşcă, apoi în închisoare, în secolul XX fără să se revolte nici un „european"; dar nu se găsesc nici români măcar să o facă. Ce să mai spunem să îndrăznească să-i pedepsească pe agresorii veniţi de prin Siberia. Emil Constantinescu intră, înainte de a ajunge preşedinte, simbolic în cuşcă şi. odată ajuns la putere, cedează în faţa Ucrainei, de Iliaşcu nici nu mai pomeneşte. „Românii"[Guvernele aservite] retrocedează averile, din nou, alogenilor, dar ruşii şi ucrainenii n-au astfel de ambiţii şi nu cedează pământurile şi clădirile furate în 1944. Ne fură istoria, nimeni nu ne cedează nimic, dar nici noi nu le luăm. Noi ne lamentăm. Noi [românii] scriem – prin intermediul gazetarilor imbecili – la „Evenimentul zilei", la „România liberă" şi ne batem joc de istoria românilor transilvăneni

(vezi acest caz patologic pe nume Virgil Lazăr...). Noi acceptăm să ne martirizeze imperialismul extremist-internaţionalist. De ce? E mai comod să fii martir? Suferi, pasiv, acţiunea istoriei. Eşti *mântuit* – zici dumneata. Dar, oare, cineva, care nu întreprinde nimic, poate fi mântuit? [Nu! Mântuirea se cucereşte!] Oare nu este unul din cele mai mari păcate a accepta să dispari? Nimic mai trist, decât neamurile care dispar. Pe cale naturală sau violentă. Sunt căinate, dar nu se poate face nimic pentru ele. Dacă ele nu vor să trăiască... Umblând – de curând – prin ţară, am constatat, pentru totdeauna, că neamul „format" este într-o stare de perplexitate. Este năuc! Nu pricepe ce se întâmplă cu el.

În 1944, condiţia de ţăran îl salva. Azi, condiţia de fost bişnitar cu bomfaiere în Turcia şi hoţ de la IAS, CAP şi uzină nu-l va ajuta la nimic. Nici chiar suferinţa nu se mai arată productivă. Satanismul a inversat valorile, scuipă pe ceea ce-i sfânt şi-i antrenează şi pe cei slabi în această operaţie. În încheiere, vă spun, domnilor, că, acum, azi, mâine, a vorbi devine un păcat. Şi a scrie, la fel. Acum şi în următorii zece ani, dacă nu acţionăm, dacă nu ne înarmăm, dacă nu devenim *ceceni*, suntem pierduţi pentru eternitate. Paşnic, românii vor dispare. Chiar şcoala îi va ajuta. Prin şcoală vor fi ajutaţi să dispară. Şi prin şcoală...

(DACOROMÂNIA NR. 3 1997 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 2 , semnat George Ursa ; Comunicare ţinută la Academia Dacoromână)

PREISTORIA, ARHEOLOGIA VĂZUTĂ CA O ŞTIINŢĂ A TOTALITĂŢII

Definirea termenului de al doilea (arheologie), în sine, mi se pare a fi, cu aproximaţie, corectă: *cuvântare* (logos adică) despre *arhe*, despre origini, originea a ceva. Când se trăncăneşte despre arheologie, automat, atât ascultătorii cât şi conferenţiarii se gândesc la săpături, la oale descoperite în cine ştie ce depozite, ruine, excavarea a zeci de zeci de metri de pământ, morminte, aur şi alte feluri de comori. În sine, judecata este justificată şi justificabilă şi se datorează – ca de

obicei – ziariştilor, acestor colportori de „ştiinţă" popularizată. Ei au „popularizat" – şi acum ştie şi vede fiecare dintre noi cam ce-i cu un ziarist – această ştiinţă, această disciplină, care este mai mult decât o ştiinţă, la modul vulgarizator, ca pe ceva senzaţional. Cine face ziaristică azi, cine făcea şi-n trecut? În nici un caz un om *dobă* de carte, cu suplețe în gândire. Ziariştii de astăzi, aciuaţi pe lângă un patron, agent de influenţă, nu sunt nici Maiorescu, nici Eminescu şi nici Hasdeu. Acum, aşa ceva, meseria în cauză, o practică cine ştie ce fătucă de 19-20 de ani (botezată de cei avizaţi şi *picioristă*). Şi pentru „profesia" dumneaei capul este cel mai ne-important organ. O altă porţiune e mult mai căutată. Întorcându-ne la conceptul „ştiinţa" numită arheologie, trebuie să încep prin a spune că eu n-o privesc ca pe o disciplină istorică, istoricistă şi istoricizantă. Ci, din contră. Apoi, în micul meu eseu, vreau să mă ocup de laturile marginale pe care le acoperă disciplina, vreau să privesc în extensie, peste alte domenii. De ce n-am întemeia o arheologie a arheologiei, o arheologie a cuvintelor aşa zis „moarte", a unei limbi, o arheologie a sintagmelor cuprinse în basme, o arheologie a conceptelor (ideilor), a erorilor istorice, o arheologie a termenilor de vorbire, a conceptelor vehiculate de ştiinţe deja apuse. Am putea întemeia o arheologie a conceptelor şi concepţiilor politice la români, o arheologie a concesiilor în numele lor. Şi, apoi, făptuind o asemenea „săpătură", în evoluţia conotaţiei conceptelor, am realiza descoperi uluitoare.

După acest preambul, să mă axez pe două domenii, vorbele şi locul şi câteva concepte şi să fac „săpături" în jurul acestora. Ca individ sunt născut şi crescut la ţară. Acolo, la faţa locului, în plin localism, am fost actor şi martor al unui limbaj şi am şi folosit şi auzit unii termeni. De aceea eu aş pleda pentru *localism*, dar nu ca o variantă a fărmiţării, ci ca un corolar al diversităţii în unitate. Naţionalismul nu presupune distrugerea localismului, ci conservarea lui în întreg. Internaţionalismul, colectivismul de orice fel, a nimicit creativul din fiecare individ în parte şi în cadrul micilor grupuri, în

favoarea surogatului universalizat. În locul muzicii – de pildă – originale, ce se dezvolta şi se căuta în fiecare sat românesc, a venit muzica zisă „uşoară", scălămbăiala dizarmonică, de extracţie ţigănească-nomadă, deci arab-turcească, negroidă, schizofrenică. Adâncindu-ne, deci, în trecut, vom descoperi, în fiecare sat, un ceva care-i aparţine în exclusivitate şi care ar trebui inventariat şi codificat pentru a nu se pierde. Cel mai uşor ar fi fost cu vorbele şi asupra lor să se foreze şi eu voi încerca să mă opresc asupra câtorva exemple.

Deci, o arheologie nu atât a cuvintelor goale cât una a conceptelor, nu una lingvistică cât una a *vorbelor* vii. Căci o vorbă este în primul rând un concept ce închide, în sine, o informaţie. Desigur, ideal ar fi să le am pe toate cuvintele din cele peste 15.000-16.000 de localităţi cu români. Or, poate, ţinând cont de răspândirea noastră 20.000-25.000 localităţi. Aşa ceva nu-mi este la îndemână şi nici nu e cazul ţinând cont de întinderea acestui mic eseu. Aşa că mă opresc la satul de unde provin şi împrejurimi şi exemplific câte ceva. În satul meu existau şi se foloseau, până către 1980, o serie de termeni pe care i-aş putea numi „originali". Voi transcrie câţiva, astfel cum aveau pronunţia şi semnificaţia. Poate reproducerea nu va fi în totalitate a conotaţiilor şi nici exactă fonetic. Nu mai vorbesc că nu va acoperi viaţa în totalitate. Dar, acest gen de preocupare, a mea, continuă şi voi sistematiza într-un studiu – de mă va ajuta Dumnezeu – pe mai multe pagini, toate cele constatate de mine. Şi înşir câteva exemple:

Dubă: tobă mare; cuptorul de la soba de gătit, unde se coc şi se prăjesc alimente şi aluaturi; tobă mică; într-o orchestră („dubiţă"); cuptoraş de dimensiuni reduse, din tablă zicată şi folosit la încălzit; mecanismul care scutură spicele la batoză, combină;

magran: salcâm;

bagrine: salcâm;

mnezuină: răzor, hat; loc de despărţire a două tarlale, grădini; locul unde se poate face o vrajă;

mnere: magiun, miere de albine, dulceaţă etc.;

(a) bulhari: a umbla în neştire peste hotare, pe câmp; a umbla şi a obosi căutând ceva nedefinit;

fanină: făină de grâu;

fanină gi malai: mălai, şi aşa pentru fiecare dintre cereale;

gi: de;

gin: din;

clisă: slănină de porc; noroi, aluviuni;

copârşău: sicriu;

mormînț: cimitir;

țintirim: cimitir;

uiagă: sticlă de orice natură;

uăci; ochi;

uaie: oaie;

iştalău: grajd;

poiată: grajd construit în țarină, la holde;

cios: paznic de câmp; stâlpul de susținere a tavanului locuinței. Pe „cios" se sprijină *cursurăul* şi pe el *grinzaua* şi pe ea *cornul* (căpriorul);

haizaş: acoperiş; de aici şi înclin să cred că a fost luat de către unguri, cuvântul *haza* pentru a fi denumită casa (haizaş; „i" şi „ş", neputând fi pronunțate de către aceştia în combinația de mai sus, a rămas „haza" = acoperiş, adică locuință, casă). Deci, acoperiş al capului. „Are acoperiş deasupra capului!" se zice.

bundă: cojoc lung, ciobănesc, cu lâna pe exterior şi interior; dublu deci;

budă: loc unde se adună şi se aruncă murdăriile; umblătoare, hazna; WC. N-aş vrea să cred că este un cuvânt de dispreț față de capitala ungurilor văzută ca o hazna.

În vechimea românească, în general, într-o serie de cuvinte se spunea un „n", ex. „mnere" şi nu „miere". Cele cu „oa", în actualele dicționare, erau – şi se pronunță şi azi – „ua". ex. „uaie" = oaie, „uăci" – ochi etc. Nu „Ioan" ci „Iuan". Căci şi grecii cam aşa-şi ziceau. *Iuanieni. Iovani*, lavan. Cum, în latină, „u" era notat „v" Iuan devine „Ivan" la aşa zişii protoslavi

balcanici, acea pătură subțire venită de aiurea. Căci, dacoromânii au ambiții stranii. Acelea de a inventa şi întemeia cuvinte şi țări şi neamuri, şi nu pentru ei, ci pentru alții. Păi, nu era grija lor, la 1848, să-i elibereze pe țigani. De ei nu se îngrijeau! Chiril şi Metodie ce fac, dacă nu distrug o parte a neamului traco-daco-geto-român? La fel, noi scriem istorioare despre țigani, armeni, caraşoveni, slovaci (toți), ucraineni. Iar ungurii adună costume româneşti şi le prezintă drept extracție asiatică; le-au adus din Asia, de pe Volga! Evreii îşi codifică – acum peste 2800 de ani şi mai devreme – *Vechiul Testament* din tradiția tuturor neamurilor din arealul a ceea ce numim azi Orientul Apropiat şi Mijlociu şi, apoi, pun umărul la nimicirea acelora şi a culturilor lor şi, în felul acesta, devin, ei, păstrătorii *primi* a ceea ce, de fapt, nu le aparținea şi aparține de drept. Ei o şi spun, la un moment dat, că au plecat din *Ur*. Dar, a cui aparține Ur-ul, ce cultură, cult avea el? Dar, cine-i credea până la sfârşitul secolului XIX? Neamurile victorioase îşi însuşesc şi trecutul şi conceptele (vorbele) învinşilor. De aceea exemplele mele, de mai sus, de aceea, arheologia, înțeleasă astfel, devine o ştiință, într-un fel, absolută. În sensul că ea trebuie să studieze „involuția" către origini a culturilor şi termenilor (desigur eu am forțat limba şi limbajul aici; am făcut-o pentru că n-am cuvinte adecvate). Cum se numea *locul* care acum poartă numele X? Cum de s-a schimbat? Este necesară chiar şi o arheologie a biologiei, a biologicului, a hranei folosite. Căci şi în felul acesta se pot stabili priorități, cine a fost întâi. Un neam care nu mănâncă orz – să zicem – la 1000 e.n., nu poate avea, în limbă – venind de aiurea – acel cuvânt. Limba – în sine – termenii ei, sunt un cimitir. E suficient să „sapi" pentru a descoperi. Dar, tragedia națiunilor, a neamurilor, a fost discontinuitatea istoriei, a elitei, a elitelor. Războiul, în sine, este un rău mai mare decât ne-am putea închipui şi numai că-i deplângem uciderile ce le aduce. Altceva este şi mai grav – distrugerea preoților, a elitelor. Grija ocupantului este aceea (vezi Stalin şi slujbaşii lui de o anume etnie) de a nimici sau aduce, în folos propriu, elita cultural-religioasă şi politică a

învinşilor. A-i frânge vechea activitate, a-i opri continuitatea. În felul acesta ştiinţa, *techne*-ul (adică arta ştiinţei) se pierde. De multe ori pentru totdeauna. Gândiţi-vă ce pierdere imensă pentru noi, e faptul că neamul traco-daco-geto-român n-a scris în limba sa până către 1400 după Hristos. Îndemnul lui Heliade – o constat spre bătrâneţe – nu era în van. Scrie, intelectual scrie despre tot ce-ţi trece prin cap. Consemnează! Activitatea dumitale – prin însuşi acest fapt – este binevenită şi binecuvântată de Dumnezeu. Tragedia dacoromânilor (tracilor) a fost lipsa scrierii pentru sine, ca neam. Că pentru alţii şi în cultura altora au scris Orfeu etc. Dar, unui trac, cu carte, îi este ruşine de sine. După ce s-a cultivat, adică după ce a învăţat să scrie, îi este ruşine de sine. Cine-l opreşte pe un român din Ungaria – de pildă – ca, măcar în intimitate (casă) să scrie românește. Să facă *arhivă* şi, apoi, dacă nu altceva, s-o depoziteze la Academia Română? Ce ar fi însemnat pentru noi, pentru neamul nostru, dacă în fiecare sat ştiutorul de carte – popă să zic – ar fi notat cuvinte, obiceiuri, istorioare, datini, istoria locului, pe manuscrise. Că s-au păstrat manuscrise din secolele X, XI şi mai devreme. Un Olahus scrie despre Ungaria, nu scrie istoria neamului său. Un Matei Corvin - român get = beget – se bate cu Ştefan cel Mare pentru gloria Ungariei şi nu-şi ridică neamul românesc. Că puteau ei - Ţepeş, Ştefan cel Mare, Corvin – realiza încă de atunci regatul Daciei de la Nistru la Adriatica şi din Carpaţii Slovaci la Marea Marmara şi Marea Neagră şi Egee. Numai că orbirea lui Iahweh i-o fi împiedicat. Dar, măcar în secolul XIX?. Numai că Iahweh a avut grijă de români şi le-a dat pe cap – pentru păcatele lor – pe Carol al II-lea şi pe Wolf-Lupeasca lui, apoi războiul şi bolşevismul. Gândiţi-vă, dacă n-ar fi existat holocaustul iudeo-bolşevico-internaţionalist-capitalist... Între 1944-1961 se putea filma şi cataloga, aduna tot. N-ar fi fost distrusă brutal comoara, numită românitate, a satelor. Acum ce mai adunăm? Acum facem arheologia limbajului argotic. Dar, să nu ne lăsăm. Să mai adunăm ce putem. Obiceiuri, limbajul, istorii, vorbe etc. Adunaţi! Orice ciob, orice cuvânt

este o informaţie despre un trecut pierdut, nescris, despre un neam, un înaintaş, o dramă.

Problema de care se împiedică un neam nu este viitorul; este trecutul. Numai asupra lui se acţionează. Numai aceea ce este consemnat. Noua ordine (!), veche de fapt, rebarbarizează lumea. Se practică barbarizarea prin imagine, prin răspândirea viciilor demonice, abolite odată de Iisus, prin reschizofrenizare. Tocmai pentru a uita trecutul creştin. Pentru ca omul să nu mai ştie de unde vine şi se duce. Vii de la Dumnezeu – prin Iisus – şi mergi acolo.

Iată bătălia cea mare. De peste 4000 de ani. Să uiţi de unde vii, să uiţi *locul* şi să uiţi unde trebuie să te duci, să uiţi *locul*...

(DACOROMÂNIA NR. 3 1996 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 7, semnat Nicolae VEGA; Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, miercuri)

ÎNDEMN

• Şi, răspunzând, Iisus le-a zis: Aveţi credinţă în Dumnezeu. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte; Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

• De aceea vă zic vouă: Toate câte cereţi, rugându-vă să Credeţi că le veţi primi şi le veţi avea.

• Iar dacă staţi să vă rugaţi iertaţi tot ce aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşelile voastre.

***• Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşelile voastre* (Marcu, XI, 22 – 26).**

Astfel şi noi, naţionaliştii, avem nădejde în Dumnezeu.

Că de va crede neamul nostru, se va mântui. Că numai prin Dumnezeu şi Iisus Hristos, prin Creştinism va redeveni el însuşi. Că numai întorcându-se la Biserica Ortodoxă, devenind creştini-ortodocşi, practicanţi, vom putea învinge viaţa satanică

de la acest sfârşit de mileniu. În Sfintele Evanghelii se vorbeşte mereu despre **credința** celui ce urmează a fi vindecat. Că, zice Iisus, la Matei, IX, 28: „După ce au intrat în casă, au venit la El orbii şi Iisus i-a întrebat: «Credeți că pot să fac Eu aceasta (să-i vindece adică n. n.)» Zis-au Lui: «Da Doamne (...)!»". Tot astfel, am dori ca, neamul nostru, atât de vitregit în secolul acesta, să se întoarcă la credință în Dumnezeu şi în sine şi să nu-i mai fie frică de cei ce-l atacă. Numai necredinciosul este fricos („De ce vă este frică puțin credincioşilor?" Matei VIII, 26).

• De aceea, vă îndemn, şi eu, ca învățăcel: „Români, vindecați-vă şi să ne vindecăm, cu totul, de internaționalism, de păcat, întoarceți-vă la Dumnezeu. Amin".

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR.1 1997 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 1, semnat George URSA).

LITERATURA NAŢIONALISTĂ

A **face** literatură presupune – din partea celui ce comite un asemenea delict – „harul" de a împleti frumos cuvintele în propoziții şi faze. Privind superficial, aşa stau lucrurile. Literatul scrie ca să încânte mironosițele şi pe oamenii fără căpătâi! Noi nu ne propunem astfel de lucruri. Noi dorim să scriem şi să promovăm scrieri **eroice**. Adică, scrieri cu rol forticicator pentru neamul nostru. Noi vrem să promovăm **adevărul**, acel adevăr care să scoată neamul nostru din starea de slugă, din starea de neam care umblă cu căciula în mână prin vecini şi pe la porți simandicoase. Vrem să facem ca neamul nostru să priceapă, odată pentru totdeauna, lecția **Vechiului Testament**. De peste 2000 de ani acesta este privit ca prima revelație pentru neamuri. Când, pe lângă aceasta, cartea este şi un tratat de luptă contra neamurilor, adică contra noastră. Noi trebuie, în sfârşit, să ne însuşim lecția acestui *tratat*, *de război* declarat, tuturor neamurilor albe şi semite. Şi să contribuim

după putință, la arhanghelizarea întregului neam românesc. Avem sarcina să începem să ridicăm, din nou, crucea din praf, să construim un neam invincibil, apt de a rezista, ca români, în orice condiții istorice, oriunde s-ar afla. Fie şi-n iad. Românul trebuie să supraviețuiască veşnic ca român. Şi pentru aceasta el trebuie să se reconstruiască spiritual odată pentru totdeauna. Construcția presupune: familie, prunci, carte, credință, fidelitate față de conducătorul ales, ales numai din sânul etniei tale, perseverență, înlăturarea din viața comunității a viciilor distrugătoare (beția, drogul, curvia etc.), cultivarea capacității de a suporta adevărul, puterea de a nu ne încrucişa cu nici un neam, cultivarea caracterului, smerenia, austeritatea, munca. Muncă pentru neamul românesc, păstrarea şi învățarea limbii tale. Munceşte pentru neamul şi pentru aproapele tău – românul – române;

Fii român, române!

Păstrează-ți datina.

Nu-ți uita istoria.

Nu-ți uita spiritul național;

Vorbeşte puțin, când trebuie, ce trebuie. Taci şi făptuieşte.

Mergi la biserică.

Ajută-ți aproapele, român.

Nu-l lăsa. Ridică-l din praf. Nu râde de el.

Nu râde de nimeni. Munceşte.

Nu bea, nu fuma, nu te destrăbăla. Ține-te de cuvânt, nu înjura, nu blestema.

Nu te lua după dumnezeii altui neam, nu te lua după satanişti.

Rabdă, aşteaptă.

Nu-l primi pe ne-român pe teritoriul tău.

Apără-ți, pământul, prin toate mijloacele psihologice paşnice.

Nu cumpăra de la ne-român.

Cine-ți vinde azi ieftin, mâine-ți va vinde scump.

Căci nu de dragul tău vinde el astăzi, ieftin, ci de dragul lui şi al urmaşilor lui.

Fii român, române!

Spune-o tare. Nu te sfii, nu te mai batjocori şi autobatjocori.

Căci persistența în batjocără şi în defecte nu e o cinste.

Ți-ai observat defectele?

Bine! Fă pasul următor şi le înlătură. Nu te mai simți „prost", căci nu e cazul. Sunt alții şi mai proşti. Neamuri întregi ajunse slugi ale stelei îmbârligate.

Observarea defectelor este primul pas. Nu persista în a le constata şi a nu le înlătura.

Fii erou, adică, după ce ai sesizat un defect al tău, pune-te şi-l înlătură.

Fii român în orice condiții.

Urmează-l pe **Arhanghel**.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 1 1997/ PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2, semnat Nicolae VEGA).

VREMURI TULBURI

„Din câmp de-acasă, de la plug / Plecat-am astă vară / Ca să scăpăm de turci, de jug / Sărmana noastră țară". Cam o astfel de lecție ne ținea un poet acum o sută de ani. După cum evoluează lucrurile secole de lupte se dovedesc un timp irosit. Era mai bine să ne turcim. Un vânt ciudat bântuie Europa – un continent ocupat după '45. Oamenii politici, ai unor țări al acestui continent, dau sfaturi oamenilor politici a altor țări, al aceluiaşi continent, cum să-şi organizeze viața economică, politică şi culturală. Dar nu se mulțumesc numai cu atât. Acestea, treacă meargă... le-am putea accepta. Nu, ei îi forțează pe ascultători să le urmeze sfaturile (poruncile). Şi, cu toate că nu le aplică în propria lor țară, sfătuitorii binevoitori, îi trag prin foruri internaționale pe *ascultătorii* slabi de îngeri, şi mai ciudat este faptul că, acele popoare, care şi-au asumat rolul de primitoare de sfaturi, se pun şi aplică în practică „sfaturile primite". Cu rezultate dezastruase, evident.

Şi îți vine să te întrebi: oare nu-şi merită soarta?

Deunăzi, (vorba vine) ne-a vizitat țara o delegație parlamentară a unei țări (n-are importanță; că toate-s la fel). Conducătoarea (conducătorul; tot nu contează) acestei delegații a şi ținut un discurs în fața Camerelor reunite a Parlamentului României. De la domnia sa am aflat că: „Țara dv. (a noastră; n. n.) este sfâşiată de conflicte cu minoritățile", „Totalitarismul nu poate trăi fără minciună"? „Libertatea de expresie şi de mişcare" sunt absolut necesare şi altele de genul acesta. Cu toată simpatia pe care o avem pentru occidentalii, care scormonesc Estul, nu ne împiedică nimeni să le amintim, noi, românii, următoarele: Spre deosebire de ei, noi – românii, balcanicii – le cunoaştem aproape în amănunt istoria; acei occidentali nu o cunosc pe a noastră şi, în consecință, fac aprecieri nu numai eronate – ceea ce n-ar fi nimic – dar iau hotărâri care amanetează viitorul biologic al neamurilor din estul continentului european. Ori de câte ori a fost la răscruce, „Occidentul" a sacrificat Europa de Est, sau chiar şi jumătate din Europa Centrală, pentru a-şi apăra micul interes economic. Refuzați, de aici înainte, condiția de sacrificați, de piață de desfacere a țigărilor şi drogurilor, refuzați a fi colonia tuturor musulmanilor infractori.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 1 - 2 1998/ PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 1 şi 2, semnat Nicolae VEGA).

CĂTRE CEI CARE NE CRITICĂ

Foarte mulți din cei ce ne citesc gazeta (membrii ai Partidului PENTRU PATRIE) critică conținutul, forma şi aspectul grafic al acestui buletin lunar, ne reproşează ba formatul, ba mărimea literelor, ba că nu suntem ziar, ba că nu suntem la înălțimea *Punctelor Cardinale*, ba –mai nou- că nu avem „penetrația (scuzați!) *Permanențe*-lor, ba că n-avem cutare rubrică, că nu suntem la înălțimea epocii când la conducerea

Mişcării Legionare se afla Corneliu Zelea Codreanu şi altele, şi altele. Nu le mai înşir. Lunar se găseşte câte un „reformator" al revistei noastre. Ţin să precizez câteva lucruri (nu mi-am permis acest lucru, odată cu nr. 11, de când conduc revista singur):

1). Revista are o apariţie lunară; tinde să apară cu câteva zile înaintea Consiliului Director al fiecare luni;

2). Revista noastră are scăpări de tehnică redacţională, mici greşeli de corectură (arătaţi-mi o revistă care nu are), recunosc că, pentru a introduce materialele primite, litera este, de multe ori, prea mică, nu are poze. Şi aceasta pentru a câştiga spaţiu;

3). Revista a fost scoasă de un singur om (George Ursa) şi, mai nou, de trei oameni (George Ursa, Radu Moldovan*, Mişu Dumitrescu).

Aceşti oameni sunt şi redactori şi corectori şi tehnoredactori şi cărăuşi şi poştaşi şi tot ce doriţi. Ceilalţi, criticii, şi, unii, nu puţini, rău intenţionaţi, nespecialişti, ne critică (beştelesc), tinzând să devină a-toate-ştiutori;

4). Revista nu este cel mai rău lucru în momentul de faţă. Ba, din-contra. Cei care o critică, nu-i observă virtuţile şi nici nu remarcă suma modestă pe care o plătim pentru apariţie.

Ţin să (mai) precizez că, critica, este, de fapt, o formă de neputinţă; mai ţin să adaug: deja am obosit să-i ascult pe criticomanii (unii, şi din afara *Partidului* ***PENTRU PATRIE***), de-a dreptul ireverenţioşi. Revista nu este „fituică" (vezi la o şedinţă operativă spusa dlui Corneliu Suliman –secretar general al Partidului PENTRU PATRIE; n. a.), ci munca unor oameni. Legionarul, care se simte mai bun, trece, în faţă, şi face, mai bine, ceea ce, predecesorul, făcea mai puţin bine.
Dar nu-l (tot) blamează. O spun aici –cum am spus-o şi la şedinţa Consiliului Politic şi la Consiliul Director. Cel care se simte capabil trece la comandă şi demonstrează că este cel mai bun.

Desigur, există şi un colectiv de colaboratori. Îi invit să-şi onoreze cuvântul. Adică, să prezinte manuscrise valoroase.

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Nr.37–38, IULIE - AUGUST 1998, pag. 1, semnat George URSA)

---

* pe adevăratul nume Sile Laurenţiu IORDACHE.

STAREA NOASTRĂ

Aici, în acest spaţiu, normal, dacă aş fi un scriitor care s-ar respecta, adică un alcătuitor de romane fluviu, sau producător de versuri, cu rimă (unii dintre ăştia au ajuns pe la vreo 20 de volume), aş *trage* un *editorial* virulent. De *om revoltat.* Şi aş analiza ori fenomenul literar, ori, cel puţin, fenomenul politico-literar, ori fenomenul şöroşisto-literar, ori neocomunismul cultural de tip „22". Nefiind nici una din cele enumerate mai sus, fiind, deci, naţionalist şi creştin, voi scrie câteva fraze despre scârba generală pe care trebuie s-o suportăm. Sus, stăpână pe pârghiile statului, o adunătură greu definibilă etnic. La mijloc un conglomerat de invertiţi, un soi de intelectuali pe postul de microbi; dizolvaţi de valori naţionale. Adică, mici agenţi. *Critici!* Ei critică! Sub aceştia: lumpenul ţigănesco-arabo-turcesc. Aceştia, din urmă, deocamdată, numai se îmbogăţesc. Îi concurează elemente ungureşti, nemţeşti şi evreieşti. Desigur, ultimii trebuie să învingă. Că aşa e *legea* de la Atraxerxes până astăzi, şi, mai jos, sub ei, românii, românii aflaţi în stare de *năuceală.* Or, poate, de indiferenţă. Faţă de ţara lor (că oricum – zic eu – indiferenţi suntem de pe la anul 514 î. D. Hr.), de pământul şi bogăţiile lor, de valori, de creştinismul ortodox, de toate, în definitiv.

Şi eu, român fiind, iată-mă trăncănind; scriu articole (trăncănesc deci) despre ceea ce e acum – dovadă chiar acest editorial -, *nu făptuiesc.* Făptuiesc unii (zic ei!). Scriu în *neştire.* Despre toate. Tone de fraze. Ne învaţă!... Unii au fost ofiţeri şi, desigur, trebuie să scrie. Alţii, „ziarişti", nu se pot lăsa mai prejos. Scriu şi dumnealor. Nu-i doare *laba* şi nici n-au ruşine. Tot aşa şi politrucii. Foştii şi actualii. *Salvează* boborul. Cu trăncăneala. *Scrieţi, băieţi!*, numai *scrieţi!* Slavă Domnului! Vom scrie cu toţii. Într-o întrecere cu şöroşeii, potlogari şi internaţionaliştii de toate culorile. TRĂIASCĂ! Da'! Eu m-am săturat. Vă las vouă – pe cât îmi va sta în putinţă şi voinţă – „onoarea" de a produce fraze şi vorbe...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 3 1998 / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 1, semnat Nicolae VEGA).

DESPRE DISCONTINUITATE ÎN ISTORIA REALĂ A DACOROMÂNILOR

– Discontinuitatea, o formă a oboselii –

Preambul (la 09/05. 1945):

• Există neamuri puternice şi neamuri slabe. Nu conteaz problema numericităţii... ci a consecvenţei.

• Exista imperiul anglo – saxon (imperialismul), imperiu comunist (cu substrat biologic slav şi conducători evrei), există germanismul – unit prin cultură, sânge, politică, stat – ş iudaismul; desigur, răspândit universal; dar nu universalis pentru sine. Restul nu contau decât ca anexe...

• La 9 mai, deci, ce sărbătorim noi (vorba eroului lu Caragiale)? Noi la 9 mai „sărbătorim" **pax iudaica.**

Tema de mai sus, mă refer la titlu, este neplăcută. C abordare... (Aş numi-o – în ce mă priveşte – o improvizaţi poetică). Bineînţeles, dacă auditoriul are păreri preconcepu sau îţi este ostl. Dar, aparenţele, adiacente ale istoriei, a distrus multe state. Nu de multe ori înfloritoare. Dar nicăie *rupturile* n-au atins cotele alarmante ale istoriei neamurilo traco-dace. Tot ce putem accepta, cu siguranţă, est alternanţa ierbii. Când uscată, când verde. Sub ea trupurile înaintaşilor noştri. Atâtea neamuri au reuşit să-şi traseze u teritoriu pe la noi şi pe el au clădit; ba una, ba alta.

Când un străin s-a arătat la orizont, şi ne-a văzut, a şi zis „noi suntem creatorii *gulaşului (spre o pildă)". „Bravo!"* au zi reprezentanţii *neamului ales* aflaţi printre noi! „Dar, voi, ăşti cu **gulaşul**, recunoaşteţi că noi suntem sfinţi?" „Recunoaştem!" au zis cei cu **gulaşul.** „Atunci – au zis „Sfinţi – recunoaştem şi noi că voi sunteţi în drept să stăpâni pământurile care produc componentele din care faceţi vo **gulaşul** şi să pronunţaţi „gulaş" în limba voastră cu adevăra *europeană"*... „Cheszenom, vivat!" au răspuns aceia. Sigu scena de mai sus n-a avut loc tocmai aşa. Dar nici departe n s-a petrecut astfel, nu a fost altfel. Dar, ce importanţă are aces

fapt? Real sau imagint. Tragedia este prea mare... Noi şi „indienii" din America ne-am pierdut patria s-au o parte din ea. În ce sens? Aceia în sens precreştin. Noi în sens creştin. Eram extrem de obosiţi. Obosiţi istoric. Trecusem prin atâtea. Cum să-i oprim pe bulgari (*volgari*)? Pe sârbi (*serven – serv*), pe (h)unguri, pe slavi (sclavi) în general, pe turci. Era greu. Noi suntem „oameni". *„Mă, tu, ieşci om?"* te întreabă un ardelean (bănăţean) când tratezi ceva cu el. „Da!" răspunde celălat. Adică, eşti dispus să oferi **mită**? Idem, s-o fi petrecut şi cu aşa zisele „invazii" barbare, cu migraţiile adică. Cu războaiele acestora. Sigur, Menumorut, Gelu, ori un altul, n-or fi vrut să dea ... pământul! Dar, cum se face că el (ei) a (au) fost ucis (ucişi) şi urmaşii au fost „oameni", adică au dat pământul românesc. Ceva nu e în regulă cu noi. Şi atunci existau colabrări „transfrontaliere". Vă puteţi întreba, cum se face că obosesc neamurile? Păi, tot aşa cum am obosit noi să ne revoltăm şi să-i măturăm pe aceşti ciocli ai României de după 1918. Oboseala psiho – spirituală este un semn care marchează omul şi neamurile damnate. Căci zice undeva Sfânta Evanghelie: *„Împărăţia cerurilor se ia cu asalt!"* Auziţi, fraţilor! Dar atunci când e vorba de imperiul pământesc? Numai că, noi, neam ospitalier prin definiţie, după cum ne-au şi învăţat evreii iudeo - hazarii în secolul XIX, am preferat să ne retragem şi să ne tot retragem. *Că suntem fraţi cu codrul.* Numai că, ovreiul (sau altul) a (u) venit şi ne-a (u) tăiat codrul cu pricina. La fel şi ungurul. Despre rus, ce să mai vorbim? Şi, mai fi frate cu codrul, dacă mai e codru? Dar... nu prea mai este. Că de la sfârşitul a ceea ce numim „antichitate" toate noţiunile tradiţioanle, formulate ... „tradiţional", sunt atacate. Se produc **rupturi** în tradiţiile tuturor neamurilor. Cu excepţia unuia. Gândiţi-vă, secolul XX, a fost martorul „nimicirii" confucianismului, ca religie, am fost martori ai impunerii evreului Mordechai (Marx) ca zeu a peste o jumătate din omenire. În numele lui şi a lui Lenin – un alt fel de ovreiaş – au fost nimicite obiceiuri, munci tradiţionale, au fost exterminate grupuri etnice, au fost distruse chiar majorităţi incomode –

poporul german, italian, român chiar, japonez - , tot ceea ce însemna orginalitate. Distrugerile acestea s-au făcut asupra unor neamuri obosite de exploatare (unele), de vicii impuse, de civilizație, de alte alea.

Asupra fiecăruia – dintre neamuri – s-au aplicat metode în funcție de *psiho-spiritualitatea proprie*. Aceasta dovedește existența unui centru unic de coordonare al distrugerii unor tradiții şi de implantarea unei alte „tradiții" (observabilă deja) în creerele oamenilor. La români – azi, de pildă – se procedează la distrugerea a ceea ce a mai rămas din creştinismul ortodox şi se procedează la introducerea homosexualismului, lesbianismului, a sectelor, se face *apologia discretă a iudaismului,* se fac toate cele care pot facilita victoria elitei internaționalizante asupra întregi omeniri. Şi calea cea mai uşoară este tot o formă de imperiu, crearea unui conglomerat de state, unde domină „unul", domnină, deci, o pătură internaționalistă. Gândiți-vă, cum au decurs lucrurile de la imperiul lui Hamurabi până azi. De la imperiul „asirian", „caldeu", „persan", imperiul „macedo-elen", „roman", „bizantin", „turc", „arab", „britanic", „hispano-american" etc. , până acum la ora victoriei universale a „americanismului" de azi. „Imperiul" acesta este doar cu numele anglo-american. Aici s-a experimentat un fapt uluitor: *fabricarea unui neam*. Din tot soiul de fragmente, de neamuri, s-a „forjat" un „neam" , „popor" - *poporul american*. Dar, cum? Prin limbă, pseudo-ideologii spritual, precreştine. Adică o componentă rău înțeleasă a „libertății" – aceea a toleranței absurde. Există multe căi de invazie a unor neamuri de către altele sau de unul singur. Una din ele este şi aceea a invaziei demografice, în grupuri mici sau chiar individuale. Spre exemplu actuala invazie turco-arabă în Europa permisă de către conducerile aservite ale națiunilor europene. Invazie de tip arameu; şi american dacă vreți. Aceasta este o metodă, o discontinuitate. Alta este cea a implantării forțate. O putere, de regulă transfrontalieră (aceeaşi prin funcționarii ei), ia un grupuleț etnic şi-l plantează, pe teritoriile altui neam, dându-i drepturi speciale, drepturi ce-

permit o înmulțire în exces în raport cu neamul, inițial, majoritar, o ascensiune în funcții decizionale, lipsite de risc în caz de răzmeriță, poziții care au dat posibilitatea pulverizării „culturii" proprii în rândul conglomeratului de etnii. Totul fiind o chestie de tehnică, de influențare a mersului istoriei. Nu putem spune că neamurile de traci n-au propulsat astfel de oameni. E plină istoria imperiilor din jurul mediteranei de ei. Numai că aceştia n-au acționat în numele traco-dacismului ca să o spunem astfel. Că doar Aristotel era trac şi nici nu ne miră că tatăl lui era medic. O ştie toată lumea. Dar a scris în limba greacă – poate, la rândul ei, un idiom al limbii trace – şi nu s-a pretins niciodată altceva decât grec (GRAECULUS). Pentru a acționa, însă, în acest mod trebuie să fii neam de **corturari.** Adică, să-ți cari **casa** în cârcă. Trebuie să ai şi o *ideologie*, şi mai puțin de altele, pe care s-o poți lua cu tine din loc în loc. Lumea sedentarizată a disprețuit nomadismul țiganilor. Numai că aceştia au cu adevărat o „cultură" care le favorizează conservarea. Îi putem enumera câteva componente: plăcerea de a trăi, natural, în mizerie, în murdărie, în „confortul" unui limbaj interlop am putea zice, în blasfemie (adică înjurătură, vorbă porcoasă, limbaj cu trimiteri erotice, dar nu fireşti ci blasfemiatoare), vrăjitorie, animism, cultul aurului, nemuncii, traiului din cerşit, furtului de la inşi ce nu aparțin etniei lor etc.

Aceasta este conservarea de jos. La polul opus este aceea a iudaismului, a iudeului, a ceea ce poartă azi acest nume; furat s-au acceptat. La vârf, dar nu în față, mascat. Nu enumer metodele. Sunt arhicunoscute. Dar „iudeii" (ceea ce poartă azi acest nume) au şi o *„Thora"* şi au şi un *Talmud*. Ultimul mai important decât prima. Cu toate că, de la începuturi, de când avem mărturii despre aceste două neamuri, avem mărturie că acestea au trăit în discontinuitate. Dar „religia", le-a, i-a menținut mereu în continuitatea istoriei. Acum, în ceea ce-l privește pe traco-daco-român (pelasgul poate): şi el a trăit în discontinuitate, mereu în criză, la limită, pe muchie de cuțit, în **ruptură**, cu toate că, în arealul Eufrat, Don, Carpații Slovaci, Caucaz, Pind – Roma, a întemeiat state. Totul câtă vreme a

fost țăran, păstor – țăran. Discontinuitatea şi, în acelaşi timp, continuitatea, a fost aceea de țăran – păstor, de oier, opincar, păstor de boi, grăjdar. Nu marinar şi nu orăşean, comerciant, muncă – în sine – privită, de către țăranul rege şi păstor, ca necinstită, ca înşelăciune, hoție. Căci, marinarul, corăbierul era, inițial, hoț. Adică *„inițiat”*. Adică, un om care trebuia să-şi dovedească putința de a ieşi la suprafața istoriei în orice condiții. De altfel, totul este o *inițiere*. O petrecere către țărmul celălalt. *Totul este orfism*! Chiar împreunarea umană a unei femei cu bărbatul, *sămânța* lăsată în ea este o călătorie a viitoarei ființe în labirint. Depinde, însă, ce vrem să fim, „Europeni!” Adică, ființe depersonalizate de *Eu* sau mereu traco-daci. Noi am dovedit că vrem *altceva*, adică suntem... şi demoniaci. Căci îngerul căzut a fost cel care şi-a părăsit condiția, el a produs prima discontinuitate, să zicem, în istorie. Se dorea a fi Dumnezeu; şi nu era... evident. Nefiind, a produs răul. Nu ați părăsi condiția înseamnă „progres” ci a ți-o păstra. Priviți „triburile” care intră în contact cu „civilizația”. Făcând saltul mortal se autodistrug. Păzindu-se închise în ele însele supraviețuiesc. Războiul biologic şi psihotornic nu este o invenție a timpului nostru. Păi, vrăjitoria ce este? Acțiune, asupra cuiva, prin intermediul duhului etern al răului. Căci altfel ar fi preoție. Ar fi rugă, sacerdoțiu, ar fi continuitate. Preoția este, desigur, cea mai înaltă treaptă pe care o poate atinge bărbatul. Acum totul este - în ce ne priveşte – dacă discontinuitățile au fost bune sau rele. Desigur, rele. Odată ce arealul ni s-a restrâns. Că religiile ni le-am abandonat. Care au fost ele! Că ne căutăm identitatea. Că nu dominăm rasele umane, că nici pe noi nu ne dominăm. Că este timpul să ne trezim cu adevărat şi să acționăm universal. Ca noi înşine. Că, se pare, că nu vrem nici astăzi, că se pare că **vârtutea** esențială a „preoților” noştri (e vorba de producerea de cultură de data aceasta) preferă (de ce, ce motivație o determină?) să acționeze în alt neam. Să fie sub o altă identitate. Să procedeze ca Avraam; dar să nu se țină de ceea ce ei înşişi inventează. Se înțelege, crochiul acesta nu epuizează problema. Dar eu am scris destule, şi chiar am publicat, pe aceste teme. Nu fac decât să comentez aspecte esențiale în fraze puține şi pagini

la fel de puține. Căci, desigur, ați remarcat şi v-ați dat seama, sunt un traco-dac veritabil. Ca şi mulți dintre dvs. Nu ascultăm de nimeni; deci nici de Dumnezeu se pare. Nu e cazul meu. Şi, dacă şi dvs. nu o veți face, demonismul ne va risipi cu totul...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 3 1998 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 8 şi , semnat G. – N. U. ; Academia Dacoromână – Comunicare ținută la Simpozionul din 09/05. 1998).
(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 4 1998 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 10, semnat G. – N. U. ; Academia Dacoromână – Comunicare ținută la Simpozionul din 09/05. 1998).

SUNT DEZGUSTAT

Cu tot dezgustul care mă stăpâneşte sunt, din nou, hotărât, să comentez – prin scris – situația politică, economică, socială şi națională a României ciuntite. Şi, prin grija aşa zisei clase politice conducătoare, de azi, în curând federalizate. Analizând activitatea componenților suprastructurii sociopolitice naționale constat un grad înalt de iresponsabilitate al acestora. Pur şi simplu conducătorii noştrii, de după 1989, sunt iresponsabili, dacă nu schizoizi mulți dintre ei. Dovada: tratatul cu Ungaria, semnat de puterea Iliescu, tratatul cu Ucraina, semnat de actuala putere, disoluția galopantă a autorității, dezmățul demențial al indivizilor ce se autonumesc reprezentați ai „societății civile” (concept inventat de Hegel, foarte drag urmaşilor acestuia – hegelienii de stânga – din care s-a dezvoltat marxismul anilor 1838 – 1850). Nu ezit să calific grupurile, de inşi, care gravitează în jurul revistelor *„22”*, *Dilema*, postului *Pro TV* etc., din rândul cărora se recrutează actualmente reprezentanții ce direcționează mass-media, drept grupuri criminale. Antiromâneşti. Aceştia, alături de politicienii semi-ramoliți, inculți şi mulți bolnavi, nimicesc, conceptual, şi în fapt, precepte, şi stări, de drept, conservatoare de românism. Dezinteresul față de tot ceea ce-i românesc a dovedit-o până

şi **Romfest**-ul. Nici un *şöroşel* n-a cârâit despre aşa ceva. Şöroşei, învăţaţi cu persuasiunea intelectuală, vicleni instruiţi, atacă – după obiceiul Marx-ului anilor 1838-1850 – oamenii care propovăduiesc şi practică naţionalismul şi creştinismul. Studiaţi-l pe Engels şi pe Marx-ul acolor ani şi veţi contata cum, pe zeci de pagini, batjocoresc preoţii, funcţionarii germani, oameni de cultură, regii, „feudalismul". Aceeaşi modă o aplică azi tipi ca Andreescu, Andameşteanu, Pleşu, Ornea etc. Iar puterea guvernează cu aceştia şi cu organizaţii de-a dreptul criminale precum UDMR. Idem, oferă, avuţia naţională, pe nimic, „investitorilor strategi". Este inadmisibil. Transformă naţiunea română într-un soi de palestinieni ai anilor ce vin. Schimbă aspectul demografic al naţiunii. Căci, ia gândiţi-vă la invazia de turco-arăbime! De religie islamică. Ce înseamnă aceasta în 25-30 de ani? Sute de mii de familii de turci şi arabi cu câte 5-6 neveste române şi cu urmaşi mohomedani. Apoi, Transilvania năpădită, iarăşi, de proprietari unguri, fostul „regat" năpădit de proprietari evrei. Românismul, astfel decimat, fragmentat va sucomba. Iar naţiunea va deveni un fel de populaţie flotantă, un fel de lumpen rătăcitor între sat şi oraş. Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. *Mlaştina disperării* este de nedepăşit se pare. Doamne, ajută-ne, că ne prăpădim. Nu exagerez cu nimic. Tribulaţiile cu UDMR ale actualei puteri sunt dovada unei condamnabile neputinţe. Efectiv actuala conducere politică este un Golem. Doamne, nu ne părăsi pentru păcatele noastre. Iartă-ne şi ne scapă căci numai Tu ne eşti speranţă. Şi nădejde. O minoritate de circa 5,7% ţine în şah 94,3% români. Nu putem cădea mai jos de atât. Ba se poate îmi veţi spune. Putem ajunge sclavi ca anglo-americanii. Ei bine, nu suntem departe şi chiar ar trebui să ne plângem de milă pe dunga şanţului. Mă simt nenorocit că sunt un român care poate face atât de puţin pentru neamul lui. Mă îngrozesc ... pentru noi.

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Nr. 39, SEPTEMBRIE 1998, pag. 5, semnat George URSA)

DACOROMÂNITATEA – realitatea politică a zilei de azi

Trăim într-o epocă năpădită de scepticism cinico-ţigănesc, epocă de cinism pornografic şi suduitor. Credinţa, creştină, este abandonată, batjocorită, speranţa ridiculizată, neamurile, naţiunile constituite pe propriile teritorii, insultate de minorităţi pe cât de fictive pe atât de agresive, viciile se etalează în văzul lumii şi sunt prezentate ca aspecte ale conceptului de libertate. „Libertatea" este înţeleasă ca dezmăţ, este pricepută în înţelesul Satanei, este trăită ca demonism, ca un cult al Satanei, ca satanism.

Pentru prima dată în istoria omenirii apologia simbolului răului, a Duhului Răului –Satan- se face la lumina zilei, cu aplomb şi fără teama de a fi pedepsit insul care blasfemiază şi huleşte *Puterea* şi Împărăţia lui Dumnezeu (Binele). Sunt teoretizate aspectele şi manifestările lui Satan în lume, îi sunt construite „biserici" , pe ziduri şi vitrine –în culori stridente- îi sunt vopsite însemnele pe ziduri, i se deprind practicile de invocare. Se traduc manifestările lui Satan în existenţa cotidiană, acţiunile îi sunt popularizate prin rezultate: furturi, ucideri, blasfemii, împreunări contra firii, profanări de cimitire etc. Majoritatea oamenilor sunt, deja, posedaţi de demoni. Demonul hulei, al desfrâului, certei, al urii, omorului etc.

Invazia de erotism pervers, curvăsăria, preacurvia, culte minore, cădere în animism, arte de divinaţie neagră, toate acestea par a ne duce către anii 550 î. d. Hr.- 300 d. Hr. Indiferent, de ce se spune şi se face, credinţa este un factor esenţial al existenţei umane. Omul se diferenţiază de animal – şi poate nu este chiar aşa; au şi animalele frică de Dumnezeu şi-l ocolesc pe Diavol- prin aceea că este religios, credincios; *huomo religiosus*. Şi, credinţa, se manifestă în insul ancorat în sânul unui neam. Insul pierdut în ceea ce numim apatrid (zi), a-neam, nu există. Căci, astfel, cum ne-am explica faptul existenţial că un negru, rezultat dintr-o mixtură afro-carpato-pontică, se declară şi el fiind ceva, cineva (român de pildă). Deci, se declară român; or ubu=ez. Nu zice: eu sunt om (că

vede toată lumea că e biped), ci zice: „Sunt român, sun
zairez!" Or, fie şi numai „negru". Adică, totuşi, îşi dă
identitate. Rasială cel puţin. Cultul minorităţilor este o acţiun
politică şi o practică şi este întrebuinţată, cu precădere, î
Euro-America de Nord. Şi este un corolar al luptei pentr
supremaţia rasei iudaice. O minoritate căreia i se fac
propagandă permanentă sfârşeşte prin a asimila alte etni
permiabile persuasiunii internaţionalismului dizolvant. Învinge
reclama făcută permanent.. Contrar tuturor aparenţelor
neamul românesc s-a salvat, atât cât s-a salvat, graţie
disprețului cu care a fost acoperit. Acceptând disprețul a
supravieţuit. La fel şi ţiganii am putea spune. Acceptând
astăzi, disprețul, românul riscă exterminarea şi nu conteaz
dacă aceasta este sau va fi paşnică, or şi paşnică şi violentă
deoarece acceptând inferioritatea (ca un dat, deja, evident) va
trebui să accepte şi reversul ei –dispariţia. Aşa că, ori se
retrage, în sine, biologic, şi respinge orice împerechere, cu alte
etnii, ori el se anglo-turco-arabizează, la sud de Carpaţi şi la
est, şi se „anglo"- ungurizează la vest de Carpaţi, ori, poate
găseşte o altă formă de a învinge vitregiile noii istorii a
Europei? Sunt şi alte variante: ţigănizarea, china-izarea, india-
nizarea, rutenizarea la Est şi Nord, emigrarea tineretului, a
creierelor, îmbătrânirea forţată, depopularea, populare
terenurilor şi întreprinderilor, cumpărate de unguri, evrei, turc
etc., cu alte populaţii. În funcţie de cumpărător. Este evident
că, românii, n-au un criteriu clar de selecţie a conducătorilor.
Ciorbismul (ca să numesc astfel lumea în care trăim)
ciorbismul, deci, este un exemplu clar. Ce este ciorbismul (că
doar el nu se manifestă doar din 1996)? Ciorbismul este o
stare de orbire şi se poate traduce ca fiind o boală psihică ş
diagnsticul ar suna – în fraze- cam aşa: „Bine să-mi ofere
adversarul... nu-l accept pentru că este de la adversar (aici ne
referim la „adversarul" român). Rău să-mi ofere evreul, străinul
îl accept pentru a-i face în ciudă „adversarului" român şi pentru
că îmi gâdilă vanitatea, egotismul". Este mai mult decât evident
că, neamul românesc, nu ştie purta bătălii sufletesc-spirituale.

Este clar că, literatura postbelică, ne-a rupt nu numai şira spinării. Nichita-stănescismul, onirismul, viclean inculcat nouă sub formă politică, cu toate că de origine estetică, ne-a îndoit.

Românul este victima literaturii ghetoizate, ghetoizante, ovreizate, ţiganizate mai nou; românul este victima vorbelor, a falsei realităţi, citite într-o literatură mincinoasă în conţinut, în fond, a unei literaturi care ascunde adevărul, ocultează tragedia noastră naţională, **fănuşizează**; poate şi de aici nimicnicia actuală a românului. Ce era mai glorios în perioada 1949-1989? Să ajungii să fii „literat", dramaturg, „artist", poet, poetă, să bei, să petreci, să baţi casele de „creaţie", să te împreunezi cu cine s-o nimeri, să porţi plete, să bei până pici sub masă, să cenzurezi în jos şi să lingi, în dos, în sus, pe toţi activiştii de partid şi, mai cu seamă, să fii în graţiile cine ştie cărei Ghizella Vass. Să te cheme Mirodan, Ornea, Banuş, Răutu, Florian, Baranga etc.

Să fii, deci, „literat", să dai cu clanţa, frumos partinic, la „Gazeta literară", la „Tînărul leninist", la „Lupta de clasă", la... şi la... Să vorbeşti despre realităţi care nu există; de exemplu: despre „frăţia" dintre ungurii - români – evrei – ţigani, despre nemaipomenitul umanism şi puterea de jertfă de care dau dovadă iudeii şi cum au plătit ei şi au suferit persecuţii de la creştini, ce au făcut „fasciştii" şi cât erau ei de bestiali, ei şi naţionaliştii „burghezi" (mai nou „comuniştii" „naţionalişti"). Dar cine erau „burghezii" României? Cine erau aşa numiţii „burghezo-moşierii" cei mult blamaţi? Apoi alde Kauffmann, Auschnitt, Bercovici, Blanck, Hohenzzolern chiar, şi „elita" „comunistă" care era şi mai este? Apoi am înşirat-o prin câteva nume şi, slavă Domnului, mai sunt şi am putea umple patru pagini de ziar tabloid; mai sunt atâtea şi atâţia *mirodani, mirodane*. Toţi „români" de-ai lui Traian.

Ciorbismul este, deci, un „curent" psiho-politic, dacă-l privim în profunzime, care vine mai de departe. Dar, putere absolută primeşte cam din jurul acestui an (1997; n. n.). El este şi un corolar al ţărănism-fripturismului de după primul război mondial. El s-ar putea traduce şi aşa: linge laba călăului

părinților tăi. Ciorbismul este rudă bună cu țigănismul politic, c
ceea ce s-ar putea numi „filosofia" țiganului ajuns. Ciorbism
vine direct din (ca vorbărie cinică) din carlismul anilor '30. An
1930 nu ne-a adus doar pe Carol al II-lea şi pe evreic
Lupescu, ci şi pe Armand Călinescu –un fel de comunis
estropiat. Ciorbea este un mic Armand Călinescu al epoc
actuale (şi nu numai el). Tot un infirm. Îl omoară pe Codrean
(Călinescu evident) şi face tocmai ce îl acuză pe acesta că ar
vrut să facă, adică înrobeşte, România, Germaniei. Călinescu
Pitic, fără un ochi şi la fel la minte. Ați observat, doar, că
ciungii, chiorii, şchiopii, ignoranții, gheboşii, chelii, se vâră în
față, la adunările publice, şi-şi etalează diformitățile pentru a se
impune atenției şi a primi un *varece* profit. Nimic nu urăsc ma
mult aceştia decât pe omul frumos şi popular după care se ia
lumea. Azi , ciungii, schilozii, ca şi atunci, se bagă în față să-
filmeze Alina Mungiu- Pippidi şi să-i dea, pe TVR 1
(ACTUALITĂȚI), Anca Toader. Tipii dau din clanță şi lumea i
aude şi-i vede şi le ia vorbele ca fiind fapte, deşteptăciune
Ciorbismul, dinescismul (adică scărpinatul cu un deget în vârfu
capului), mungiu-ismul, patapievici-smul sunt boli ale
diformului, ale scrântelii provocate de anii 1980-1990.
Observați-le numele, fața adipoasă, vorba repezită, ca a unor
ruşi sau ovrei ce vorbesc româneşte, „ăăă"-urile, „âââ-urile",
interminabila trăncăneală, pe toate posturile de televizune,
vorbăria, ca o diaree, despre orice, încrâncenarea contra a tot
ceea ce este naționalist. Batjocura a tot ceea ce priveşte
românismul fără ca, în majoritatea cazurilor, contextul să o
ceară.

Privindu-le şi citindu-le numele, te întrebi cum vei spune
acestui mod de a exista şi fi (ca „filozofie")...*Mungiu-ism*?
Pippidism, patapievicism - zigornism şi tot aşa. **Pleşu-vism**.
Din păcate această mare de lături şi viemărie, întinsă pe fața
noastră, ne va arabo-unguriza, turco-țiganiza şi nu-i va
condamna istoria pe aceşti minoritari zgomotoşi, aşa cum nu-i
condamnă astăzi pe alde Vass, Răutu, Pauker, Brucan etc., ci
pe Ceauşescu şi Dej, pe alți români.Urâtul actualei gazetării şi

al sindicalismului teribilist va nărui națiunea în disoluție
biologică, în buticar-die. Omul buticar şi televizomanul, omul
condus de reclamă şi de „filozofia" lui „dă-mi". Aceştia ne vor
duce în ruină. Gândiți-vă la invazia, fără precedent în istorie, a
„diplomaților", a ciripitorilor de limbi neromâneşti (ca şi cum, a
ciripi într-o limbă neromânească îți dă vreo calitate politică).
Aceşti puțări, de nici 25 de ani, fără un caracter format, ciripesc
englezeşte şi imediat li se dau posturi (în 1944 era ruseşte).
Din aceste posturi ne vând uzinele şi ne transformă în apatrizi
şi vagabonzi. Căci, în afară de ciripeală la telemobil şi mici
aranjeli, ce ştiu ăştia să facă?

Ciorbismo-ciripismul, şi femeiuştismul (adică, acel gen de
puştoaice, cu fustițe de-o palmă şi fără chiloței, aranjate în
posturi de decizie), riscă un dezastru absolut în istoria
românității şi duc la transformarea României geografice în
mormântul românității vii, a românității propriu-zise. Iisus
Hristos le spune ucenicilor săi(la capitolul XV, Ioan, verset 1-
2): „Eu sunt vița cea adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul(
adică Dumnezeu lucrează într-un astfel de om, nu Satana ca
în ciorbismo-tismăneanu-ism sau altele din același aluat).
Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; şi
orice mlădiță care aduce roadă, El o curățeşte ca mai multă
roadă să aducă"... „Lucrătorul" lumii de azi este ciripitorul de
vorbe fără acoperire în real. El risipeşte cuvinte într-o
englezească de negroid-musulman şi omul obişnuit, înnebunit
de demonul imaginilor şi al vorbăriei din gazete, se repede să-i
culeagă spusele, în timpul acesta ciripitorul îl buzunăreşte de
avere şi şi-o însuşeşte şi se mai şi declară urmaş al lui gură-
cascat-lui ce l-a ascultat şi, ca orice „urmaş", îl scoate din casă
pe „strămoş", adică pe românul care s-a aplecat să-i culeagă,
din gură, trăncăneala. Trăim în epoca pungaşilor cu limba.
Aceştia ne oferă vorbe ca acestea: „homosexualitate",
„lesbianism", „transfrontalier", „transparența granițelor",
„multiculturalitatea", „interetnic", „spiritualizarea frontierelor
statale", „holocaust", „Europa", „intrarea în Europa",
„antisemitism", „ONU", „limba engleză", „BIRD", „UE",

„telemobil", „FMI", „împrumut", „investitori străini", „investitori strategici", „ultranaționalism" (atunci de-i vorba de român când o auzi, la tembelizor, pe o Anca Toader, pronunțând, cu gura plină, inepția îl și vezi pe „ultranaționalist" cum o atacă vânjos, cu mătărânga, cum se spune în popor, și „nenoroceşte"; „Mi-ai luat polenul fecioriei!"... (pare a spune tipa în stilul eroinei lui Hasek), „extremism", „național-comunism"(!) etc.(Le cunoaşteți), iar, noi, **minten**, le dăm –de spaima de a nu fi ceea ce enumerai mai sus- Transilvania pădurile Harghitei, pământul arabil, hotelurile, limba maternă trecutul, cultura națională, naționalistă, și chiar viața, fetele și luăm, de la ei, vorbe. Cu alte cuvinte suntem ciorbişti-ornişti și iliescist-constantineştii anilor 1990-1997. Ne sörösim, ne alba-negra-im. Adică jucăm alba-neagra cu neamul românesc, ne **mungiu-im** și ne **pippidi-zăm**, ne marko-bella-izăm și ne tökes-im în Transilvania, Că vrem să intrăm în „Europa" cu ungurii, neam neeuropean (culmea culmilor prostiei) în fapt. Culmea ruşinii naționale am atins-o în aceşti ani. Un neam, care este aici de la începutul Europei, neamul românesc, se „introduce" în acest continent (că noi i-am dat numele de Europa, acestui pinten al Asiei, ce mai contează) cu ajutorul asiaticilor (unguri, turci, evrei). Trăim prin acest fapt în plină deriziune ciorbistă, în plin **mungiu-ism.**

O meritäm!...

(**LUPTA** / Anul II, nr. 2, noiembrie 1998, pag. 5, semnat Titus MIŞU (1997) ; este o comunicare la ADR Academia Dacoromână - comunicare - Miercuri, 27/10. 1997).

TOT DESPRE EMINESCU

Nimeni n-a surprins mai bine decât Eminescu semnul tragic al existenței pe pământ a daco-traco-românilor, aceşti primi căutători de Absolut. Nu întâmplător Orfeu a fost traco-dac. Zeii înşişi –dacă e să ne gândim la cei greceşti, dar, de fapt, ai întregii lumi mediteraneene- erau tracodaci. Nu mai departe

Dionysos. Dionysos este un ludic, un tragos, un Capricorn veritabil. Căci, la debutul său, zodiacal, încep petrecerile. Artemis este o pădureancă şi tot astfel este şi mireasa lui Sarmis. Luna şi noaptea, par a le fi stăpâne. În fond, adânca noastră tragedie –ca neam- pare a fi dominată de fratricid. Eminescu a intuit acest lucru şi-l transpune în versuri, şi mai cu seamă în incendiarele sale articole. El a intuit, ca nimeni până la el, adânca şi nedreapta, pentru noi, ca națiune, noapte a evului fără documente. De la începuturile pelasgice, a existenței noastre şi până la fondarea –într-un fel oficial- a statelor voivodale româneşti lipsă arhive, lipsă cartea, lipsă *biblia*. Nici preoții, nici conducătorii n-au simțit nevoia de a consemna istoria în scris . Ci numai în tradiție, în memoria colectivă. Lucru grav, dacă ne gândim la ce ni se cere astăzi. Iarba nu-ți dă certificat de vechime; nici chiar ruinele; nici cioburile, oalele şi poveştile. Cel puțin aşa pretind „europenii" de ultima mie de ani. Căci, se pare, că, după unii, *istoria* începe ori la 900 după Hristos, or, poate la 1066. Cine e de dinainte de aceste date „nu să există" cum ar spune eroii lui Băeşu.

Sarmis (Zarmos, Zarma, Salma) cel mort, „Brigbelu ce cu Sarmis e frate de-a gemeni..." Mulți cercetători –începând cu Şincai şi terminând cu noi- au pus problema în fel şi chip. Mihai Eminescu o aşează în tragedie, pentru că tragedie este mersul dacilor pe pământ. El este acela care ne relevează marele deficit. Acela al interiorității – acela de deficit psihologic. Aşa că, de aici se ridică problema fratricidului, a luptei dintre frați pentru aşa zisa *putere*, de aici încrederea în străini şi neîncrederea în frate, în propriul frate. Am putea zice că Eminescu priveşte lucrurile romantic (aceasta pentru că nouă, *'telectualilor* tare ne plac etichetările şi catalogările; desigur, pentru comoditate). Nici romanii n-au fost mai breji. Roma se întemeiază printr-un fratricid. Deci, privind „romantic", cum şi credem că face Eminescu, este implicată femeia – Tomiris. Dar, dacii au avut chiar o regină cu acest nume: Tamaris = Tomiris. Tomiris se aseamănă, în expresia poetică a lui Eminescu, cu Cătălina. Şi ea e blondă, şi ea răspândeşte aceeaşi

ferbinteală rece, şi ea pare a fi *Dochia*, şi ea seamănă, -forțând lucrurile – cu toate femeile enigmatice ce bântuie literatura română. Şi există, slavă Domnului, câteva. Tomiris pare o gingaşă plantă. O liană, o nălucă, o *iană*, o *Zeană*- zână, adică Zeiță. Bărbații care doresc o astfel de femeie au mereu acelaşi comportament, se comportă mereu la fel față de această *Ea*, față de acest tip de Ea. Sunt sub vrajă. Stau sub vrajă. Cristina (observați numele; blasfemiator; şi ne surprinde aceasta la un Eliade) şi *Simina* (deci Simona, deci Simon, deci Petru; ciudat de tot la Eliade) coboară şi ele pe aceeaşi filieră, oarecum necreştină. Ele sunt demoni, demonizate. Una este un duh necurat în comportament, fără linişte pe lumea cealaltă. Simina este un mic demon copil. Trivializând lucrurile, Brigbelu şi Sarmis luptă pentru *putere* şi pentru inima prințesei. Dar, se pare, *puterea* se reduce la dobândirea favorurilor şi nurilor ciudatei Tomiris. Sarmis este cel ce stă în legitim; celălalt este „ geamănul de-al doilea", cum s-ar spune în grai eminescian. De sus până jos, de sus în jos – astfel zice Eminescu – se răspândeşte dezbinarea. Din sânul clasei dominatoare. Şi - balasfemiator gând – chiar Zamolxis patronează răul. Desigur, blafemie. Necredința este un păcat care nu se iartă şi Apostolul Pavel ne confirmă cele spuse când pune această întrebare: „ cine eşti tu ciobule să chemi la răspundere pe olar că te-a făcut aşa şi nu altfel?" Numai autorul păcătuieşte. Sarmis nu comite acest păcat. El realizează nimicnicia muritorului în fața divinității. Sigur, Brigbellu este un rebel, un păcătos fără putință de mântuire. „L-am dat, deci, la o parte- zice el-, */ De-ale virtuții bunuri să aibă singur parte* (s. n)". Brigbellu „ rege tânăr" îşi organizează nunta şi invită – se pare că cel demonizat n-are nici ruşine – „zeii vechii Dacii"; dar, de fapt, el invită întrega lume antică. Numai că, strigoiul celui ucis, nu iartă neamul care permite asemenea sacrilegii, nu-l iartă pe reprezentantul neamului (noul rege, uzurpatorul) şi remuşcarea se va ține de Brigbellu, până când acesta se va sinucide. Adică, până îşi pierde definitiv mântuirea. Căci, creştineşte, nu-ți poți lua ceea ce nu ți-ai dat şi nu-ți aparține-viața. Deci, Eminescu este omul care vede exact - şi fixează poetico-politic - adânca dramă a destrămării noastre, restrângerii arealului traco-dac. Această boală poartă numele de orgoliu- izvorul tuturor dezbinărilor.

Clasele noastre dominatoare sunt pline de lupte fratricide; aceste soiuri de „lupte" merg de sus în jos, până la familiile de țărani şi aici se află sursa tuturor trădărilor. Cucerirea Transilvaniei de către h-unguri – nu prea dispunem de documente – se va fi petrecut tot astfel. *„Moriția"* este tot povestea unei morți(s-ar părea că aici se poate face şi o paralelă cu Răstignirea lui Iisus. Ciobanul care află că va fi ucis ar fi Iisus şi ceilalți doi sunt: Pilat şi poporul lui Iuda).

Poemele *„Gemenii"*, *„Sarmis"* nu sunt altceva. Sunt nişte *mioriție*. Orfeu, trac, Euridice şi tragedia lor, izvorăsc din acelaşi filon. Eminescu – ca şi Orfeu de altfel – rezolvă o latură a sufletului, dac, în liric. Şi timbrul interior al versurilor ne duce către începuturile istoriei cunoştinței despre daci. Căci, în fond, grecii sunt produsul, izvorăsc din neamul traco-dacilor. Originalitatea culturii şi a tot ce au făcut ei vine din nordul a ceea ce numim propriu-zis Grecia. Latura traco- lirică, tot ce ține de port, casă etc., fiind componente clare ale tracilor (să nu uităm niciodată că *marele* Aristotel, în fond, nu era tocmai grec şi, cum, băieții, le moştenesc pe mame, se înțelege că era trac); fascinația misterului lumii, de dincolo, văzută ca o lume paralelă, aparține de asemenea nouă, ne aparține. Basmele noastre o certifică. Eroii – Sarmis, Făt-Frumos- nu fac decât să *călătorească* –nu o dată- pe lumea cealaltă (de regulă cea subpământeană; şi cea paradisiacă) şi să se întoarcă mai mult sau mai puțin marcați. Întocmai ca Orfeu, ca Sarmis. Vin ori cu trupul, ori ca duh. De acolo ei vin *alții*, vin *ne-buni*. Nu nebuni în sensul medical. Ei vin *nebuni* de înțelepți, *văzători* ; fiind, astfel, trec drept nebuni pentru oamenii obişnuiți. De aici şi ura acestora din urmă față de *întorsul* care le strică socotelile spunând adevărul şi restabilind ordinea dreaptă.

(DACOROMÂNIA NR. 1-4 1998 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 2, semnat George URSA; Academia Dacoromână, miercuri, 26/ 03. 1997 – Comunicare-)

DREPTATE – JUDECATĂ – ÎMPĂCARE, IERTARE

Izvorul tuturor „teoriilor" despre ceea ce numim „drept", „nedrept", „dreptate", „judecată" etc., pare a fi chiar ceea ce numim săvârşirea nedreptăţii faţă de cela ce am numit **aproapele**. Cine l-a împins şi-l împinge pe om să săvârşească fapte dăunătoare vieţii sufleteşti şi trupeşti a aproapelui? Adică să-i fure agoniseala, să-l batjocorească, să se fălească cum că el este mai om decât vecinul şi mai apt de a supravieţui existenţial. Deci, care este sursa ascunsă a ceea ce numim răul acestui fel de lume, a acestei lumi în care trăim azi? Cum de unul ucide? Altul bea şi se îmbată, îşi bate nevasta, un altul bea şi se ceartă cu toată lumea, face vrăji, fără alegere, critică pe Dumnezeu, nedreptăţeşte, batjocoreşte creaţia şi-i merge bine, îi sporesc afacerile, familia, îi sporesc toate, averea se adună la el claie peste grămadă? Şi te întrebi: oare cine a stârnit în respectivul atâta forţă de acaparare? Şi din ce aluat sunt plămădiţi astfel de tipi că totul le merge din plin pe pământ, că ajung la cele mai înalte onoruri, au zeci de prunci, rude, neamuri, bat, jefuiesc şi Domnul nu le face nimic? Pe nedreptăţi făcute aproapelui, şi rămase nepesepsite, s-a clădit întreaga teorie a ceea ce numim „drept" – „nedrept". Moral, te întrebi cum de dacoromânii nu aveau astfel de „instituţii"? Şi mai cu seamă, nu au simţit nevoia să aibă. Se pare chiar că aici – la multe momente în istorie – era locul unde se adunau indivizi din toate colţurile planetei pentru a-şi face mendrele fără a fi deranjaţi de autorităţi. Totuşi, dacoromânii aveau judecata lui Vodă (bun, rău, aşa cum era), a obştii. Şi lumea era mult mai dreaptă. Acum avem facultăţi, avem tratate de drept, dar oameni drepţi şi autorităţi drepte n-avem. Ba, din contra! Avem tot soiul de „învăţaţi" care justifică necesitatea de a fi lichidaţi conaţionali de-ai lor „din interese superioare". Ce fel de „interese" pot exista şi acestea să valoreze mai mult decât viaţa unui român şi ce „interese" pot justifica asasinate? Sursa răului ar putea să fie – şi cu certitudine este – instinctul de răzvrătire, partea demonică a fiinţei umane. Dobândită sub

influenţă. Sursa tuturor relelor este omul răzvrătit, înmulţirea oamenilor răzvrătiţi, a oamenilor demonizaţi. Căci, după câte ştim şi s-a păstrat, romanticii, de pildă, aşa se şi recomandau. Sfidători ai societăţii, familiei, a ordinii, a lui Dumnezeu. Cauza răului absolut a fost, fără îndoială, răzvrătirea îngerilor. De aici şi-a aflat model şi omul răzvrătit. Animalul nu se răzvrăteşte. El îşi cunoaşte locul ce-i este rezervat. Există bătaie între animale, dar nu răzvrătire.

Ele nu se revoltă contra ordinii naturale. Contra ordinii sociale nu se pune problema în cazul lor. Animalul nu se întinde peste propria necesitate. Nu acumulează inutilităţi, nu-şi doreşte **glorie**, recunoaştere colectivă dincolo de necesitatea conservării lui limitate, a grupuleţului de animale din care şi el face parte. Omul, întemeind **babilonul** vieţii sociale, părăsind – viclenit fiind de femeie şi de Şarpe – Raiul, depărtându-se de **natural**, dedublându-se, prin limbaj, prin gând (ne-am putea întreba dacă nu şi animalele gândesc întocmai ca oamenii?) s-a apucat să-şi ofere „teorii" despre **drept, dreptate, nedreptate**, el singur şi-a oferit justificări, s-a asociat cu Îngerul **Răzvrătit**, încercând, prin aceasta, să-şi întemeieze „dreptatea" lui în contra dreptăţii naturale a divinităţii. Există trei lumi: **aceasta, cea de deasupra şi cea de dedesubt**. Aceasta este o certitudine absolută. Lumea de sus este o lume a păcii şi a dreptăţii, a luminii, pentru că, aici, ierarhia este cu totul acceptată. Nici măcar gândul contestării nu există şi, de aici, şi dreptatea absolută care domneşte aici în sânul ei. Este o lume a laudei. A laudei lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos, lumea omului este o lume a **ispitei**. Este generatoare a nedreptăţii, a zavistei, este o lume a criticii, criticabilă. Poate şi a neputinţei de a opta. Omul se lasă, datorită slabei lui credinţe sau chiar a lipsei ei, **ispitit** de ceva, care, crede el, ar putea fi mai bun decât ceea ce are, se lasă ispitit de altceva decât aspiraţia firească, benefică, spre lumea lui Dumnezeu şi spre integrarea în Ea. Dar, ceva mai perfect decât **Cerul** ce poate exista? Omul cade şi se ridică. De aceea – omul va fi Judecat... Dar numai **Judecata** lui Dumnezeu este

de acceptat, nu şi judecata limitată a unor oameni, nu judecată parţială adică, imperfectă deci. De aceea recomandă Apostolii şi, mai înaintea lor, Iisus, să nu ajungi judecată, om cu om, şi frate cu frate, pentru că însăşi aceas – înfăţişarea la un tribunal omenesc – este, deja, în sine, mare păcat. Trebuie să ne împăcăm, iertându-ne unul pe altu căci, cine este perfect să ridice piatra! Or, numai Dumneze este şi a lui este Judecata şi, desigur, răzbunarea. De ce înmulţeşti răul, când îl poţi stopa, din faşă, prin împăcare **iertare**. Numai că omul, demonizat, consideră un asemene demers drept o înfrângere, o victorie a semenului asupra lu Deci, cum să procedezi? Sfat: leapădă-ţi vanitatea şi orgoliu muritorule, pentru că eşti fiinţă limitată.

Ortodoxia noastră este un izvor al dreptului. Trăind într ortodoxie împlineşti **dreptul**, dreptatea. Căci dreptatea pleac de la **Dumnezeu Tatăl**, prin Iisus Hristos. Fiul, care întemeiaz **omul nou**. În acest fel se poate spune că Iisus dezavuează, în general, judecata omenească! Omul trebuie să evite a se judeca, să evite mersul în instanţă (omenească). Iertaţi-vă, un pe alţii, recomandă Iisus; să-şi ierte, oamenii, unii altor greşelile şi pagubele făcute şi toate acestea în numel dragostei întru Iisus Hristos, să se ierte ca părţi ale aceluiaş trup, ca părţi ale aceleiaşi Biserici. În felul acesta, distrugâdu se demonicul, omul este ocrotit de imixtiunea puterii Diavolulu Numai slaba credinţă, inexistenţa ei chiar, trăirea în demonia ne împinge, fără să vrem, în zavistie, ceartă, teorii despre c este **drept** şi ce este **nedrept**. Omul, după Răstignirea ş Învierea lui Iisus trebuia (e) să ajungă la stadiul de – permitet mi! – animal **rugător** şi **lăudător**. Adică, omul trebuie să se roage, să muncească şi să se roage la Dumnezeu. Nici muncă nu este înjositoare privită din această perspectivă Numai lenea, critica, răzvrătirea degradează şi-l împinge p om la **hulă. Diavolul huleşte, abur fiind**, duh necurat umblător, se introduce în omul îndepărtat de Dumnezeu şi d Fiul lui Dumnezeu, şi-l aduce la starea de hulă permanentă, starea de animal înjurător de Dumnezeu, de **animal** car făptuieşte ceea ce nu e plăcut lumii lui Dumnezeu.

Demonul înfricoşează, prezenţa lui sperie. Prezenţa lui Iisus, a divinităţii, linişteşte, alină, împacă sufletul zbuciumat al omului. Numai crucea-l goneşte pe necurat (aşa se şi spune: „şi să se însemneze cu semnul crucii"... „cu puterea Celui ce s-a răstignit pe tine..." „spre alungarea a tot pizmaşului"...). Noaptea nu este numai timpul când acţionează **Necuratul**, ci şi spaţiul peste care este şi el stăpân cât de cât. Dar, el nici nu trebuie să fie gândit. Însăşi gândirea despre el este suficientă pentru al aduce. Să nu ne gândim la rău (Diavol), să nu gândim răul şi acesta nu-şi poate face simţită prezenţa. Gândind la el, îi dăm putere, îl ajutăm să se apropie de noi. dar, ce efort uriaş, acum, când starea acestei lumi este tocmai starea de demonie, demonia...

(DACOROMÂNIA NR. 1-4 1998 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 26, cu „va urma" semnat George U. ; Academia Dacoromână, 1997 – Comunicare-)
(DACOROMÂNIA NR. 1- 2 (17 – 18) 2000 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 14, semnat George URSA / Academia Dacoromână – comunicare- Miercuri, 24/09. 1997; „urmare" din nr. 1 – 4/ 1998);

1 DECEMBRIE 1918 – 1 DECEMBRIE 1998

• Anul acesta marchează 80 de ani de la făurirea României Mari. Ea a durat 22 de ani şi, graţie unor politicieni de teapa lui Titulescu, Carol al II-lea, Armand Călinescu şi alţii de acelaşi calibru, a devenit o amintire frumoasă.

În fapt, astăzi, noi cinstim o amintire frumoasă. Şi, în acelaşi timp, comemorăm prăbuşirea statului naţional unitar România Mare. Şi, din acest motiv, festivismul unora, sau demagogia altora, pe această temă, nu face decât să ne întristeze şi mai mult. Totuşi, precum psalmistul („Şi să se zidească zidurile Ierusalimului..."), zicem şi noi: „Şi să se zidească (în vremea noastră) zidurile (graniţele) României Mari!" Doamne ajută...

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Nr. 41 – 42, NOIEMBRIE - DECEMBRIE 1998, pag. 14, nesemnat;)

de acceptat, nu şi judecata limitată a unor oameni, nu
judecată parţială adică, imperfectă deci. De aceea
recomandă Apostolii şi, mai înaintea lor, Iisus, să nu ajungi
judecată, om cu om, şi frate cu frate, pentru că însăşi aceast
– înfăţişarea la un tribunal omenesc – este, deja, în sine, u
mare păcat. Trebuie să ne împăcăm, iertându-ne unul pe altu
căci, cine este perfect să ridice piatra! Or, numai Dumneze
este şi a lui este Judecata şi, desigur, răzbunarea. De ce s
înmulţeşti răul, când îl poţi stopa, din faşă, prin împăcare
iertare. Numai că omul, demonizat, consideră un asemene
demers drept o înfrângere, o victorie a semenului asupra lu
Deci, cum să procedezi? Sfat: leapădă-ţi vanitatea şi orgoliu
muritorule, pentru că eşti fiinţă limitată.

Ortodoxia noastră este un izvor al dreptului. Trăind într
ortodoxie împlineşti **dreptul**, dreptatea. Căci dreptatea pleac
de la **Dumnezeu Tatăl**, prin Iisus Hristos. Fiul, care întemeiaz
omul nou. În acest fel se poate spune că Iisus dezavuează, i
general, judecata omenească! Omul trebuie să evite a s
judeca, să evite mersul în instanţă (omenească). Iertaţi-vă, un
pe alţii, recomandă Iisus; să-şi ierte, oamenii, unii altor
greşelile şi pagubele făcute şi toate acestea în numel
dragostei întru Iisus Hristos, să se ierte ca părţi ale aceluiaş
trup, ca părţi ale aceleiaşi Biserici. În felul acesta, distrugâd
se demonicul, omul este ocrotit de imixtiunea puterii Diavolulu
Numai slaba credinţă, inexistenţa ei chiar, trăirea în demonia
ne împinge, fără să vrem, în zavistie, ceartă, teorii despre c
este **drept** şi ce este **nedrept**. Omul, după Răstignirea
Învierea lui Iisus trebuia (e) să ajungă la stadiul de – permite
mi! – animal **rugător** şi **lăudător**. Adică, omul trebuie să s
roage, să muncească şi să se roage la Dumnezeu. Nici
muncă nu este înjositoare privită din această perspectivă
Numai lenea, critica, răzvrătirea degradează şi-l împinge p
om la **hulă. Diavolul huleşte, abur fiind**, duh necurat
umblător, se introduce în omul îndepărtat de Dumnezeu şi d
Fiul lui Dumnezeu, şi-l aduce la starea de hulă permanentă,
starea de animal înjurător de Dumnezeu, de **animal** ca
făptuieşte ceea ce nu e plăcut lumii lui Dumnezeu.

Demonul înfricoşează, prezenţa lui sperie. Prezenţa lui Iisus, a divinităţii, liniştеşte, alină, împacă sufletul zbuciumat al omului. Numai crucea-l goneşte pe necurat (aşa se şi spune: „şi să se însemneze cu semnul crucii"... „cu puterea Celui ce s-a răstignit pe tine..." „spre alungarea a tot pizmaşului"...). Noaptea nu este numai timpul când acţionează **Necuratul**, ci şi spaţiul peste care este şi el stăpân cât de cât. Dar, el nici nu trebuie să fie gândit. Însăşi gândirea despre el este suficientă pentru al aduce. Să nu ne gândim la rău (Diavol), să nu gândim răul şi acesta nu-şi poate face simţită prezenţa. Gândind la el, îi dăm putere, îl ajutăm să se apropie de noi. dar, ce efort uriaş, acum, când starea acestei lumi este tocmai starea de demonie, demonia...

(DACOROMÂNIA NR. 1-4 1998 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 26, cu „va urma" semnat George U. ; Academia Dacoromână, 1997 – Comunicare-)
(DACOROMÂNIA NR. 1- 2 (17 – 18) 2000 / REVISTA ACADEMIEI DACO-ROMÂNE, pag. 14, semnat George URSA / Academia Dacoromână – comunicare- Miercuri, 24/09. 1997; „urmare" din nr. 1 – 4/ 1998);

1 DECEMBRIE 1918 – 1 DECEMBRIE 1998

• Anul acesta marchează 80 de ani de la făurirea României Mari. Ea a durat 22 de ani şi, graţie unor politicieni de teapa lui Titulescu, Carol al II-lea, Armand Călinescu şi alţii de acelaşi calibru, a devenit o amintire frumoasă.

În fapt, astăzi, noi cinstim o amintire frumoasă. Şi, în acelaşi timp, comemorăm prăbuşirea statului naţional unitar România Mare. Şi, din acest motiv, festivismul unora, sau demagogia altora, pe această temă, nu face decât să ne întristeze şi mai mult. Totuşi, precum psalmistul („Şi să se zidească zidurile Ierusalimului..."), zicem şi noi: „Şi să se zidească (în vremea noastră) zidurile (graniţele) României Mari!" Doamne ajută...

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Nr. 41 – 42, NOIEMBRIE - DECEMBRIE 1998, pag. 14, nesemnat;)

EMINESCU, primul român absolut

Mihai Eminescu n-a fost omul plângăcios, poetul melancolic şi visător pe care ni l-au prezentat şi ni-l tot prezintă o parte din leşinaţii noştri critici şi ziarişti, fără creieri, ai secolului XIX şi XX. El a fost un luptător naţionalist, un soldat naţionalist, fără pereche şi pe faţă. Şi aceasta l-a costat. N-am avut altul, ca el, până la el. Într-un fel nici după el. Cu excepţia lui Corneliu Zelea Codreanu. Cine spune că Mihai Eminescu era doar poet, este, un om, un caracter, un cercetător rău intenţionat. Aş spune – dacă n-aş fi rău înţeles – un diversionist. Eminescu, în cei peste douăzeci de ani de viaţă publică, atestată, n-a cedat niciodată de la crezul său – naţiunea română ca realitate absolută a acestor pământuri. Şi nu doar atât. A şi luptat pentru ea. În fapte, în vorbe, în scris, în teorie. Intenţionat, pleava, aciuiată, prin redacţiile ziarelor („foiţelor"), a răspândit – colportat -, prin scris, versiunea unui Eminescu numai poet, aerian în felul lui, desprins de realitatea românităţii, un om care trăia, văietându-se, pe la fereastra uneia sau alteia din femeile care i-au intersectat cărarea existenţei. Nimic mai fals. Afirm, aici: Eminescu, alături de Ioan Buteanu şi, în parte, Avram Iancu, prin mitul ce l-a creat, a fost cel mai mare om politic, poate chiar conducător, pe care l-a dat neamul românesc în secolul XIX. Era intransigent cu sine şi cu alţii, era necruţător când era vorba de naţiunea română, de românismul integral. El era un practicant al românismului integral. „Statul naţional – zice el; şi vă rog să reţineţi – nu are altă raţiune de a fi decât aceea că e stat românesc, deci dezvoltarea elementului românesc caută să fie ţinta noastră de căpetenie... Nouă nu ne e deloc indiferent elementul ce are a determina caracterul şi soarta ţării. Pretindem *în mod absolut* (s. n.) ca el să fie acela care a determinat caracterul ţării la 1200 – 1700 şi de la 1821 – 1866..." Aceasta cerea el statului român; să fie o întrupare a elementului românesc. Numai că, azi, la peste 130 de ani de la 1866, destrămarea interioară a acestui element aproape s-a realizat. Nu mai avem nici sânge

dac şi cu atât mai puţin roman. În noi ţipă sângele lumpenului ţigănesc. De n-ar fi aşa, ca să dau doar un exemplu, „dacă ar fi în inima noastră o singură scânteie din virtutea antică a oamenilor, pe care ne măgulim de a-i avea de străbuni, a romanilor, am vedea ce absurd e să cerşim de la maghiari drepturile ce ni se cuvin..." Azi, după teroarea kominternistă, acest citat vine să întregească, să ilustreze, perfect, ce jos am căzut noi, cei de astăzi, care am ajuns slugi amorfe, material amorf, nu doar la unguri... nu, ci la toate *viniturile* celor patru colţuri ale lumii. Sovieto-ruşilor, mai nou ucrainieni, le-am lăsat peste 55 mii km^2. Că românu-i darnic, *blând, tolerant* şi *ospitalier*. Că şi-a lăsat el limba şi numele. „Politica lingăilor trebuie lăsată pe seama lingăilor; pe flamura noastră – a naţionaliştilor; n. n. – trebuiesc scrise pur şi simplu voinţele noastre". Aşa zice marele luptător. Unde există aici melancolie şi pesimism (cu acest concept – ultim – te pocnesc în cap toţi neputincioşii în momentul când le spui adevărul), unde „poezie"? Eminescu, fiind universal, era puţin probabil să fi putut fi înţeles de „literaţi" – oameni prin excelenţă limitaţi. Căci literatul, pur sânge, este un om incomplet, este un om deformat, care s-a autodeformat voit tocmai pentru a fi „literat". Sofocle, Euripide etc., nu erau literaţi. Nici cei care au scris Vechiul Testament nu erau aşa ceva. Şi tocmai de aceea erau atât de... şi literaţi şi de profunzi. Nici Tolstoi, nici Cehov nu erau literaţi. Şi nici semnatarul acestor rânduri nu este şi nici nu doreşte să fie. Noi, cu toţii, suntem luptători. Şovăim, dar nu ne abatem de la Adevăr. Şi adevărul nostru este neamul nostru, supravieţuirea veşnică a lui. În probleme de naţiune şi naţionalism suntem intransigenţi. Aici nu şovăim şi, ca atare, nici nu putem greşi. Şi poate de aceea cei ce ne determină destinul – în proporţie de 60% -, Marile Puteri, adică Sionul şi slugile sale, vor ajuta şi ajută, prin banii ce-i investesc, în treburi murdare, ca la conducerea statelor naţionale să acceadă oameni plătiţi, cu tare de caracter, cei **agăţaţi**. Căci ce cerea Eminescu pentru conducătorii politici naţionali (că şi el era plămădit din acelaşi aluat)? El le cerea acestora, ca o

condiție esențială, „să fie înainte de toate energici și de caracter". Nu trebuie să vă mai spun că și Corneliu Zelea Codreanu cerea același lucru, pentru că veți da-o cu „fascismul" (că mare-i prostia domniilor voastre și lașitatea și mai mare). Se vedea treaba, atunci, ei bine, că Eminescu este „fascist" și dacă Eminescu este așa ceva, dragi tovarăși și pretini, noi toți și neamul românesc suntem, este, „fascist". Adică, nu fascist. Că n-a fost niciodată așa ceva. E legionar. Da, zice Eminescu, „oricine a șovăit numai odată în cariera sa politică, fie el prelat, fie ilustritate, fie magneficiență, trebuie înlăturat cu îngrijorare..."

Omul politic, teoriticianul politic care a fost Eminescu a fost acceptat doar ca poet pentru că însăși contemporanii și urmașii lor au dorit acest lucru și numai acesta. Le era mai la îndemână poetul. Vorbele le veneau la inimă mai ușor. Și nici nu ne miră acest lucru pentru că însăși societatea, organizarea societății era și este astfel alcătuită și Eminescu și-a dat seama de acest lucru și, poate, de aceea o și definește astfel: „Organizarea socială a României are două părți caracteristice: una prezentată prin o droaie de *fraze goale* (s. n.) în zecile de foi și foițe ale țării, alta în sărăcirea și moralitatea reală a populației. Generația viitoare, care după umbrele ce le aruncă va fi și mai sacă și mai înfumurată decât cea de astăzi, ne arată de pe acum cauza României ca o *cauză pierdută* (s. n.). Când vom ajunge la realizarea corectă a formulelor metafizice a lui J. J. Rousseau, atunci ne vom trezi că *nu mai există popor românesc* (s.n.). și aceste formule ne vor fi, credem, suficiente pentru a hrăni iluzia greco-bulgarilor din București că trăiesc *într-un mic Paris* (s. n.)".

„Greco-bulgaro-țigano-evreii" epocii aceleia l-au „popularizat", prin „foițele" vremii, pe poetul Eminescu ca un scop bine urmărit – acela de a-l îngropa pe marele adversar politic care era pentru ei Eminescu. Corciturile de astăzi îl îngroapă din aceleași motive. Tot ceea ce este naționalist este urât de aceștia.

Se vorbește azi – ca mai totdeauna -, foarte puțin despre Eminescu omul politic, despre un A. C. Cuza, teoreticianul, despre Simion Mehedinți, despre C. Rădulescu-Motru, Nicolae Porsena, Paulescu, Nicolae Roșu, despre Al. Cantacuzino etc., despre toți naționaliștii de aici și de pretutindeni. Toți sunt taxați „ultranaționaliști" mai nou.

Da', palavragii despre „ultranaționaliști" și „ultranaționalism" nu scot o vorbă despre ultracomuniști, ultrastângiști, ultraiudaiști, ultramagheoarofili, ultrafiloruși. De ce credeți? Că doar *ultrainternaționalismul extremist* este mai puternic ca oricând și reprezintă un pericol moral pentru toate națiunile lumii și este responsabilul principal pentru depravarea la care s-a ajuns. Cum de face el tam-tam pe tema „naționaliștilor"? Păi, pentru a-și ascunde trecutul plin de crime. Crime monstruoase. Cu milioane de victime, cu uciderea a unor întregii categorii de naționaliști. Trotky et co., Pauker et. co. vor avea grijă ca Eminescu să rămână și de aici înainte îngropat ca om politic. Totuși, un pas s-a înfăptuit odată cu tipărirea operei politice a românului absolut. Unii, se pare, au plătit cu viața pentru editarea ei. Căci atotputernicia „regilor" acoperiți era, este nelimitată. Atunci și astăzi. Recent, un curajos, care s-a opus lățirii țiganismului, a fost înjunghiat mortal de un țigan. Cum vine aceasta? Vedeți cât de sistematic se acționează? Tot ce are caracter – ca român – este lichidat de mafia anti-românească. Ungaria în secolul XIX și începutul secolului XX, ungurii în general, aveau un plan concret, general alcătuit, de ucidere a elementului, elementelor românești curajoase, verticale, din Ardealul ocupat. Pe sate, pe familii. Tot ce era caracter în românitate era lichidat într-un fel sau altul. Anii 1914-1918 și 1940-1944 au oferit un prilej de lichidare în masă a acestor feluri de români. Astăzi neamul nostru scade numeric, fetele noastre sunt ștergătoare de fund a turco-arabilor. Nouă ni se propovăduiește, când amorul pervers, când prezervativul, când homosexualitatea, când măreția Rusiei, când destrăbălarea Occidentului negroidizat. Cum nu mă pot lungi la infinit cu divagațiile, și nici nu vreau, recomand,

celor ce ne urmează, lectura permanentă din următorii român
Mihai Eminescu, A. C. Cuza, Simion Mehedinți, C. Rădulescu
Motru, Nicolae Roşu, Octavian Goga, C. Z. Codreanu, Mirce
Eliade, Vasile Marin, Nae Ionescu, Ionel Moța, Nicola
Densuşianu, Traian Brăileanu, Radu Gyr, Emil Cioran chia
Petrea Țuțea şi nu-l uitați nici pe umilul semnatar al aceste
rânduri şi al altora – George Ursa. Şi nu uitați că „munc
intelectuală şi de orice natură este până la urmă - n. n. – lege
lumii moderne, care nu are loc pentru leneşi". Cu o condiți
Aceea de a ne feri de: „Adevărata otravă a Orientului" – acee
a țiganului hoț; n. n. – care este acest popor linguşitor, fățarnic
dispus la pradă şi înşelăciune". Nouă ne revine sarcina – trăin
în asceză – să construim soldatul politic creştin, naționalist. N
avem altă soluție. Soldatul politic naționalist-creştin, iată țelu
Să ne asumăm această grea sarcină, de a-l construi, de a
favoriza naşterea. N-aş vrea însă, ca eu şi dv. să devenim, c
timpul, acel soi ciudat de indivizi care să decadă la proverbu
la „învățătura" proverbului: „Bătrânii vorbesc ce au făcut, tine
ce fac, nebunii ce o să facă". Să nu fim noi acea ultim
categorie de oameni. În încheierea acestei comunicări să ma
dăm un citat pentru a fi clară poziția noastră şi pentru a s
vedea că ea este identică cu cea a lui Eminescu. „Sunte
contra loviturilor de stat, pentru că împuținează (s.n.) conştiinț
de drept a popoarelor, ba chiar o nimicesc". Tot asta va spun
peste 50 de ani şi Codreanu. Istoria românilor e plină d
lovituri de stat (de trădări adică). Numai în secolul XX s-au da
peste 7 astfel de lovituri de stat. Prima o dă Carol al II-lea î
1930. O urmează tot a lui în 1938. Apoi cea a lui Antonescu î
1941. Urmează cea a blocului celor patru partide (PNȚ, PNL
PC, şi PS), cu acordul regelui Mihai, în 1944. O urmează
lovitura de stat din decembrie 1947, apoi cea neoiudaic
neocomunistă din 1989. În 66 de ani nu vi se pare cam mul
pentru o națiune atât de amărâtă? Tragic este că armata
care jură credință şefului şi la fel Serviciului de Siguranță – a(u
trădat națiunea, pe naționaliştii şi pe capul statulu
Înspăimântător, nu ?

(Comunicare ținută la Academia Dacoromână; miercuri 31/10. '96)

(FUNDAȚIA CULTURALĂ *BUNA VESTIRE*/ PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an VIII, Nr. 18, Ianuarie 1999, pag. 10, semnat George URSA (1996) „va urma")

(FUNDAȚIA CULTURALĂ *BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 19 – 20, februarie – martie 1999, pag. 2 şi 4, semnat George URSA (1996))

MEDITAȚII AMARE LA UNIREA CEA MARE

80 de ani de la făurirea României aproape fireşti (1998). Ce s-a făcut şi ce s-a dres acum 80 de ani n-am să mă apuc să înşir. Că mergeau românii cu steaguri şi delegații la Alba Iulia, că erau îmbrăcați în costume naționale şi cântau „Deşteaptă-te române" iarăşi n-am să bat moneda. Că s-a cântat acelaşi imn chiar şi la venirea Armatei Sovietice o ştim cu toții şi numai întregire nu s-a numit actul de la 23/08.1944. S-a cântat acelaşi imn şi la 22/12.1989 şi iată-ne tot neîntregiți şi mai mult decât slugi, şi mai mult decât federali. Deci, nu de festivismul şi lauda evenimentului voi vorbi aici, ci de nevrednicia urmaşilor acelui moment - 1918. Că cei lucizi au zis-o chiar de atunci: *„Mare noroc am avut!"* Generația aceea - că în fond ea a fost şi autoarea anului 1940 - era la fel de nepregătită ca şi a noastră. Că au existat unul, doi capabili nu o poate contesta nimeni. Dar de aici şi până la a le cânta în strună, a-i lăuda este o mare distanță. Unirea de atunci s-a făcut cu retuşuri, cu cedări: (Banatul românesc aflat acum la sârbi, Maramureşul istoric, granița pe Tisa, Timocul). S-a realizat „România Mare" la 1918. Fapt excepțional; de la Burebista şi până atunci. S-a realizat Dacia lui Burebista cât de cât. Ce a urmat se ştie. O bandă de criminali, în frunte cu Titulescu, Carol al II-lea şi *Camarila* din jurul lui, şi chiar cu toată clasa politică, au nimicit-o fără să tragă un singur glonț. O ruşine pe care nu cred că a suferit-o

nici o țară. În schimb, această bandă, în care politicieni şi ofițeri superiori au avut un rol de seamă, în cedări teritoriale, au ucis tineret naționalist, l-au dus în război şi l-au prăpădit fără glorie şi fără onoare. Între 26/06.1940 şi 25/10.1944 s-au pierdut provincii, s-au trăit victorii şi înfrângeri de neimaginat într-o altă țară (ca şi mai devreme, în 1936, a fost, gândiți-vă numai, actul criminal al lui Titulescu de a priva armata română de tunuri pentru a ajuta pe kominterniştii spanioli agenți ai Moscovei, să lupte, în Spania, pentru distrugerea Bisericii şi-a naționalismului). Fără a aminti tot ce sa petrecut, între datele mai sus pomenite, până la 25/10.1944 şi, apoi, prin tratat de pace dictat, februarie 1947, şi procesul verbal din 1948, am ajuns la România care mai dăinuie şi azi pe hârtie şi este asaltată de țigani, cotropită de turco-arăbime şi prostituată de o clasă politică cum n-am avut de la fanarioți încoace. Am ajuns WC-ul Europei şi Levantului, scădem democratic iar femeile române au ajuns WC-le publice ale Istambulului, slugile vânzătorilor de kebab din Piața Sudului, Crângaşi, Gorjului, Unirii etc., ele „produc", pentru țiganii din Rahova, Ferentari, şi Chitila, iar instituții fundamentale (vezi ROMTELECOM) sunt date „greco - evreilor". O umilință mai cumplită nu am trăit din 1944 încoace. Totul la vedere, la vederea unui *Vasile*, a unui cutare sau cutare. „*80 de ani de la făurirea României Mari*"? Da, aşa este. Dar altfel. După 80 de ani asistăm la prostituarea României ciuntite. Domnilor mie mi-e greață! Dar atât de greață că nu pot să scriu vorbe ditirambice despre nimic. Nu pot scrie decât ieremiade. Eu trăiesc drama pe care o trăia şi Ieremia proorocul care vedea, singurul, decăderea propriului neam. Aceasta este problema. Slugăreala, sărăcirea clasei care asigură perpetuarea neamului. Cu aşa demografie nu există speranțe. Vor exista numai amintiri. Căci noi discutăm şi aniversăm, vorbim azi ,despre o amintire - România Mare. Mai la îndemână ne-ar fi să vorbim de Regatul lui Burebista. Aceea a fost o unire, o „realizare" cu mult mai mare decât 1918. Şi, oricum, a durat mai mult nu doar 22 de ani neîmpliniți. Burebista era un rege

nu era un potlogar ala Carol al II-lea. Nici criminal. Aşa că, cinste celor care au realizat ce s-a realizat, ruşine acelora care au şi nimicit acel vis. Că este doar un vis şi tare mi-e teamă - că aşa cum merg lucrurile - acel vis nu va mai deveni realitate istorică niciodată. Cu alte butoaie de grăsime de genul celor ce conduceau România noi vom ajunge județul SAI cu capitala la Bucara aşa cum au prezăvut acei oameni morți prin închisorile staliniste, acest Bucara nimicitor de idealuri şi plin de fecale descris de Dragoş Protopopescu şi a mai noului epigon, cosmopolit H. R. Patapievici. Căci de la internaționalismul comunist la internaționalismul capitalist s-a nimicit România Mare. Ambele internaționalisme s-au înțeles asupra acestui punct. România trebuie să fie un fel de rai al excrocilor şi dezaxaților, un fel de bordel al Lupeştilor şi al iticarilor cum ar spune un mai nou romancier mult gustat de unii. România este raiul arabo-țigano-iticarilor şi este preşul pe care îşi şterg cizmele ungurii. Locul unde scuipă **thomsonii** şi banca de unde-şi adună **buşii** dolăreii, desigur ajutați şi de numeroşii tuciurii ajunşi chiar şefi de Stat. Este locul unde turcii plodesc cu româncele, unde îşi întemeiază musulmanii şcoli şi chinezii îşi reglează conturile, locul unde afaceri de tip Skoda au devenit lucruri cotidiene, locul unde a fi naționalist - adică iubitor de nație - înseamnă a fi muritor de foame, unde a scrie este un fel de nistorizare şi tatulicizare continuă, unde director de opinie poate deveni o țigancă bine spreyată şi unde un Brucan devine uşă de sinagogă, adică însăşi moralitatea în persoană. Iată cam aceste lucruri sărbătorim noi azi. Brucanizarea clasei politice româneşti, aceasta trăim; că din 1930 suntem ocupați, colonie de cinci lei a tuturor. Țara unde un minoritar şi un venit de aiurea ia casă şi un român este dat afară din ea. Țara unde se fac simpozioane despre amintiri şi unde se mănâncă mici cu 1.800 lei bucata şi se bea coca-cola cu 10.000 lei litrul, unde a vorbi de unire este rizibil şi unde bordelul este lângă biserică. La fel cârciuma, la fel hasnaua. Unde cerşetoria este chiar condiția de român. Că cerşeşte şi preşedintele şi cerşeşte şi aurolacul din stația de metrou. De la

preşedinte la aurolac condiția de cerşetor este însăşi condiția de român. Român zice cerşetor zice, român zice slugă zice, român zice, autodenigrare zice. De aceea nu putem scrie astăzi decât pamflete. Nu putem înjura decât pe înaintaşi şi pe contemporani. Pe toți. Fără deosebire. Fără alegere. Pe toți **tituleştii, băseştii, pleşii** şi brucanii ce s-au perindat la putere din 1930 până azi. Pe unii pentru trădare, pe alții pentru neprevedere. În fond, ne pierdem vremea. În loc să mergem la biserică să întărim rândurile credincioşilor, citim ziare, ne uităm la Pro TV şi trăncănim.

Nicicând îndemnul lui Hamlet nu e mai actual. Nicând mai mult ca acum Ofelia (România) nu trebuie să fie mai îndemnată să meargă la mânăstire. Asceză, asceză şi iar asceză, familie, procreație, curățenie, rugăciune, naționalism, educația mamelor, restrângerea în noi înşine, delimitare clară de străini. Îndemn pe toată lumea: lecturați cartea lui Ezdra şi Nemeia. De vă zice cineva că sunteți extremişti, xenofobi, arătațile cartea sfântă a lui Israel = Vechiul Testament (Tora şi Ezdra şi Nemeia). Când va fi interzisă această carte care este legea de zi cu zi, a unui neam atunci ne vom gândi şi noi, dacă vom mai fi naționalişti, dacă trebuie să ne abandonăm propria națiune şi să facem „sacrificii istorice" cum ne îndeamnă un neavizat. Jertfă şi sacrificiu. Aceasta cerea şi Iisus. Că spune El, atunci când este dus la răstignire, şi evreicele îl plângeau, citez: „Căci dacă fac aceasta cu lemnul verde, cu cel uscat ce va fi (Luca 23, 31)?"

România este țara unde sunt ucişi tineri şi copii, unde inşi înrăiți în rele se adună şi s-au adunat pentru a nimici tineretul. Ştiință de la Carol al II-lea, de la Armand Călinescu şi alți asemenea.

România este locul unde se adună muierile şi vorbesc despre dreptul la avort şi la prostituție, unde femeia nu este educată şi îndemnată să fie mamă a mulți prunci ci practicantă de amor, pervers. România Mare n-a ajuns scuccesoarea neamului traco-dac, o forță de 100 de milioane în Balcani, de la Carpați la Pind şi de la Bug la Adriatica şi de la Dunărea

Budapestană la Marea Neagră şi la Bosfor, ci locul unde femeile au ajuns să pledeze pentru a fi WC-urile publice, locul unde-şi descarcă sămânța putredă țigănimea şi arăbimea şi cică, vorba unei deputate, asta ar fi o meserie ca oricare alta. Aceasta este actuala moştenire a României Mari, a României distruse de imperialismul supranațional, care domină rasa albă – imperialismul capitalist - comunist aflat sub semnul stelei în 5 – 6 colțuri. Iată aceasta este România noastră, aici am adus-o, aici am lăsat să fie adusă. Dar să nu disperăm. Este abia la început. Ce va fi în 2015, dar în 2025? Dar în 2040? Atunci, probabil, mulți dintre noi nu vor mai fi. Căci sunt 42 de ani până atunci. O viață de om. Cu 9 ani mai mult decât toată viața marelui traco-dac Alexandru, fiul lui Filip, aşa cum era el, de fapt, numit.

Dumnezeu să ne ajute că mult este până departe .....

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III NR. 1(5) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2 şi 3, semnat George URSA ; Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 25 / 11. 1998).

SFÂNTA LITURGHIE

„Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați şi îmbrăcat"... Adică: în cele patru puncte cardinale, copilul este lepădat, se leapădă de Satana, de demonism, de o posibilă demonizare fără voia lui. În Sfintele Evanghelii se vorbeşte mereu despre credință, despre demonizați vindecați, despre ispitele lui Satana, despre Împărăția lui Dumnezeu, despre atacurile demonilor, ale lui Satana; („Şi a intrat satana (deci până n-a intrat Satana Iuda era un apostol cel puțin cumsecade; n. n.) în Iuda, cel numit Iscarioteanul...", ale Satanei şi slujbaşilor lui asupra oamenilor în general şi asupra celor drepți în special. Deci, precum vedem, are loc un război permanent între *Sfântul Duh*, înconjurat de cetele Îngerilor buni, şi Duhul Necurat, răzvrătit (Satana) şi slugile lui (Îngeri căzuți). Mărunte şi mai

puțin mărunte. Satana atacă pentru a pierde pe om şi a-l împiedica, a opri omului intrarea în Împărăția Binelui şi a Păcii. Iisus îl învinge, îi învinge pe demoni ori de câte ori există Credință şi chiar când ea lipseşte sau este puțină.

Întotdeauna se plânge - cum am spune noi omeneşte - de slăbiciunea, de puținătatea credinței la unii oameni şi-n special la poporul pentru care, inițial, venise, pentru Iuda. După înviere - de pildă -, Iisus îl chestionează pe Petru asupra tăriei credinței ce-l animă pe acesta din urmă. Îl întreabă Iisus, pe Petru, „dacă îl iubeşte (Petru pe Iisus n. n.) mai mult decât aceştia („Dumnezeu este iubire")" şi Petru îl asigură că da. De trei ori îl întreabă şi la răspunsurile afirmative ale lui Petru, Iisus zice:

„Paşte oile mele!"

Iar, la încheierea convorbirii, zice: „Urmează Mie"... Adică, aplică, în lumea aceasta, Învățătura mea, oficiază, fă Slujbă, fă Liturghie, şi, Petru, întărit cu Duh Sfânt, de la Iisus, din prezența Lui, o va face. O va face, aşa cum o vor face şi ceilalți Apostoli, pentru că îl văzuseră înviat, „ei care se îndoiseră (Matei, 28, 17)". Au înțeles că, Iisus poate fi „învins", dar numai cum vrea Tatăl. Căci, ce le spune Iisus la ultima întâlnire din Galileea. Iată ce le spune: „Datu-mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ... şi iată Eu sunt cu voi în toate zilele..." Nu eşti singur în această luptă, muritorule! Dar, numai de o vrei şi tu.

Dacoromânii sunt - au fost şi, poate, or mai fi - un neam de nerăzvrătiți. Ei sunt cel mult zurbagii. De aceea Învățătura Mântuitorului Iisus Hristos s-a pliat perfect pe o anume psihologie. Totuşi, să nu uităm şi să vedem, dacă binevoim, că aspectul şicanator al demoniacului nu ne-a fost străin, nu ne-a ocolit. Dar, cu toate acestea, ne putem felicita că dimensiunea luciferică (lutheraniană) a existenței ne-a lipsit. Şi Diavoiul a fost respins în esențiala lui manifestare - dorința şi voința de a se face Dumnezeu. Că doar acest lucru îl îndeamnă şi pe primul om căzut. De acest lucru îl asigură că, mâncând din pom, va fi asemenea lui Dumnezeu. Diavolul a fost, deci,

respins de neamul dacoromân în manifestarea lui consecvent criminală.

Nu, însă, în cea şmecherească, clevetitoare, socratică am putea spune, caragialescă, burlescă. Desigur, clevetirea, plăcerea de a bârfi pe aproapele ne-a costat, derizoriul şi batjocura, a noi în de noi, ne-a costat imens. Un imperiu. Cu toate acestea, nici astăzi nu ne-am lăsat de ea. Dacoromânul se autoînjură, când este şi când nu este nevoie (de fapt nu-i nevoie să facă aşa ceva niciodată), prin fiecare vorbă (aproape) îşi trimite semenul la Necuratul, se blesteamă, pe sine şi pe aproapele, membrii propriei familii, pe mă-sa („Să moară mama!"... zice el pe fiecare propoziție; o face, chipurile, pentru a întări cele spuse, pentru a întări afirmațiile pe care i le debitează interlocutorului). În loc sa meargă la Biserică, pentru a se înălța şi apropia de spiritul, de Duhul lui Iisus, se duce la crâşmă unde îşi continuă trăncăneala, vorba de clacă, autoblestemele, sudalmele şi cuvintele cu conținut trivial.

Batjocura, rânjetul, deriziunea, mica înjurătură, neaoşă, povestioarele presărate cu vorbe de ocară (propoziții în care abundă referirile la părțile de jos ale corpului), sintagmele, în care sexul şi curul sunt mereu invocate, sunt la ele acasă la crâşmă.

Căci, dacoromânul, la birt (crâşmă, bombă, cafenea, cofetărie etc.; nu contează denumirea) nu face decât ca, după fiecare duşculiță, să povestească, cum ziserăm istorioare cu iz porcos şi, după fiecare frază spusă, se jură, pe el şi pe un membru al familiei sale („Să mor io!' zice el; „Să moară familia mea!"..) că ceea ce relatează este întocmai adevărul adevărat. „Să moară mama!" gârâie el, cutare sau cutare tâmpenie, nu e aşa cum o istoriseşte el. Cum e posibil, te-ai putea întreba, să nu dai nici o importanță, or o importanță cu totul nulă, forței cuvântului rostit, verbului? Uite, la dacoromân, e posibil. El, dacoromânul, crede că vorba n-are nici o valoare. Dai cu clanța! Ca să nu taci. O faci pentru că - probabil - nu eşti în stare să te reculegi, să te rogi, să te concentrezi. Mai mult - aş înclina să cred -, pe când eram neam de păstori şi nu de mitici,

bolşevici, europeni etc., trăiam mai aproape de profunzime
Dumnezeirii. Mergeam la Sfânta Liturghie şi eram bucuroşi, ne
veseleam, nu ne porceam, nu eram triviali, eram gravi şi n
ursuji, viteji şi nu fanfaroni, ciobani, evident, nu cârciumari ş
„neguţători", pe doi lei, la turci. Balcanismul existenţei ne era
cu totul străin. Dădeam importanţă la ceea ce scoteam pe
gură. Astăzi procedăm taman invers. Dar, scăzând credinţa
scade şi putinţa. Puterea. Căci aceasta se spunea despre Iisus
că face, cu **putere**, ceea ce face. Şi El - Iisus - spune acest
lucru când vindecă - fără să-şi fi propus - pe cea cu scurgere
de sânge, femeia care se atinge de poala hainei Lui. Dar, ş
aceea s-a vindecat prin credinţa ei. La noi, însă, scăzând
credinţa, apare corolarul acesteia - trăncăneala. Apare
Scaraoţchi, latura rânjitoare a existenţei. Îl baţi, românul râde
palid (cu condiţia ca asupritorul să fie ne-român). Turcam, bre,
îl necinsteşte şi românaşul zice: „Să moară mă-sa, morţii mă-
sii, de nu-l omor!" Dar n-o face. Foloseşte, însă, tot ce e
profanator - prin cuvinte - şi tot ce este de o astfel de natură
este în afara credinţei, în afara Axei cer - pământ, este în afara
seriozităţii şi a jertfei nesângeroase. Este în afara Sfintei
Liturghii, a Sfintei Biserici. De aceea, crâşma, birtul, piaţa
talcoicul, taraba cu mărunţişuri şi băuturica este locul unde
românaşul, căzut în demonism mărunt, în condiţia de om ne-
religios, se simte bine.

Aici se poate duce murdar pe haine, netuns, nespălat,
neţesălat, neras, cu barba plină de mătreaţă, unsuros pe haine
(*şâcluit* se zice în unele sate din Ardeal), poate apărea în
condiţia de *şoactăr* (ardelenism: om fără o profesie certă, om
care trăieşte din expediente şi prin preajma unei Primării,
politician de comună, ovreiaş pe post de funcţionar la Primărie,
neangajat cu forme complete, **negru** cum se zice azi). Câmpul
de manifestare - nelimitat - al demonismului, atât de bine - într-
un fel - surprins de Dostoievski. Azi, acest câmp de
manifestare a ceea ce pomenirăm mai sus, este politica şi
micul comerţ stradal, pornografia, deghizată în „forme literare"
gen „Infractoarea". În loc să meargă la Sfânta Biserică, astăzi

nevasta mahalagiului se duce să muncească la arab. E de
toate acolo: femeie de serviciu, vânzătoare, spălătoreasă,
curvă, ţiitoare, cea care satisface vicii ne-naturale, anticreştine
deci (amor anal, bucal, malahia produsă altuia, păcatul lui
Onan, împreunarea femeii cu o altă femeie şi, multe din
acestea, făcute chiar în zile când se oficiază Sfânta Liturghie
creştină, este miercuri şi vineri, când se ţine post, este postul
Paştelui, al Crăciunului, al Sfintei Marii etc.). În loc să meargă
la Sfânta Biserică, la Sfânta Liturghie, dacoromânii,
dacoromâncele, fac cele de mai sus, fac comerţ, tremură pe
lângă taraba, doldora de mărfuri contrafăcute, de arabo – turco
– ţigani. Şi cum – tropăind, din picioare, pe lângă tarabă – nu
te poţi gândi la *Jertfa Cea fără de Sânge*, din timpul Sfintei
Liturghii, te pui pe înjurat, vorbeşti porcisme, te gândeşti cum
ai putea să-l tragi pe sfoară pe salahorul ce vine să-ţi cumpere
marfa şi, ca să nu te *plictiseşti*, măi dragă, citeşti „Infractoarea",
„Infractoarea mov" etc. Astfel, omul, cu pricina, se
descreştinează definitiv, se înrăieşte, se demonizează, fără
putinţă de întoarcere, nu se reculege nici măcar o dată pe
săptămână în faţa celor sfinte. Nu mai acordă importanţa
cardinală pe care o acorda, înainte de 1944, contactului – cel
puţin săptămânal – cu Dumnezeu. Nu se spovedeşte, nu-şi
mărturiseşte – public – greşelile, inima i se împietreşte şi din
punctul cardinal, ce era, pentru el, Sfânta Liturghie, acum ea
nici nu mai contează. Această atitudine nu face decât să-i
slăbească puterea de a supravieţui în eternitate, a supravieţui
sufleteşte şi spiritual.

Credinţa, astfel, căzând, dispare şi dorinţa şi voinţa, de a
rămâne tu însuţi - român. În trecut şi cel mai umil ţăran se
curăţa duminica şi se ducea la slujbă (atenţie: slujbă îi zicea,
adică serviciu, adică ceva de la care nu poţi lipsi, n-ai voie să
lipseşti), la Sfânta Liturghie. Se elibera - prin participare, cu
colectivitatea, la chemările obştei - de rău (trăia un *catarshis*
cum ar spune Aristotel), fraterniza, în felul acesta, cu întreaga
comunitate, cu umanitatea creştină, ortodoxă, el, particularul,
naţionalul deci, participa la universalitate, fără a dispera, se

elibera de demoni, ştia că Dumnezeu Tatăl îl va proteja ş
astfel, ajuta pe Iisus să se re-apropie de el, de păcătos, er
român (particular) şi om (universalul, deci). Astfel, în războiu
dintre Sfântul Duh şi Duhul Necurat, Duhul Întunecat
dacoromânul de azi se situează - prin faptul că s-
descreştinizat - dacă nu în satanism pe aproape. Îl cheamă p
Satan, se comportă ca cei din „*ținutul Gadarenilor*" goneşte p
Mântuitor, adică pe cel care îl poate vindeca. În felul acest
eliberarea din derizoriu, din negativism, de înjurătura şi d
batjocură, de consecințele acestor practici, satanizarea nu ma
are loc. Căci numai credința ne vindecă de toate bolile. Astfe
dacoromânul de astăzi, neagă însăşi principiul zalmoxian (atâ
de drag lui), primul precept, care spune: vindecă întâi sufletul
şi, apoi, prin aceasta, trupul se va vindeca de la sine. Astfe
românul a căzut din condiția de erou; nu mai este erou, ci este
un fel de *michiduță*, familial şi palavragiu, şi, plăcerea lui, este
vorba lungă şi fără finalitate. Nu făptuieşte, batjocoreşte, se
autobatjocoreşte, se autodemonizează, cu bună ştiință, prin
proprie voință, de dragul spectacolului, al galeriei care, ca şi el
e alcătuită din acelaşi aluat. Dacă ne aducem aminte, mai prin
filmele anilor '50 - '60 şi după aceea, făcute din cineaşti evrei
de expresie rusă (sovietică!; să nu uităm că exista un „popor
sovietic" şi acel popor mai era şi „eliberator" ca în bancul cu
„nuoi belgiănii"), proletarul, murdar, că, de... venea de la lupta
„cu burjuii", care, „burjui", erau musai ruşi albi, cu şapca pusă
aiurea, pe scăfârlie, ridiculiza, în hohotele asistenței
'telectualii, chipurile, spilcuiți şi aerieni, ingurgita cartofii cu
coajă cu tot şi înjura, scotea, de sub pufoaica soioasă
kalaşnicovul şi omora nemți, or „burjui", or culacii; deci el era
un model, un fel de diavolaş, slujbaş al Satanei, un răzvrătit
Căci, după ce făcea toate acestea, râdea zgomotos şi
„lămurea" asistența că Iisus Hristos n-a existat şi altele de felu
acesta. Comportamentul acestui soi de om - arăta regizoru
prin imagini şi vorbe - plăcea extrem de mult asistenței...

Omul balcanic, fără căpătâi, corcitura de țigano-turco-
tătaro-bulgar nu a făcut decât să imite şi să perfecționeze

acest model construit pe dos în laboratoarele cineaştilor „sovietici (recte, evrei de limbă rusă)". Da', poate, balcanicul avea - in nucce cum ar zice un altul de aceeaşi speță -, această latură, în sine şi pentru sine. Căci, secolul XX este plin de lucrători, care, lipsiți de minimă prevedere, procedează precum cei ce primiseră - pe când Iisus era pe Pământ - via spre a o îngriji şi a da, din roadele obținute, şi Stăpânului, dajdia de rigoare. Ei bine, ei au fost şi sunt acei lucrători netrebnici care ucid mesagerii veniți după rod, la urmă, ucid chiar pe Fiul Stăpânului, plănuind să fie ei *Moştenitorii*, gândind că, astfel, vor şi fi... Dară, cum să mai meargă şi la Sfânta Liturghie, să se purifice, să se unească cu Iisus - Principiul, partea Tatălui Celui Bun. Căci zicea Iisus: *De ce-mi zici bun, căci numai Unul Tatăl este bun.* Deci, aşa stau lucrurile în mare. Neparticiparea la Sfânta Liturghie - dimensiune fundamentală a existenței românului creştin de ieri - nu poate duce decât la sporirea destrămării interioare a existenței psihosociale a comunității româneşti. Este mai mult decât îngrijorător ceea ce se petrece cu noi. Biserica Ortodoxă a fost tăria dacoromânității. Nu întâmplător austriecii şi ungurii ne-au lovit aici. Ravagii fac şi astăzi acțiunile puse de aceştia la cale. Județele Arad, Timiş, Caraş, Bihor, Hunedoara sunt pepiniere ale sectanților, a sectelor neo-protestante. Şi toate sunt patronate de unguri şi nemți, cu centre de coordonare în Ungaria şi Germania, în diaspora ungurească de peste Oceanul Atlantic. Şi rezultatul palpabil, al acestei nebunii, este desnaționalizarea accelerată a românilor, emigrarea lor. Ce să ne mai mire că, economiceşte, s-a reconstruit Banatul de dinainte de 1918, Banatul în care românul va fi dominat de unguri şi de sârbi. Preoții ortodocşi vor fi sârbi, cei protestanți şi neoprotestanți vor fi unguri şi alte amestecături. Şi românul, iarăşi, nu se va mai duce la biserică. Totuşi, Sfânta Liturghie, va fi singura lui oază de salvare, îl va integra în Hristos, în dacoromanitatea veche, va fi salvarea sa ca neam. Români, mergeți la Sfânta Liturghie ortodoxă ori de câte or puteți! În toate duminicile, în toate sărbătorile, rugați-vă, Credeți, sperați,

în ciuda aparențelor nu vă demonizați, nu vă lăsați demonizați...

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE, Anul V***, Nr. 46, APRILIE 1999, pag. semnat George URSA, Academia Dacoromână – Comunicare- Miercuri, 26 / 11. 1997; „va urma")

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Anul V Nr. 47, MAI 1999, pag. 9, semnat George URSA, Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 26/11. 97, urmare din nr. 46)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Anul V Nr. 48, IUNIE 1999, pag. 9, „sfârşit", semnat George URSA, Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 26/11. 97, urmare din nr. 47)

MIHAIL KOGĂLNICEANU ŞI „NAŢIONALISMUL", ROMÂNESC, LIBERALOID

Acum problema ar putea sta şi astfel: să încropim fraze în care să preamărim personalitatea lui Kogălniceanu or să i-o micşorăm, tot în fraze, să pălăvrăgim cu alte cuvinte! Nici una nici alta din aceste poziții nu ne este apropiată sufleteşte. Căci şi acesta a fost un om din trup şi suflet şi, în intimitate o fi fost dizgrațios la făptură, ba, dacă mă gândesc bine, în clasele primare poza lui nu mă atrăgea prin nimic. Un bătrâncios, acolo, îmi ziceam; că eu doream să văd un om tânăr, un Făt-Frumos cu părul de aur, înalt, suplu, curat la chip şi la haine, sumar îmbrăcat şi cu țoale deschise la culoare, nu un om cu burtă, cu chelie şi cioc, cu ochelari, miop cu alte cuvinte, şi jiletcă. Ce să mai vorbesc de culoarea hainelor de pe el? Nimic grațios, nimic frumos. Şi apoi ce făcuse omul de-i puseseră poza în carte? Ba era literat, ba era om politic, ba funcționar superior, ba se asociase cu Al. I. Cuza şi multe mănăstiri le transformaseră în puşcării. Bine, le luaseră de la greci, de acord, dar să transformi un lăcaş sfânt în închisoare e cam

mult... Ce-i (le) făcuseră acele clădiri? Sigur, acestea sunt primele impresii, aşa vede un copil, nu un om „matur". Îl vede ca pe un moşneag. Mihail Kogălniceanu - privit de departe - aşa îmi apărea. Personalitatea lui nu m-a atras niciodată, nu mi-a spus nimic. Până şi Alecsandri îmi spunea câte ceva. Mai ales, dacă citeam „Sandu Napoilă" ... sau rânjeam de poznele lui Guliță sau de dumnealui ot Bârzoi. Că şi Kogălniceanu a fost român o dovedeşte evoluția lui istorică. Literat la tinerețe, politician la maturitate şi, poate, om de stat la bătrânețe.

Era oare cu adevărat, aşa cum pretind unii, mason şi de aici succesul în obținerea înaltelor posturi pe care le-a deținut în stat? Era geniul de care a beneficiat neamul românesc de pe la 1840 până la 1883, or era un beneficiar al propriului secol, al curgerii acelui secol şi, pe la 40 — 50 de ani, devenind un liberaloid, cuteza a se atinge şi de cele sfinte, secularizând averile şi lăcaşurile? Era el un istoric şi un diplomat în egală măsură, or de câte toate puțin? Adică un superficial mulțumit de sine şi de reuşitele sale. Aşa cum nu pricepeam în clasele 1 - 4 de ce poza lui zăcea în filele manualelor de istorie şi a celor din literatură aşa nu pricep nici astăzi. Că azi ne călcăm pe picioare de deştepți. Atunci ulițele erau largi şi aspiranții la glorie puțini. Unde te întorceai, unde te învârteai, gata te şi realizai, erai deschizător de drumuri, erai - ce mai - geniu. Azi, unde te învârți, unde te întorci, găseşti locul ocupat de un altul, or, în cel mai rău caz, de un *iticar*. Dacă m-aş respecta aş vorbi despre ceea ce a făcut omul, despre operă, despre „**Dacia Literară**", despre editarea „Cronicelor Române" despre „Propăşirea. Foaie ştiințifică şi literară" „Steaua Dunării", or măcar despre „Iluzii pierdute. „Întâiu' amor", ori despre „*Fiziologia povincialului din Iaşi*" despre „Adunările dănțuitoare", „Tainele inimii" romanul neterminat.

Privindu-i aspectul fizic... la 30 de ani pare moş; n-ai crede că s-ar fi putut lăsa furat de literatura satiric-iubăreață. Că la nici 23 de ani este editor şi director de gazetă. Că atât avea când scotea „Dacia Literară", că la 27 scoate „Propăşirea" şi la 38 „Steaua Dunării". Că el este cel care redactează „Dorințele

partidei naționale din Moldova", că este un educator și formator de conștiințe și, că, după 1856, făureşte chiar destin Națiunii Române. Atât de polivalent: gazetar, conducător de gazete (deci şi administrator, ceea ce e cu totul altceva) scriitor, istoric, orator - nu? Căci vorbeşte la tribună - şi om politic. Conduce Ministere. Este chiar prim ministru între 1863. 1865. În perioada ciudată a domniei lui Al. I. Cuza, când „elaborează - zic exegeții de un franc şi o literă - legi democratice", adică legi care permit *carado - rossetilor* să acceadă la putere în detrimentul neamului băştinaş; el şi Cuza „secularizează averile mănăstireşti". Başca, neică! Dacă o făceau doar *cu cele închinate* mai că l-am lăuda, dar ei o fac cu toate mănăstirile şi se uită că acolo se putea educa națiunea dacă ştiau cum să procedeze. El, şi Cuza... După exilarea lui Cuza îl găsim în chiar gaşca Brătianu-Rosseti. În perioada 1876, 1877 - 1878. Şi, evident, 9 mai 1877 poartă și pecetea lui. Iată-ne pe noi că, după 120 de ani, îi readucem pe turci înapoi. Ce ar gândi oare, despre noi cei de acum, bătrânul Kogălniceanu? Cum ne-ar privi prin lentilele ochelarilor à la Trahanache? Greu de presupus că ne-ar felicita. Poetizând, și chiar vroind să fiu mai mult poet şi mai puțin gazetar şi istoric (à propos de unul care se dorea invers), zic, şi eu, cu „Mihai Bravul și Ştefan cel Mare": „ori toți să murim ori toți să trăim", dar strălucire ca a celor de atunci şi glorie ca a lor n-o să aveți. Gazetar, istoric, scriitor, ziarist, orator şi om politic... *Uomo universale*. Păi, şi eu îmi doresc aceleaşi calificative după moarte. Şi la fel şi dv. Onoare străbunilor etc. Un clasic se vrea fiecare să fie. Şi, de se poate, încă din viață. Dar mai cu seamă al „dacoromânității"? Şi Caragiale şi-o dorea şi a şi devenit. Şi noi dorim, şi o să devenim, căci pentru asta ne luptăm. Să pleznească ecranul, să ne umflăm şi noi pepții şi bărbile, să vorbim în maxime late, cu glas jos, să păunescizăm cu alte cuvinte. Evident, de ne-ar lipsi ruşinea. Dar, deficitari interior, aceasta nu ne lipseşte. În fond, ce-mi veni să-l pomenesc pe acela pe care Eugen Barbu îl vedea mare, gras, înghesuindu-se într-un Mercedes? Invidia, desigur, veți zice!... Inerția, totuşi...

N-am dori să fim insul pomenit mai sus. Ne-a luat-o condeiul înaintea gândului. Regretăm, dar nu mai ştergem. Că sună bine.

Dar, tipul, ne este indiferent. Am dezvoltat doar, până la capăt, o idee. Puteam vorbi de un altul. Dar - văzut-am că - un om e perfect în țara aceasta şi are dreptul să-i beştelească – *„la pamflet"* - pe toți şi mai este unul, şi ăsta, vedea, istoria, mergând pe drum, înainte de a merge la propriu. D'aia ne împiedecarăm de el cum ne împiedecarăm şi de Kogălniceanu. Ajunge însă! Ne sunt cu totul indiferenți unii şi deferență avem, oarecum, că nu ne e contemporan, față de ultimul pomenit...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III NR. 2 (6) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag.2, semnat Nicolae VEGA ; Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 31/03. 1999).

LEGIUNEA LA 72 DE ANI...

Pe 24 / 06.1999 s-au împlinit 72 de ani de la întemeierea Legiunii. Era într-o vineri seara, adică într-o zi de post. Dintre întemeietori nimeni nu mai este în această viață ci în cealaltă. Istoria este în desfăşurare. Noi, cei născuți, după 1944, n-am cunoscut-o direct. Ce au vrut acei oameni, cei care au fondat şi construit „Legiunea Arhanghelul Mihail"? Ei şi-au propus construirea unui neam invincibil în istorie. Acei oameni, în majoritate sub 30 de ani, vedeau umilința în care era aruncat neamul românesc. Nu de azi de ieri. Aproape odată cu stingerea dinastiilor autohtone. Dar nu doar pe noi, români, ne vedeau în această situație ci pe majoritatea popoarelor albe. Dar ei cereau, întâi, dreptate pentru neamul românesc şi apoi pentru toate neamurile creştine. *„Individul în cadrul şi în slujba neamului său. Neamul în cadrul şi în slujba lui Dumnezeu şi a legilor Dumnezeirii..."*, spunea fondatorul Legiunii Arhanghelul Mihail - Corneliu Zelea Codreanu. Totul, în ce-l priveşte, pe individ, realizându-se prin jertfă de sine pentru „a învia şi dreptatea neamului românesc" Pentru aceasta se cere, însă, *„ca fii de ai lui să bată drumul pe care a mers Iisus; să li se pue pe cap coroană de spini, să urce GOLGOTA în genunchi, cu crucea în spate, şi să se lase răstigniți"* De aceea a apărut

Legiunea Arhanghelul Mihail. Pentru a face „dreptate neamului". De aceea a şi stârnit atâta înverşunare şi ură din partea alogenilor care ne călăreau şi ne călăresc. De aceşti alogeni s-au servit statele mai puternice pentru a-şi face jocurile. Numai că, „*Legiunea Arhanghelul Mihail*", şi fondatorii ei, nu se gândeau numai la faptele şi la împrejurările locului, ci la întregul creştinism, la toate neamurile creştine care toate trebuiau şi trebuie eliberate şi readuse la Hristos. Căci majoritatea se, şi/s-au, îmbolnăvit, sunt stăpânite de Satan, s-au satanizat, şi-au pierdut interioritatea şi elitele naționale, şi creştine, în favoarea unui neam, internaționalist, pripăşit în interiorul rasei albe, exclusivist la el acasă. Astăzi, deci, repet, cu o întârziere de două zile, aniversăm întemeierea *Legiunii Arhanghelul Mihail*. Dar nu doar acesta este scopul acestei întruniri. Ar fi prea puțin. Viitorul este ceea ce ne preocupă pe noi pe toți, dar mai cu seamă pe cei mai puțin bătrâni şi pe tineri. Odată cu '89, românii sunt – paradoxal – rearuncați în condiția de argați în propria țară. Fabrici, bănci, pământuri, construcții, credință ortodoxă, dreptul de a exista, ca români, ne sunt luate, respectiv luat, şi dat, cui s-o nimeri. Cei care fac acest lucru sunt o adunătură de foşti comunişti, deveniți, peste noapte, „democrați", „țărăniști", „liberali", „europeni". Este incredibil la ce asistăm. Acestora li s-au asociat bătrânei, fără urmă de demnitate, profesoraşi ținuți, până în 1989, pe post de asistenți şi lectori (fără opere) şi săltați, de val, la rangul de prof. univ. dr. Aceşti „prof. univ. dr." ne-au ruinat. Aceştia, când aud de Legiune, li se urcă sângele în cap aşa cum i se urca şi unuia ca Walter Roman sau Zigu Ornea ori şi, mai nou, uneia Martha Petreu. Căci toți sunt de aceeaşi extracție, din acelaşi aluat. Aceasta este tragedia de acum. Ca niciodată, sau ca întotdeauna, acestui neam i se cer jertfe. Jertfe, între anii 1927 - 1945, jertfe între 1945 - 1964. Apoi jertfe pentru a construi drumuri, bănci, fabrici, IAS-uri între 1965 - 1989. Jertfe în 1989. Tot pentru binele alogenilor. Jertfe în tulburii ani 1990 - 1992, jertfe după... pentru că, acum, trebuie să „îndeplinim condițiile europenilor". Adică să oferim, pe câte un dolar, tot ce

mai avem, de se poate, inclusiv instituțiile naționale. Aceeaşi „mafie democrată" - ca şi în 1930 - 1945 şi 1945 - 1989 - ne vrea sufletul, spiritul şi obiceiurile, tradiția. Adică, ne vrea Biserica Ortodoxă minată, obiceiurile abandonate, în favoarea unor apucături pidosnice, ne vrea fără limbă, fără tradiție, fără ortodoxism, fără alimentație chiar, căci şi porcii şi păsările şi animalele noastre-i deranjează. Căci numai aşa ne dau bani: dacă mai închidem sau vindem, la subpreț, câte ceva. Că este „nedemocrat" altfel. Dacă le dăm lor toate deodată suntem „democrați". Păi aşa era şi în 1930 - 1940. De aceea s-au ridicat legionarii. Tot aşa, atunci, orice gazetăraş de Sărindar ne batjocorea ființa națională, ne spurca literatura cu stângisme, ne ataca luptătorii pentru „dreptatea neamului românesc" şi ne făcea „xenofobi", „şovini" şi „rurali".

Domnilor, acțiunea şi lupta trebuie coborâtă în faptă. Ajunge cât ne-a fost frică de astfel de giurumeți. Aceşti, foşti activişti de prin Casele de Cultură şi Căminele Culturale, agenți de mâna a 5-a a DIA, SIE or Direcția I-a s-au transformat în „analişti". Au poziții oficiale. Ba în MI, ba în MAN. Ce-i deranja pe ei cel mai mult? Păi, ceea ce îi deranja şi pe omologii lor din perioada interbelică: un partid, o mişcare românească, ieşită, prin luptă: „pe criteriu selecțiunii", victorioasă. Actuala, „elită conducătoare", este o „elită degenerată", similară -, dacă nu chiar urmaşă şi direct - a celei interbelice. Ceea ce ar deranja-o în cel mai înalt grad ar fi apariția unei elite care să se întemeieze pe, citez: „a) curățenie sufletească, b) capacitate de muncă şi creație, c) vitejie, d) viață aspră şi războire permanentă cu greutățile aşezate ale neamului, e) sărăcie, adică renunțare voluntară de a acumula averi, f) credință în Dumnezeu, g) Dragostea" (C. Z. C.). Închei citatul. Fraților, şi dragi camarazi, trăim vremuri la fel de cumplite ca şi înaintaşii noştri căci, încă din 1914, Europa a început să se sinucidă. Odată cu 1939 - 1945 ea s-a sinucis de-a binelea. Cu toate că noi, românii, decădem demografic, că suntem jefuiți de averea națională, că limba, credința şi tradițiile ne sunt ironizate, că suntem puțini şi dezbinați (da, acesta este adevărul), nu ne

putem permite să încetăm lupta. Credința (Dumnezeu), neamul nostru, noi înșine, construcția unei Românii, şi-a unui român invincibil, în orice condiții istorice, chiar şi fără stat, acesta este scopul şi țelul nostru. Întru atingerea lui, *Legiunea Arhanghelul Mihail* ne este înaintaş, îndreptar şi stindard...

Doamne Ajută!

(FUNDAȚIA CULTURALĂ *BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 24 – 25, iulie - august 1999, pag. 3, semnat George URSA ; Conferință ținută la sala Dalles, duminică 26 / 06. 1999)

LUPTA PENTRU UNITATEA ROMÂNILOR - O POSIBILITATE DE A DEVENI MARTIR SAU DESPRE MIHAI VITEAZUL. UN DESTIN POLITIC RATAT ŞI UN DESTIN ISTORIC REALIZAT

La 19/08.1601 adormea, întru Domnul, în urma unui asasinat, pe Câmpia Turzii, Mihai supranumit de urmaşi *Viteazul.* Cât a domnit el? De prin septembrie – octombrie 1593 până în august 1601. Aproape 8 ani. Aproape toți acești ani i-a petrecut pe câmpul de luptă. Ce vroia el? Ce vroia Mihai Viteazul în 1593, când s-a urcat pe tronul Țării Românești? Nu prea ştim cu exactitate. Nu există un *„jurnal”* al lui. Ceva *„memorii”*, care să ne spună, că, Mihai Viteazul, avea cutare sau cutare planuri, îl animau cutare sau cutare ambiții, idealuri. Nu există nici măcar un „jurnal al campaniilor militare”. Că, de pildă, alții au lăsat aşa ceva şi că acestea a uşurat fixarea personalităților respective putem constata cercetând documentele şi cărțile. Dar, aşa o fi fost el luat de val, de faptul că a constatat, în guvernarea propriuzisă, că are calități de strateg, de *căpitan?* Nici aceasta nu ştim. Era el omul care şi-a ascuns gândurile atât de bine încât l-a indus în eroare chiar pe Sultan şi, acesta, crezându-l slugă verificată, i-a dat Tronul şi l-

a confirmat, ulterior, şi domn al Ardealului, iar Mihai Viteazul, odată confirmat, la primul prilej, a pornit la luptă şi a obținut o neatârnare temporară. Nu mai putea el plăti tributul, nu vroia, nu credea că merita şi că-i mai uşor să porți un război – care nu întotdeauna este victorios – decât să plăteşti un tribut? Ştia că tot Balcanul este românesc şi urmărea o unire a acestui element într-un stat care să reprezinte o forță în Europa secolului XVII şi să devină monarh absolut şi, implicit, să fondeze o dinastie ereditară? Unirea, făurirea unei națiuni invincibile în zonă, națiune care să dureze etern? Cred că nu putem să-i atribuim ceea ce nu avea în cap, dar nici să-i răpim ce a avut. Vecinii, prin acțiunile lor contra lui, ne arată ce ar fi urmat dacă el, dispunând la acea vreme de un Serviciu Secret bine pus la punct, adică ar fi fost învingător în lupta cu cele trei forțe coalizate contra elementului românesc a imperiului traco-dac sfărâmat... adică austro-ungurimea, Polonia şi Imperiul Otoman. De ce n-ar fi devenit acel Principat a lui Mihai o putere în Europa? Geografic nu se putea. Aşa cum geografic nu s-a putut nici cu Germania. „Imperiul” Trac este culuar de trecere ori pe unde ai întoarce-o. N-ai unde te retrage. Poți muri ca un disperat. Deci, vorba şoferilor, dintotdeauna „România” a fost o încrucişare de culuoare. Geografia este o necesitate de care trebuie să ții seama atunci când vrei să făureşti imperii, națiuni, care să dureze. Cu toate că geopolitica este o ştiință relativ târzie ea este o armă politică greu de combătut. Spre exemplu Macedonia secolului lui Filip şi Alexandru. Advresarul ei era Imperiul persan. Orientul cu alte cuvinte – acea lume în plin proces de „americanizare”. Nu de atunci. Din secolul XVIII înainte de Hristos. Macedonia era greu de bătutu atunci, în secolul IV, de orice forță care venea peste Helespon. Şi nici n-a fost bătută până la apariția romanilor, care veneau de la Vest. Astfel s-a petrecut şi cu alte imperii; cu Rusia de pildă. Când devine Rusia invincibilă? După Ivan cel Groaznic, după ce anexează Siberia. Ce eroare pentru Rusia pierderea Alaskăi. Uriaşă. Până la urmă kazarii (ovreizați), în secolul XX, s-au răzbunat pe ruşi distrugându-i,

adică bolşevizându-i. Aşa şi cu Mihai. Ce putea el face aicio
Să unească Balcanii! Dar pe ce se sprijinea? Că Spania s-a
sprijinit pe Pirinei, Franța pe Rin şi Pirinei, Austria pe masa
compactă de germani, ungurii pe prostia românilor; da
românii?... Pe ei înşişi ar fi spus un Corneliu Zelea Codreanu
Da', dar pentru aceasta-ți trebuie o religie tăiată-n inimă. Şi
Mihai n-o avea. Mai exista un dezavantaj. A subestimat
cumplitul grad, de ură perfidă, nutrit de ungurimea ardeleană
contra românilor ardeleni, în special, singurii care-i cunosc (nu
toți) cu adevărat, în fibra lor biologică, pe unguri. Neam mărun
d.p.v. biologic dar animat – visceral, în genă cum s-ar spune –
de o imensă megalomanie. Neam, de stepă, este cu totul lipsit
de naivitate şi de încredere. La prima ocazie asasinează
români aşa cum iudeo-sioniştii asasinează astăzi tot ce mişcă
d.p.v. naționalist – în sânul altor neamuri. Mihai trebuia să se
păzească pe sine mai ceva decât o făcuse Stalin. Numai că la
români aşa ceva nu se poate realiza. Iată, Ceauşescu este
dovada contemporană. Dar nu numai el. Carol al II-lea l-a
asasinat pe Corneliu Zelea Codreanu. Dar, la rându-i, a fost
trădat în 1940. Antonescu n-a sfârşit-o mai bine, Gheorghe
Gheorghiu-Dej se pare că, totuşi, a murit asasinat. Chiar în
secolul XX – comparându-ne cu alte națiuni amărâte – este
cam mult. Românii sunt neam singur, înconjurat de duşmani.
Azi mai rău ca pe vremea lui Mihai. Globalismul de astăzi este
infinit mai periculos decât aspirațiile hegemonice ale austro-
ungurimii şi turco-polonezilor. Azi se conturează aceleaşi forțe
distructive împotriva noastră. În Balcani turco-arăbimea, în
Ardeal ungurimea, în Moldova rutenismul – ruso-ucrainofil. Să
presupunem că Mihai obținea statu-quoul în 1601. Turcii l-ar fi
recunoscut, definitiv, dar, oare, polonezii şi austriecii s-ar fi
resemnat în expansiunea lor spre Est, respectiv Sud? Nu cred.
Cât rezista? Poate, ideal era să obțină o renegociere a vechilor
capitulații odată unite provinciile. De data aceasta cu întreg
teritoriul unit. Cu toate cele trei principate, cu gonirea în totalitate
a elementului unguresc şi nemțesc din Ardeal, cu granița pe Tisa,
cu tot Maramureşul, cu tot Banatul, apoi el să mai fi trăit 40 de ani
şi să fi obținut şi recunoaşterea ereditară, pe plan internațional,

pentru el şi urmaşi, apoi, chibzuit, să fi aplicat o politică dură de ordin demografic şi, astfel, asociindu-şi şi elementul aromânesc din întregul Balcani, să fi făurit un neam cu 30.000.000 români, urmaşul lui 40, urmaşul acestuia 60... Şi, la 1700, când Petru apare la orizont, să putem rezista biologic la un război îndelungat. Dar acestea sunt doar ipoteze. Sunt acei *dacă* de care istoria este plină.

Cu toate că sunt pentru studiul intens şi cu totul amănunțit al istoriei naționale, cu educația în spiritul naționalismului – singurul apt a ne salva acum -, ce putem spune şi face?... Din păcate la conducerea neamurilor nu ajung cei care se pregătesc ci cei care se nimeresc (cine vrea Domnul). Că, de-o pildă, Iorga anilor 1901-1912 nu este Iorga anilor 1930-1940 o poate observa orice istoric şi politolog, fie el şi de talie joasă. Că Germania lui Kholl nu este actuala Germanie, că Ungaria lui Kadar nu este Ungaria lui Orban. Că alta este azi perspectiva. Că nouă ne-au trebuit 28 de ani să ieşim la suprafață (1961-1989) şi în 10 pierdurăm toate pozițiile; că românului îi este mai bine în menghină decât în butoiul cu miere amestecată cu c...-ul democrației occidentale. În concluzie: ce urmărea, la 1601, Mihai Viteazul? Nici azi mie nu mi-e clar. Iorga-l numeşte – ce eroare politică - „cuceritorul Ardealului şi al Moldovei"... Aşadar, cum vine aceasta? Chiar numai atât să fi fost Mihai Vodă Viteazul, acest extraordinar geniu militar al secolului XVI, acest Domn mort la numai 43 de ani, acest copil *de flori* după unii? Să nu uităm că el, totuşi, mai toată viața s-a bătut cu creştinii, sau cu creştinii în slujba turcilor. Că Sinan Paşa ce era? Un albanez turcizat. La origine, probabil, aromân. Dar nu numai cu geniu militar s-au câştigat bătălii, s-au păstrat tronuri, ci mai ales cu bani. Şi banii de unde-i scoți pe căi cinstite? Ca să câştigi un război, spunea Napoleon, ai nevoie „de bani, bani şi iarăşi bani". Dar, fidelitate de unde? Că nu banii – cred eu – l-au înfrânt pe Mihai Viteazul, ci nevolnicia noastră! Că ce este recent votata **Lege a Administrației Publice Locale** altceva decât o imensă nevolnicie istorică, ce este cedarea bogățiilor naționale turco-arabo-evreilor altveca decât o imensă eroare? În 1948 reuşim o mică eliminare a stăpânilor alogeni, între 1964 -1989 – cu excepția țiganilor şi ungurilor - scăpăm de foarte mulți. Astăzi o reluăm de la capăt făcându-ne slugile lor

netrebnice. De bună voie. Şi să ne fie de bine. Poezia, în astfel de condiţii, este mai importantă ca istoria. Căci, ce ar fi fost Alexandru fără *„Iliada”*, apoi fără *Alexandria?* Credem că nici Mihai Viteazul nu era ceva fără înaintaşi întru ale Unirii. Iată, azi, după 399 ani, de la acea unire, ne vedem pe punctul de a reveni la forma celor trei principate. Mihai Viteazul este mai important ca mit decât ca personaj istoric. Că avea sau nu ideea clară a unităţii nu putem ştii decât din manifestările românilor ardeleni. Şi apoi nici nu ne interesează şi nici nu contează. Poate aclamaţiunile românilor, la Alba Iulia, l-or şi fi determinat să-şi stabilească capitala acolo. Era un centru strategic excepţional. El vedea clar lucrurile din acest punct de vedere. Numai noi astăzi ne retragem de acolo, din Ardeal. **La Miercurea Ciuc ar fi, azi, locul capitale României**. Apoi cererile de recunoaştere a calităţii sale de Domn al Ardealului... Sultanul... le acceptă pentru că era în avantajul turcilor. Aşa credea el – Sultanul. Dar lupta lui – ca şi a noastră astăzi – cu ungurii, nemţii, turcii şi polonezii şi, mai ales, cu intrigile catolicilor l-au distrus. Ce să mai spunem de ostilitatea fostei conduceri a Moldovei faţă de Mihai Viteazul? Ne oprim aici, nu fără a nota, totuşi, că Mihai nu vorbeşte de „Unire”, căci zice „Moldova am luat-o!”... iar jurământul faţă de el îl fac doar boierii. Nu acelaşi tip de unire a fost cea de la Alba Iulia în 1918. Este greu să lupţi cu toţi. Uite, azi, cu sârbii, este acelaşi lucru – o ruşine a contemporaneităţii. Noi trebuie să-l legăm pe Mihai de cele de azi, de nenorocirile României, de azi, aflată în aceeaşi situaţie. Astăzi, turcul nu mai vine cu armata, vine cu banul şi noi îi dăm fabrica şi şansa de-a se îmbogăţi, de a face comerţ. Jalnice, jalnice vremuri trăim... Dar nici atunci nu era mai bine şi chiar asasinarea lui Mihai ne confirmă acest lucru...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III NR. 3 (7) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 3 şi 8 / semnat George URSA; Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 26 / 05. 1999).

ICOANA
(arta iconografică) în simţirea dacoromânească

Creştinismul – vreau să cred, şi cred, că nu greşesc – a învins datorită neamului tracodac. Sfântul Dimitrie, de pildă, era din Tesalonicul Macedoniei, că doar macedonenii au jucat un rol însemnat în dezvoltarea creştinismului primar. Sf. Ap. Pavel se plimba printre astfel de oameni. Arta creştină, iconografia, se dezvoltă, pentru prima dată, în subterane, în peşteri. La daco-traci *peştera* a jucat un rol capital. Desenele, icoanele au fost pictate pe pereţii peşterilor, apoi bisericuţelor, pe crucile mormintelor. Icoana, ca simbol al divinităţii, şi nu însuşi divinitatea, copleşeşte prin revoluţia adusă în arta simţirii. A vindecării. La Icoana Mântuitorului au plâns şi s-au vindecat milioane, de milioane, de albi creştinaţi. Asupra sufletului şi apoi a trupului au acţionat aceste reprezentări. Omul nu poate trăi fără divinitate. Fără eternitate, fără nădejde. Iconografia creştină a emoţionat milioane de dacoromâni, le-a dat nădejde. La ea şi-au plecat genunchii. S-au vindecat. Au nădăjduit în înviere. Icoana este însuşi începutul artei dacoromâne. Ce să mai pomenesc de aspectul estetic al problemei? Spiritual - estetic. Dar acesta este nimic pe lângă simbolismul mistico-divin ce se revarsă asupra simţirii oamenilor care privesc icoanele, picturile pe motive creştine. În fond, arta picturii, ca şi aceea a sculpturii, a arhitecturii, a oricărei construcţii au fost anexe ale Divinului. Omul le construia în numele lui Dumnezeu. *Casa Domnului* nu este o sintagmă în vânt. Este dovada că omul păşea, păşeşte, dincolo de propriul trup, de trupesc. „Nu mă lăsa Doamne, Iisuse Hristoase”, „Doamne, Iisuse Hristoase, Miluieşte-mă pe mine păcătosul!”, zice omul în faţa Icoanei. Şi nu este lăsat; este mântuit. Marx şi Lenin nu doreau decât să înlocuiască baia de divin cu baia de *material,* cufundarea în *masă,* masă devenită, apoi, *Unicul,* apoi unul singur, Dumnezeu = om – *secretarul general,* adică omul demonizat, care, finit fiind, se doreşte duh atoate-prezent, veşnic. Ceea ce, evident, nu este

cu putință. Comunismul s-a prăbuşit mistic; ca orice întreprindere evreească de altfel. Lupta demonilor cu divinitatea îl are pe om la mijloc. Deci are, la mijloc, şi *făcăturile* omeneşti, produsele sale. Icoana, crucea, pictura sfântă, sfințită, ne apără de demoniac. De omul care s-a îndepărtat de Dumnezeu. Plăcerea demonizatului este aceea de a sacrifica pe altul pentru reuşita acțiunilor sale, vărsarea de sânge nevinovat. Şi arta a surprins de-a lungul timpului acest fapt extraordinar. În fond, ce este omul? O plimbare între două uşi. Uşa naşterii şi uşa morții. A fost, nu mai este. Icoana rămâne şi-l reprezintă, în diferite ipostaze, pe bunul Dumnezeu. Şi lui i se închină şi Mântuitorului închipuit de ea ca unui simbol şi văzând-o simte ce trebuie să facă...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III NR. 3 (7) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 11, semnat Titus MIŞU; Academia Dacoromână – Comunicare - Miercuri, 28 / 10. 1998).

LIMBA NATURALĂ – METALIMBĂ

Motto: „Cu cât se spun mai multe cuvinte, cu atât este mai multă deşertăciune" (Ec. VI, 11)

În general, în proporție de 99,99%, fiecare dintre noi s-a născut într-o anume limbă. Dar, nu doar s-a născut ci s-a şi zămislit şi a fost zămislit. Ca şi animalele şi chiar nevertebratele de altfel. Căci ce este un cod de comportament devenit instinct? Cu cât este mai mică o ființă cu atât funcționează mai exact organismul ei. Chiar şi ființele unicelulare, cele micro-organice etc. Toate au o limbă (limbaj) al lor. O limbă de bază - o limbă matcă, mamă. Numai omul are, pe lângă limbă, limbaje, metalimbaje. De la argou, care este şi el o metalimbă şi, de la el, la metalimba universală, care este metalogica, disciplină unde termenii sunt definiți univoc, fără posibilitate interpretativă. Limba naturală, în care ne naştem fiecare dintre noi, este, de regulă un ceva istoric. Apare, se dezvoltă şi dispare. În funcție de neamul care o vorbeşte. „Dispare" este un fel de a spune. Adică ea nu se mai vorbeşte curent de un grup mare de oameni. Pentru că de

este vorbită de un savant, doi, nu se poate spune că ar fi limba unor „grupuri mari". Metalimbile, ca şi metalogica, sunt, au devenit limbi *absolute,* discipline globalizatoare. Fiind organizări, ierarhizări de semne, ele cuprind, tind să cuprindă întreaga existență cunoscută şi posibil inventată. Mai mult, ele devin generatoare de subuniversuri lingvistice sau semantice, logice. Multe din aceste adevărate universuri globalizatoare s-au născut în sec. XIX – XX şi noi ne mirăm degeaba azi văzând că politica devine mondializantă, că țările devin... *o țară,* că, conducerea, devine unică, mondializantă şi ea, că însăşi gândirea devine o gândire arestată. Că tot ce nu este globalizant este tratat de suspect, că orice acțiune – de obicei criminală - este întâi îmbrăcată într-o limbă, o metalimbă valabilă pentru o serie de inițiați, că termenii acesteia devin un corset pentru restul. Că, dacă n-am uitat, metalimba – de pildă -, materialismului dialectic şi istoric, şi cea a socialismului ştiințific era (u) un țarc înlăuntru căruia ne mişcam „natural". Că astăzi metalimba (artificială şi fără acoperire) a lozincilor capitalismului financiar mondialist este un corset la fel de dur şi, mai cu seamă, se vrea, ca şi celălalt, ştiințific şi democratic. Adică, cum că eu aş fi acela care decid pentru mine să mă supun matricii acestor termeni. Politica, termenii acestei discipline, politologia este la rându-i o metalimbă şi, de regulă, îmbroboditoare. Ea nu este altceva – mai nou – decât o metalimbă a dozării promisiunilor. Liderul, bun de gură, simpatic la public, blindat artificial cu titluri academice şi alt soi de diplome (cu „curiculum de vită" cum spunea un înalt funcționar de la Camera Deputaților), asamblează propoziții şi le debitează unor ascultători. Face religie minoră cu alte cuvinte. Fraierii, care vor gusta limba – metalimba- sunt cei care dau banul. Căci, parafrazând ca un păcătos, b o u l trebuie să trăiască din munca sa. Tot astfel, şi făuritorii de limbi, trebuie să trăiască din „activitățile" lor. Şi nu trebuie să ne mirăm pentru aceasta. Fiind ființă asemenea lui Dumnezeu, omul este creator şi de *realități* spre deosebire de Diavol care este producător doar de iluzii, de năluci. Cum în momentul istoric, de față, noi trăim în era confuziei absolute a conotațiilor adevărate, a termenilor limbilor, a termenilor metalimbilor, este puțin probabil, psihologic, ca un om de caracter să poată întemeia o formă fermă de cunoaştere a

realității imediate sau inventate. Lipsește întemeierea fermă. Și cum o cunoaștere în afara lui Dumnezeu nu este cu putință și ne duce la schizofrenie individuală sau colectivă (cum ar fi spus Petre Țuțea) nici noi nu ne putem lăsa antrenați într-un nou demonism. Preferăm teama și iubirea de Dumnezeu. În consecință, de Sfânta Treime (Tatăl Fiul și Sf. Duh). Că a existat și o prelimbă și că aceea a fost a popoarelor preeuropene și că noi am fost acel popor devine, cu timpul, ca o certitudine de neînlăturat. Dar, problema nu este a lui ce a fost , ci a lui este pentru că Domnul așa spune: *„Eu Sunt Cel ce Sunt"!* Adică Eu sunt veșnic. Tu, popor trac (cu ramurile tale), ce ești azi? Bulgar, sârb, cosovar (mai nou) turc, ungur, ucrainean în parte etc. Unde-i limba ta? Unde-i producția ta scrisă? Nu-i! Azi ești slugă la o altă metalimbă. Dar nu de azi. Nu. De peste 2000 de ani. Acum, că ești slugă, fi măcar slugă credincioasă. Mergi pe linia aceasta (dar fiind că universul este rotund) și ieși din iad pe partea cealaltă, opusă găurii pe care ai intrat. Refă, în Românitate, imperiul pierdut. *Metalimba! Limba!* De ești în stare se înțelege. De nu, îngenunchează și roagă-te să primești, iarăși, harul pierdut prin trădare, prin abatere de la menire, de la drumul pe care mergeai. Căci ar fi dureros să chiar te convingi că trăiai ca o plantă. A venit X-ulescu, te-a tăiat, te-a ars și te-ai dizolvat în elementele din care ai crescut, respectiv, pământ, aer, apă și *lumină*. Și apoi, dacă ne gândim, după aparențe, ce suntem dacă nu produsul soarelui? Apoi, am venit de la Dumnezeu și la el trebuie să ne întoarcem. Acolo există *cunoașterea directă* și o singură dimensiune emoțională – pacea iubirii lui Dumnezeu. O singură limbă cu alte cuvinte, limba primordială, adamică dacă vreți. Că zice Eclesiastul: „Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple, căci ele se întorc din nou la locul din care au plecat". Corect...

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Anul V Nr. 51, SEPTEMBRIE 1999, pag. 18, semnat George URSA. Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 28/04. 1999).

EMINESCU – prilej pentru mulți de a-și face un „nume".

„Poate vreun pedant cu ochii cei verzui, peste un veac,/ Printre tomuri brăcuite așezat și el, un brac"... „Iar deasupra tuturora va vorbi vreun mititel,/ Nu slăvindu-te pe tine ... lustruindu-se pe el"...

Mai mult decât corect! Și mai mult de atâta ce putem spune? Dar pot exista și *naivi.* Din aceia care iau vorbele din cărți drept realități. Căci aceasta și sunt ele odată închise în propoziții, fraze etc. Cartea este chiar un obiect. Și, fraza, și propoziția. Odată scrise devin *obiect logic.* Adică, și subiect de cercetare pentru alții. Că aceia sunt mânați de calcule ascunse – adică își doresc slava omenească, unii, își doresc slava posterității, alții, contează mai puțin pentru ascultător. E adevărat, sunt atâtea feluri de demoni câte patimi omenești. Omul însă trebuie să aibă o ierarhie: Dumnezeu, neam, familie, el. Slava este a lui Dumnezeu, ca și jertfa, apoi a neamului după aceea a familiei și abia la coadă a ta. Dar, de fapt, slava nici nu trebuie să ți-o dorești și nici să lupți pentru ea. Că doar cât a luptat pentru slavă Ceaușescu? Chiar pe sine s-a sacrificat pentru ea. Despre țară ce să mai vorbim? Și-a dobândit acea slavă, mult râvnită? Fără îndoială. Dar, cu ce preț? Acu' se pune problema dacă, un ins, atunci când slăvește un alt ins (om), fie el și adormit întru Domnul, nu urmărește și propria sa slavă omenească? O urmărește – implicit și, poate, și voit, și-o și obține. Într-un cerc mai larg sau în unul mai restrâns. Unii obțin această slavă furând idei, înregistrând idei și, prin relații, popularizându-le în nume propriu. Alții, altfel, adună totul, ca fluviile mâloase în care aleargă, spre mare, de-a valma, fecale, pești, produse petroliere și un întreg univers. Aceștia, au deja o umbră. Ei colectează din toate părțile, și, prin publicațiile ce le au, prin relațiile la TV și radio, lansează pe piață, cercetările altora, ca fiind ale lor și clamează cu gura la urechi: „vedeți, eu am zis, v-am spus, am zis primul. Știu totul, pot totul, sunt poet, scriitor,

critic, om politic, sunt aproape, dacă nu chiar, Dumnezeu. Ba şi naţionalist sunt. Ce mai, sunt chiar Ramses al II-lea, urmaşul lui Ra pe pământ. Eminescu, există, ca valoare, e adevărat, dar eu am remarcat primul în zilele noastre că există. Nu credeţi? Bravos! Păi, ce pot eu să vă fac? Păcatele mele!" Este greu să delimitezi răul. Şi apoi cel ce-şi face nume de pe urma altuia se exprimă, prin altul, pe sine, sau pe cel despre care scrie? Nu ne prea vine să credem că doar o înţelege el ceea ce a vrut să spună precedentul chiar mai bine decât acela. Că eu nu mai înţeleg – azi – ce vroiam să spun, însumi, la 20 de ani. Şi ăsta – „lustrajiul" - înţelege!

Cum l-aş înţelege pe Eminescu, despre care eu scriu, că este Eminescu, este o altă problemă. Că, nici vorbă, de Eminescu cel de atunci? Încărcătura emoţional-culturală şi spirituală a verbelor nu mai are acelaşi sens pentru mine astăzi. „Liberalul" Stoica, de pildă, nu e „liberalul" Rosetti. Şi Ion C. Brătianu cu atât mai puţin. Ce să mai zic de „criticul" Maiorescu raportat la „criticul" Piscupescu de azi sau Ornea. *Eminescu este şi o justificare a incapacităţii* pentru mulţi. Şi, în profunzime, se pune problema raportului om Dumnezeu. Căci una din condiţiile apropierii sincere de Dumnezeu este smerenia, recunoaşterea păcatului. Căci pe cine am vrea să păcălim? Pe preot? Similar, putem zice, pe cine păcălim? Pe Eminescu? Ţărâna lui, într-un fel sau altul, se va răzbuna făcându-ne prizonieri ai universului eminescian, poate chiar distrugându-ne personalitatea, care, altfel, nelăsându-se *prinsă,* ar fi putut deveni un ceva geniu. Pe noi înşine ne păcălim? E şi mai grav, căci ratăm drumul care ne era rezervat. Căci, ia gândiţi-vă, eroii lui Eliade, *omul concret,* ratează *mântuirea,* fericirea, fie şi greşind, din lipsă de concentrare, intrarea pe o anumită uşă într-un hotel sordid. Darămite, noi, muritorii din carne şi oase. Mândria-l pierde pe călugăr. Mândria de a crede că, pe el, neapărat, l-a ales Domnul pentru a face minuni. Şi, prin aceasta, iese de sub ascultare şi starețul, când constată o asemenea trufire, îl trimite pe respectiv la grajd, la porcărie, la stână, adică la

smerenie totală. Aşa cu noi. Ce-nţelegem din Eminescu? În primul rând cam ce ne-ar conveni nouă ca să ne putem auzi pe la radio, la TV, la un simpozion, la o sindrofie. „Cercetăm" pentru urechi aplaudace. Ne vrem maeştrii. Cumplit de adevărat. Fiind la mormântul lui Eminescu, vineri 15/01.1999, am văzut oameni *mai modeşti decât mine.* Anonimi, cumpărau o floare şi o lumânare, de la poarta Cimitirului Şerban Vodă, şi veneau la mormântul lui Eminescu. Diogene cinicul se da şi el umil, dar nu era şi Platon a fost cel care a observat-o şi i-a spus-o şi Diogene a rămas fără replică. Noi, cu toţii, de la X-lescu, care hăuleşte, la TV, până la Y-ulescu care cârâie la un simpozion ne lustruim imaginea, reflecţia ei, în alte persoane. Încercăm să ne înţelegem, dar şi să ne dăm mari. Care este drumul cel drept? Calea, adevărul şi viaţa? Numai Bunul Dumnezeu ştie, zic mulţi: „Eminescu era romantic!" Ce înseamnă aceasta? Şi ţi se răspunde: „Apoi, Eminescu visa la zâne, la castele în ruine, strigoi, Arald, hiperboliza exagerat etc". Cum vine asta? Păi, „zâne", adică zeiţe, strigoi, duhuri necurate, malefice sau benefice au existat şi există. Căci negând, forma spirituală de existenţă, negăm, de fapt, eternitatea cea Bună şi cea Rea. Căci oare toată elita lumii, de până în 1917-1989, a fost nebună şi singuri secretarii generali ai partidelor comuniste au avut dreptate? Că adică totul este *materie*, dar „materia" ce-i? Este şi sunet, de pildă? Dar, „vede" omul „sunetul"? Nu! Îl aude! Şi ce este „auzul"? Sau, omul „vede" fulgerul dar nu-l „aude". Aude tunetul care e altceva... Idem, omul nu-l vede pe *diavol,* dar „vede" efectele – aceleaşi în descriere de la începutul lumii – acţiunilor lui, ale vrăjitorului care lucrează cu el, asupra celor cărora i se îndreaptă atenţia. Ca să exemplific – după Sf. Părinţi şi după pustnici: Se zice că, un Sf. Nevoitor, *vede* cum în preajma mânăstirii, unde se nevoiau călugării, roiau diavoli aprigi şi activi, şi treji, iar în cetatea Alexandriei nu era nici unul, afară, doar, pe câmp, noaptea, era unul şi acela dormea. Întrebând el, pe **Domnul**, şi sfânt fiind, primeşte răspunsul „Nu sunt în cetatea Alexandriei diavoli iar cel de lângă ea doarme pentru că cetatea este

cucerită. Nu-i de lucru. Diavoli au ajuns chiar locuitorii ei prin faptele lor. Aşa că pot să doarmă diavolii ce o au arondată. Revenind la Eminescu, şi la noi, nu pot decât să *constat* că problema lui Eminescu, este problema mea. Iar a celui ce mă va cerceta pe mine – de va fi un *acela* – este a aceluia. *Ies la înaintare* – cum se spune – şi, pe stradă, un cineva, care a citit ce am scris sau m-a auzit la radio, m-a văzut la TV, mă felicită, ipocrit sau cu un gând de genul acesta: „uite, am fost coleg cu ăsta şi, ca să vezi, ce a ieşit din el. Este scriitor, critic, palabragiu la simpozioane, la Radio-TV. Este „vedetă". Este *cutare*. De ce, în cercul meu, de linge blide, nu m-aş lăuda şi eu, şi mi-ar creşte şi mie astfel cota, că-l cunosc pe *cutare* care este o «figură»". Acu', să fac o mărturisire. Când eram prin şcoală am comis literatură. Un cineva – coleg – a prins de veste. Tipul avea un nume care se termina în „*ovici*" („blasfemie" aţi zice şi al lui Eminescu se termina astfel până când a devenit *Eminescu)*. Zice el, pentru a-i batjocori pe poeţi (şi nu voi uita niciodată această frază): *„Eminescu făcea labă şi de aceea făcea poezii!..."* Nu l-a combătut nimeni afară de mine. Am suferit enorm. Iată unde se joacă destinul naţiunii, acolo jos. Patapievici, or alţi „evici", erau, la vremea aceea (anii '70), bieţi puţoi de 5-10 ani. Au trecut anii. Iată-ne în 1980. Manolescu aduna, mai bine zis ei îl adunau, pe lângă el, pe o Ştefoi, pe un Vişnec, un Padina, un ăla, pe un *altul...* Şi era atunci o lună mohorâtă de primăvară (cred că aprilie) şi un student la Drept îmi zice: „Hai, *boiarule,* la Manolescu, la «Grigore Prioteasa», să ne distrăm. Citeşte unu' Padina..." Şi ne ducem! Ne aşezăm într-un colţ şi, după câtva timp, se pune Padina şi citeşte. Poemul se dorea un fel de „Legenda veacurilor" (aşa o percepeam eu) când aud – iertat să-mi fie păcatul reproducerii; dar nici acesta nu se iartă - „I. H. face labă..." Doamne, am zis, porcia e prea mare şi am refuzat de atunci să mai calc prin astfel de locuri, locuri unde se comit astfel de păcate împotriva Sfântului Duh, al Mântuitorului. Măcar atâta puteam face atunci. După 1990, iată-mă, călcând iarăşi pe la sindrofii culturale. Ba chiar scriind şi vorbind despre

o serie de oameni care au fost ceva pe pământ. Au însemnat ceva. Îmi este din ce în ce mai greu să o fac. Căci limba şi mâna nu ne-a fost dată - zic eu – spre pierzare, spre nemântuirea noastră şi a neamului. Şi eu n-aş dori să mă pierd trăncănind şi nici neamului românesc nu i-o doresc. Nici Eminescu n-o dorea. De aceea, cred eu, el a şi fost *asasinat.* Aşa, privind omeneşte, şi cu Iisus. Şi nu este permis nimănui să blasfemieze pe cel ce se jertfeşte pentru neam, respectiv pentru omenire şi nici să-şi tot dea cu presupusul. Şi există atâţia netrebnici care comit acest păcat. Atât cu Eminescu cât şi cu Iisus. Ciudat este că cei care comit atacuri contra lui Eminescu în cultura română o fac şi contra Mântuitorului. Aici este izvorul *laturii satanice a stângismului internaţionalist, internaţionalizant* şi ateu. Cine cade în valurile acestui curent şi nu se întoarce, şi nu se smereşte, inclusiv în scrierile şi vorbele deşerte, n-are mântuire cum s-ar spune.

Smeriţi-vă cu mine...

(*BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 26, septembrie 1999, pag. 3 şi 8, semnat George URSA ; Academia Dacoromână / Miercuri, 27/01. 1999);

BEHĂIALĂ, CULTURĂ, EDUCAŢIE LA DACOROMÂNI...

Există emitenţi naturali de idei, expresii, sisteme, filosofii, structuri frazice, stiluri, există consumatori şi colportori nevinovaţi ai acestora şi există profitori neruşinaţi. Problema este întotdeauna aceea a *profitorului*, a valorificatorului, în folos personal, de cultură. Acesta, de regulă, un ins postat într-un post decizional este marele adunător şi constructor, pentru sine, de imagine. El este un bun adunător, un muncitor neîntrecut. Poate sta cu orele, poate aduna din zeci, sute de ziare, foiţe, foi, poate înregistra sute de emitenţi de idei şi contrucţii frazale şi iată-l producând km. de pagini de ziar, de

carte. Într-un fel, noi, am fost nişte pionieri întru afirmarea dacoromânismului între Pind şi Carpaţii Slovaci. Un *Ungheanu* se „delimita" de aşa ceva într-un număr mai vechi, din mai anii trecuţi, în **România Mare**. Recent, pe un altul îl auzeam trăncănind chiar despre aşa ceva. Unde? La radio. Aproape toată viaţa am fost *bălegarul „delimitaţilor"* de orice fel, a celor care ştiu să iasă-n faţă. Ei, m-am plictisit. Ăştia chiar se cred buricul pământului. „Eu am spus primul!" clamează unul ori de câte ori are prilejul. Ce onorabile, ce ai spus matale primul? Însul se pretinde creştin. Adică - cu alte cuvinte - este *smerit*. Eu, eu, eu îi auzi pe toţi aceştia. Oare când le va crăpa odată obrazul de ruşine? Niciodată!

Iată una din pricinile degradării neîntrerupte a românităţii: nerecunoaşterea primatului emitentului de idei. Mai nou, românu' – ca şi ţiganul - e profet. A terminat-o cu poezia. Nu se mai naşte *poiet*. Acum se naşte *profet*. Desigur, mincinos. Că, de nu i se împlinesc „profeţiile", ce poate fi? Cei mai mari hoţi de idei au fost vechii drujberi pe post de şefi de publicaţii. Acolo se aduna munca a zeci de mii de aspiranţi la publicare. Şi erorile erau fructificate. Erorile le arătau guşterilor ce drum să evite. Ţi-e o greaţă când îi vezi iarăşi producând vorbe şi-ţi vine să pleci în junglă de urâtul lor. Ăştia produc vorbe şi adună miliarde. Se defulează, *păunescizează,* de iată 35 de ani. Este cumplit! Scot vorbe pe gură, risipesc miliarde şi adună miliarde. Put televizoarele de chipurile lor lătăreţe, năduşite de grăsime şi importanţă. Oare cât? Până când? Îl uciseră pe nenea Ceauşescu (aceşti cu toţi membri de pc) şi-i luară locul pe ecran 100.000 de ceauşei. De 1 milion de ori mai nocivi, mai hoţi ai muncii culturale a altora. De la faţa lătăreaţă a Escăi până la mutra gâfâită a Păunescului, de la năduşeala Dinescului la aceea a Fănuşului. Nu se mai termină. Nu poţi crede. Totul se destramă şi-n loc să pună (toţi aceştia) osul la jertfă, behăie. În loc să se sacrifice, sacrifică pe alţii; e o behăială „educaţională" interminabilă. Probleme grave, cumplite, se termină în derizoriu, în behăială *televizorală,* în spectacol, în histrionism. De la *tucă-show* la

nebuniile lui Călinescu totul este dominat de caraghioslâc. S-a realizat ceea ce, în inconştienţa lui, la un moment dat, spunea Ceauşescu. Anume, că, între un academician şi un ţăran nu-i nici o deosebire. Păi, mai grav decât atâta nu se poate. Forţând lucrurile, noi putem spune: „între un academician, un politician, un *ulici,* un *dinescu,* un *iulian* şi un ţigan angajat la REBU, nu-i nici o diferenţă. Şi vă asigur, că, generaţia mea, va vedea visul de aur al împăratului Iulian I: 1.000.000 de ţigani analfabeţi având titlul de doctor în vare ceva. Iată finalul păunescian al educaţiei făcute pe celuloid la români. Eroii lui Florin Călinescu vor deveni întregul popor român, în strâmbăturile acestora şi a bandei lu' Tony Grecu se va cufunda, unghenizând şi păunescizând, întregul neam românesc. În vorbărie pe pagini de 24, de 32, de 64 (de revistă), întregul neam românesc va dispare – Doamne fereşte-ne! - demografic şi locul îi va fi luat de ţigani în behăiala acestor Păunescu et. Dinescu et tuti quanti cum ar spune Eminescu. Împrumutăm bani, producem fraze şi imagini, siluim realitatea, dramatizăm şi speriem, năucim lumea, într-o inconştienţă criminală. Mai nou au tăbărât pe fotbal; că de aici pică deplasări. Într-o veselie! Vorbe şi imagini, iată educaţia noastră. Vorbe şi imagini şi bani de mâncat pentru tipi. În subsol, oameni, de-a dreptul umil de modeşti, îşi publică zeci de cărţi pe banii lor, le împart gratis prietenilor şi chiar *păuneştilor.* În nevoia de Dumnezeu, ne închinăm oamenilor. Domnilor, nici un om nu este demn de laudă. Aceasta înseamnă cădere în demonism. Slava este a lui Dumnezeu şi numai lui se cuvine să ne închinăm. Zeii celuloidului, palabragii ecranului, sunt falşi dumnezei, ei fasonează, după chipul lor, adevărul, ei vă educă întru închinarea la idoli, la lucruri trecătoare, fac elogiul burţii, al momentului, aceştia fac „educaţia" pentru omul consumator, pentru consumatorul de imagini, pentru omul pleşcar, pentru viaţa uşoară, fără griji a play-boy-ului. Ca şi-n anii 1965 – 1989 mie astfel de oameni nu-mi spun nimic. În loc să stârnească interesul stârnesc dezgustul. Iar Păunescu, iar ăla, iar Fănuş, iar, ăla, iar... Am

obosit. Sunt 40 de ani de când behăie ăştia, şi care-i rezultatul? România este pe punctul de a deveni Ungro-Valahia, Banat, Moldova, Dobrogea, Oltenia, Transilvania, Ţara Secuilor, Crişana - Maramureş. Şi ăştia behăie doar un pic altfel decât în 1938 – 1989.

Behăie, behăie, „educă" adică…

(*BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 27, octombrie 1999, pag. 3, semnat Titus MIŞU; Academia Dacoromână / Miercuri, 29/09. 1999);

DESPRE EXISTENŢA UNEI „DOCTRINE" DACOROMÂNE

Un tratat de dacoromânism, în fond - căci despre aceasta poate fi vorba la o adică -, nu am cunoştinţă să fi fost scris. Opinii, păreri, despre aşa ceva, da, cunosc, există. Unele simple impresii, altele adevărate cărţi, comunicări, memorii, meditaţii pe marginea descoperirilor arheologice etc. Nu există însă un tratat (àla Toynbee să spunem) masiv, unde ideile să fie analizate şi fundamentate articulat şi după care un om politic, un culturolog, un filosof, un prelat să se orienteze şi să poată preda. Mai că-mi vine să spun că voi face eu un asemenea tratat. Nu condeiul m-ar împiedeca, ci mulţimea altor preocupări - cu adevărat neimportante în raport cu acesta. Să revenim, deci, la „doctrina", care, în sine, presupune o bază de pornire, un fundament pe care să se sprijine eşafodajul teoretic. Desigur, fundamentul, axioma, premiza, dacă doriţi ipoteza, poate să n-aibă nici un argument care să o facă plauzibilă. În fond, nici nu-i trebuie. În însăşi aceasta stă puterea ei. Ungurii n-au argumente, când ne declară popor nomad, popor care se plimba în arealul: Balcani, Marea Egee, Transilvania. Şi, apoi, nu sunt nici chiar atât de false aceste afirmaţii. Asta arată că, în fond ne „plimbam" pe propriul nostru pământ. Despre ovrei ce să spunem?…

Şi atunci? Un izvor istoric – de pildă ceea ce spune Herodot, or Platon – nu e fundament decât afirmativ. Adică, da, au existat daci, mă rog, un neam numit generic astfel. *Dacismul,* însă, este cu totul altceva. Şi el – ca de pildă hungarismul, sionismul – poate deveni viu abia atunci când întreaga naţiune (mă rog, măcar o parte a ei, cea mai avansată) îl îmbrăţişează.

Dacismul, dacoromânismul n-a devenit nici măcar crezul consecvent a o mie de oameni. Nu că nu există un sentiment, un *instinct* dacă vreţi, al dacismului. Aşa ceva există cu adevărat la o bună parte din cei ce-şi mai spun azi români. Aşa ca o chemare de genul: *Ce bine ar fi, dacă ne-am comporta ca dacii lui Decebal* (chiar şi numele este foarte ciudat. Cum vine de – ce – bal? Bal e un zeu mereu condamnat în Vechiul Testament. Balos, belos este, însă, altceva şi astfel am putea explica acest nume în arealul nostru. Burebista, da, este de aici). Dar atât. Acum să revenim la ceea ce se brodează pe marginea dacoromânismului. Adică, să ne întoarcem la Hasdeu, la Eminescu, Şcoala Ardeleană, Densuşianu şi tot ce a urmat: Pârvan, Mişcarea Legionară etc. Apoi, Eliade, Crainic chiar. Nu-mi propun o analiză a operelor produse de aceştia pe tema în studiu. De ce anume? Presupun că, cei prezenţi, măcar poemele eminesciene le-au citit cu atenţie, le-au parcurs cu creionul în mână. Deci, suntem familializaţi… şi revin iarăşi la doctrina vie. Aceasta, numai aceasta contează. Când este o doctrină vie? Atunci când un neam întreg este gata să moară, dacă este cazul, pentru a trăi conform cu preceptele ei. Înseamnă o carte sacră drept ghid al unei întregi colectivităţi. Deci, aşa, cum de atâta vreme o spun, ceva în genul acesta nu avem. Or, numai acest lucru este productiv. O tradiţie vie, adică trăită de neam, este mai importantă decât cinci sute de tratate de care nu se preocupă decât zece savanţi zaharisiţi. Tratate se pot scrie, dar numai acela binemerită care reuşeşte să „taie împrejur", *învăţătura,* în inima supuşilor de unde să nu mai iasă niciodată. Aceasta este operaţiunea care mă interesează, singura care contează în

definitiv. Şi aşa ceva nu avem. De aceea, un partid este mai important -într-un fel - decât o carte. Dar, se poate construi un partid fără o carte? Desigur! Pe oralitate. Pe poveste, pe poveşti. Pe psihologie. Eşti cel mai, eşti primul, eşti genial, eşti totul, spus pozitiv.

Lozinca aceasta, care circulă, ca o axiomă, despre evrei. „Te pui cu ovreiul?"-... este adevărată în consecinţe. Adică, el este – pe o cale sau alta – invincibil. În ce-l priveşte - un avantaj; în ce ne priveşte - un obstacol. Defetismul, mereu propovăduit, devine obicei, apoi boală naţională. Povestea „drobului de sare" nu putea lua naştere decât la români. Chiar şi slavii au o motivaţie când se sinucid. Aceasta gândindu-ne la un clasic, Cehov de pildă. El are acea nuvelă în care un biet funcţionar („cameleon" îi spune scriitorul Cehov; mai târziu existenţialiştii - şi alţii - traduceau un precept filosofic în operă literară pentru a fi pregnant înţeles) moare, se sinucide, terorizat că, strănutând, din greşeală, îl scuipase pe un general pe chelie. Până şi acesta avea o motivaţie: „S-a supărat generalul" - îşi zicea el - cu toate că, „generalul" („excelenţă", „consilier intim" etc.) îl asigurase că a fost un incident care nu va avea urmări. Ei bine, funcţionăraşul nu putea concepe că aşa ceva este cu putinţă... La noi, însă, *drobul de sare* va cădea. Dar, poate să nu cadă. Ei, noi suntem dispuşi să ne sinucidem pentru că, nu-i aşa, drobul va cădea şi, evident, ne va omorî. Dar, ce rost are să mai aşteptăm până atunci? Revenind încă odată, eu mi-am propus să vorbesc aici despre necesitatea unei doctrine vii şi, parafrazându-l pe un mareşal, pot spune şi eu: „Atunci când sunt întrebat care este programul n(v)ostru, îi arat, interlocutorului, adepţii noştri în marş". Desigur, Sparta a rezistat, în felul acesta, câteva secole. *Neamul* lui Doros (Doru adicătelea), dorienii, or fi având şi o cărţulie. Se poate... Dar, au avut, în primul rând, oameni care au respectat-o. S-au supus – prin viaţa lor – preceptului că, spartanii, sunt şi vor fi întotdeauna învingători sau nu vor mai fi deloc. Noi, însă, avem o sarcină şi mai grea. Aceea de a construi un neam invincibil în orice condiţii istorice. Şi acest lucru nu se poate realiza decât pe o singură cale: o carte, un neam, un scop *Absolut,* un Dumnezeu, o religie. Despre aceasta vă vorbesc de

aproximativ cinci ani. Nu realizăm aşa ceva, orice altceva este cu totul inutil... dacă nu pierdere de vreme. Trăncăneală. Cafenea literară, ratare cu alte cuvinte.

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului ***PENTRU PATRIE,*** Anul V Nr. 52, OCTOMBRIE 1999, pag. 15, semnat George URSA, Academia Dacoromână – Comunicare – Miercuri, 28/01. 1998).

LA 61 DE ANI DE LA ASASINAREA CĂPITANULUI

• Se împlinesc în această lună (noiembrie 1999) 61 de ani de la asasinarea întemeietorului **Legiunii Arhanghelul Mihail** – Corneliu Zelea Codreanu. Lumea legionară cunoaşte în amănunt acest tragic moment istoric. După mulţi ani de studiu am tras concluzia că, de acest asasinat, este vinovată – în plan mistic – întreaga suflare românească şi în plan uman, toată ţara, în graniţele ei din 1938. România de atunci, şi cea care a urmat, nu dorea să fie creştină. Europa în totalitate se îndrepta spre sinucidere. Este aproape incredibil cum, începând cu 1910 chiar, Europa se precipita spre distrugere. Europa naţiunilor, stăpâna lumii, părea cuprinsă, în totalitate (mă gândesc la clasele conducătoare), de nebunie. În acest context – total nefavorabil – este asasinat Corneliu Zelea Codreanu şi, odată cu el – peste nici doi ani -, România are aceeaşi soartă şi, peste nici şase ani, este supusă procesului bolşevic de spălare a creerelor şi satanizare şi, confirmând ceea ce spusese cândva Căpitanul, şi anume că: „De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecinţele? Inutil a le discuta".

(*BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAŢIEI BUNA CULTURALE. VESTIRE/ an VIII, Nr. 28 - 29, nov. – dec. 1999, pag. 5, semnat G. U.);

INCULTURA LA DACOROMÂNI / Avantaj istoric sau handicap?

Indiferent ce vor spune cei ce-mi ascultă acest mic eseu-comunicare sunt decis să abordez acest concept – „incultura". atât de ocolit de majoritatea celor cărora le place să ne gâdile la tălpi şi să ne prezinte ca pe un neam doldora de calităţi. O fac, evident, pentru a ne putea ţine mai uşor cu belciugul în nas. Indiferent de părerile care se plimbă prin scăfârliile unora *incultura* a jucat, de mai multe ori, rol pozitiv în istoria unor neamuri. Şi a jucat rol pozitiv pentru că lucrurile raţionale, suficienţa raţiunii n-a salvat pe nimeni din ghearele eşecului.

Raţionalismul şi raţionaliştii n-au mişcat decât cel mult o ceată, restrânsă, de belferi. Exista un timp când nu orice credincios putea şi avea dreptul să citească şi să comenteze - spre exemplu – Sfânta Scriptură. De ce, putem întreba? Şi vă veţi putea răspunde? Pentru că preoţii doreau – ziceţi dv. raţionalist, raţionalişti – să-i poată conduce mai uşor pe enoriaşi. Nimic mai fals şi nimic mai ne-adevărat. Nu acesta era motivul profund (acesta ca apropo de „vizita" regelui Saul la vrăjitoarea din Endor; adică, nu e recomandabil să stârneşti duhurile rele pentru că se întorc împotriva ta). Nu de aceea, ci pentru că un om cultivat nu este întotdeauna şi suficient de puternic pentru a suporta *adevărul* şi a trăi cu el şi alături de el şi a-l urma. Aici se află adevărata dramă a omului. Există lumea oamenilor, a lui Dumnezeu (căci ale lui sunt toate) şi s-a lăsat, i s-a permis şi Diavolului să ispitească. Desigur, cum amintii, Domnul este stăpânul Universului, dar, după *căderea* îngerilor răzvrătiţi, unitatea s-a spart şi chiar acest univers se află în oarecare dezechilibru. Omul se află sub imperiul *ispitei*. Şi cunoaşterea, înţeleasă în sensul că omul se autopune în locul lui Dumnezeu, este o ispită luciferică.

Deci, incultura este şi o posibilitate de mântuire. Dragostea – nu în sensul numai trupesc – fiind salvatoare şi nicidecum cunoaşterea luciferică, parţială. Cunoaşterea de acest tip te duce – matematic – la nefiresc. La relaţii ne-fireşti, ne-lăsate

de Dumnezeu, deci contra naturii. Tocmai de aceea omul a fost ocrotit, ferit de a înnebuni prin cunoaştere lăsându-i-se doar dorinţă, în lupta pentru putere. În conformitate - cu Dumnezeu – pentru *putere*. În mare păcat, deci, dacă persistă în acest soi de dorinţă. De aici şi *pocăinţa*, posibilitatea de a fi iertat prin pocăinţă. Aşa stând lucrurile dacoromânii au fost neam ocrotit, adică oblăduit, aflat în mântuire. Căci la păstorii X şi la oile rătăcite a venit Iisus. Şi dacoromânii au fost şi s-au salvat în istorie ca păstori şi prin oi. Ca oieri. Sfântul Dimitrie Basarabov a fost şi el păstor. Şi poate de aceea neamul românesc – fiind incult, chipurile, filosofico-literar; şi acesta după unii – a fost ocrotit de Domnul ca sărac cu duhul, adică nu cărturar. Căci aşa şi zice Iisus: „Vai vouă fariseilor şi cărturarilor!..." Căci ştiinţa, cultura, v-a orbit şi nu-l mai vedeţi pe Dumnezeu, nu mai faceţi fapte bune ci comentaţi. Cărturarii şi fariseii, deci, nu erau cei chemaţi. Chemaţi erau păcătoşii la pocăinţă. Astfel, românul – românul premodern – fiind smerit, umil, a fost ocrotit de Domnul şi rămăşiţa lui imperială încă mai dăinuie pe pământ. Încă n-a dispărut. În sensul adevărat al cuvântului dacoromânii, în bloc, nu sunt inculţi, ignoranţi, adică fără o anume „cultură", dar nu o cultură impregnată de enciclopedism, dar nici de aristotelism, hegelianism, de marxism - freudism.Toţi aceştia – inclusiv dascălii – sunt luciferici. Aceasta, dacă privim lucrurile după venirea lui Iisus, odată cu dobândirea verticalităţii. Creştinismul are şi dă sens istoric omului. Îl leagă pe om de Dumnezeu. Există Înviere, există biruinţă asupra Iadului şi a morţii. Prin Înviere şi judecată. Există o cultură - deci – de masă. Iar prin Sfânta Liturghie omul, fiecare creştin, participa (ă), se calchia(ză) în Iisus. Prin botez – chiar de la naştere – copilul era (este) pecetluit. Era (este) îmbrăcat întru Hristos. Participa(ă) la Înţelepciunea divină, deci nu era (nu este) *incult*. Incult este doar omul care se îndepărtează de Dumnezeu. La acest nivel şi în acest fel se pune problema *inculturii*. Şi aici devine pierderea noastră ca identitate. De aceea s-a pierdut elita. Elita s-a pierdut. Şi numai aici poate fi vorba de incultură, de

cultură surogat. Incultura, privită în sensul de *sărac cu duhul*, ne-a favorizat, ca un grup, iar *incultura,* ca formă imatură de cultură a elitelor, ne-a pierdut. Omul cu pregătire, omul „pregătit", dacoromânul cultivat, s-a pierdut pe sine de mai multe ori. Astfel, deci, existențial, ce ar fi mai favorabil? Să stăm în cultură sau în incultură etnică? Putem fi neam de preoți, dascăli, rămânând noi înşine? Dacă şira spinării nu ne ține, este preferabil să recădem în *incultura* noastră pastorală, incultură care ne-a favorizat atât de bine uneori. Căci Moskopole – spre pildă -, comunitatea moților, bihorenilor, oamenii Vrancei, Gorjului, Mehedințiului, Sucevei, au salvat românismul. Ce să mai spunem de maramureşeni, musceleni, vâlceni? Desigur, ciobanul nu este un incult. El este astfel dacă-l privim din punctul de vedere al unui grecotei elenist sau din punctul de vedere al unui american iudaizat al zilelor noastre, dacă-l privim ca un talmudist. În cazul acesta nu putem decât să-l disprețuim. Astfel, de aici, privindu-l pe un român, pe un dacoromân, îl vedem ca pe un ins insuportabil. Demn de a fi bârfit, condamnat la a fi demonizat şi culpabilizat de o mass-medie total aservită.

Demonizarea, culpabilizarea, satanizarea (vechi metode de luptă ideologică) „incultului", a dacoromânului, este un joc ciudat pentru neavizați şi de neînțeles. Nu şi pentru luciferici. Cultura, ca protest, opera lucifericilor, cultura ca protest contra lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos şi a Duhului Sfânt, a debutat social-politic începând cu secolul XI-XII. Trubadurii, totuşi, nu erau luciferici. Nici călugării ne-rătăciți de platonism şi aristotelism. Dar cei ce au inventat tehnica au fost. Sunt. Căci, ce este mersul pe Lună dacă-l privim pastoral? Dar, ce este această ştiință în fața Domnului? Nimic! Aşa văzând lucrurile este preferabil să fii un cioban împăcat cu Iisus Hristos, cu Biserica Ortodoxă şi cu Duhul sfânt, să stai cât mai departe de ispitele Satanei, păstor cântând la fluier, să duci la păşune oile şi mieluşeii în lumina blândă a lui Iisus. Anxiosul om al epocii acesteia, satanizatul ins al metropolelor de azi nu poate fi model de viață. Căci nefericit trebuie să fie azi omul pentru ca

să-şi caute echilibru în dezechilibrele demoniacului. Aici se află adevărata incultură, **cultă** de data asta. Căci de ce au fost pierduți uriaşii? Dar cei ce s-au semețit să construiască un turn până la cer? Şi noi trăim, astăzi, o epocă de semețire şi sumețire. Şi astfel de epoci satanice au mai fost. Şi toate au avut acelaşi sfârşit. S-au ruinat.

(*BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 28 - 29, nov. – dec. 1999, pag. 11, semnat George URSA; Academia Dacoromână / Miercuri, 25/06. 1997);

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ – scut al neamului dacoromânesc

Despre importanța Bisericii la români este inutil să comentăm. Orice națiune supraviețuieşte în istorie grație lui Dumnezeu. Cine este în afara lui Dumnezeu mai devreme sau mai târziu piere. Biserica Ortodoxă Națională poate fi privită cel puțin tridimensional. Ca instituție, ca trup viu al lui Hristos (noi creştinii), ca lăcaş al Domnului. Instituția pământească, o putem privi: ca ierarhie omenească. Clădiri, pustnici, mânăstiri, schituri, edificii ale centrelor bisericeşti, luptători pentru credința noastră. Instituția este formată de oameni, este educatoare şi stăpânitoare a drept măritorilor credincioşi din preajma ei. Biserica (ne)a fost întemeiată - istoric - odată cu pogorârea *Sfântului Duh*, în formă de limbi de foc, la cincizecimi, adică la Rusalii. Ea a fost câştigată cu sângele lui Hristos Celui Viu. Că de aceea se spune în rugăciunea zilnică a drept-credinciosului: *Mai întîi, adu-Ți aminte, Doamne, de sobornicească şi apostoleasca Ta biserică, pe care ai cîştigat-o cu scump sângele Tău. Întemeiaz-o, întăreşte-o, înmulțeşte-o, împac-o şi o păzeşte nebiruită de porțile iadului în veci, iar dezbinările ei le potoleşte.* Iisus a întemeiat biserica prin jertfa Sa pe cruce. Şi, tot aşa - la fiecare Sfîntă Liturghie - se săvârşeşte *Sfînta Jertfă nesângeroasă.* Despre rolul instituției Bisericii Ortodoxe în viața neamului românesc se pot

adăuga şi altele multe în plus. Nu o să vă dau explicaţii. Eu fac aici un crochiu. Gândiţi-vă, numai la importanţa împăcării, înainte de mergerea celui ce s-a spovedit la Sfânta Împărtăşanie, ce se face zilnic în mânăstiri şi în bisericile de mir în Duminici şi la Sărbători, şi este de ajuns pentru atragerea graţiei lui Dumnezeu şi ocrotirea neamului nostru.

Dimensiunea a doua: Biserica vie – creştinii, mădulare a lui Hristos – este (sunt) şi „lucru (ri)" şi mai adânci şi demne de cugetat. Oamenii, creştinii se îmbracă, încă de la botez, în Hristos, adică devin vii în mod etern, ca spirit, ca duh, după moarte.

Câţi în Hristos v-aţi botezat, întru Hristos v-aţi şi îmbrăcat, adică toţi veţi participa, vor participa şi la Înviere şi la Judecată. La Înviere spre viaţă veşnică, întru Hristos, pentru cei buni şi într-a celui rău, alături de cel al cărui frate - după trup şi după duh –, v-aţi făcut, dacă aţi făcut rău. Adică Diavolul. Aici este cheia noastră ca oameni.

Prin credinţă, şi faptele tale, te mântui şi, prin credinţa şi faptele tale, te osândeşti. *,,Du-te, credinţa ta te-a mântuit!"* sau, *,,te-a vindecat"* sau ţi s-au iertat păcatele. *,,Du-te"* - spune Domnul - *,,iertate sunt păcatele tale"*. La Dumnezeu toate sunt cu putinţă. Biseria - lăcaş al Domnului, lăcaş de închinăciune unde coboară Duhul Domnului în timpul oficierii Sfintei Jertfe, fără sânge -este loc de intensă simţire şi comuniune a credinciosului cu Domnul şi cu semenii săi, de ascultare a Sfintei Liturghii, în limba comună a tuturor. *,,În lăcaşul Domnului voi merge* - zice psalmistul - *şi mă voi închina"*. Te poţi ruga oriunde, în principiu. Dar rugăciunea şi comuniunea cea mai înaltă, cu Dumnezeu, este în lăcaşul Domnului, în Biserică, la Sfânta Liturghie.

Pe vremea când clerul era cvasiabsolut ascultat, cel ce nu participa, consecutiv, la trei Sfinte Liturghii, era anatema. Era decăzut din comunitate. Din naţiunea română orotdoxă. De aici şi ideea că Biserica a fost şi este scutul - de nesfărmat – pus de Eternitate peste noi. Aceasta, ca să folosesc o sintagmă din însuşi titlulul temei de astăzi.

Deci, am vorbit, pomenit aici, de trei dimensiuni ale conceptului de Biserică; în analogie cu cele trei virtuţi cardinale ale creştinului, pomenite, de Sfîntul Apostol Pavel, în I Corinteni, capitolul XIII, când zice: *,,rămân acestea: nădejdea, credinţa, dragostea"*. Dragostea, duhului întru Hristos, desigur, nu răstălmăcirile trivialilor semidocţi şi cititori ai ratatului roman *,,Cel mai iubit dintre pământeni"*.

Biserica Ortodoxă, Biserica lui Hristos este însăşi viaţa pentru noi. Aşa cum, la alte dimensiuni, sunt priviţi şi eroii naţionali; adică drept exemple de jertfă şi credinţă, de nădejde, crez şi dragoste pentru neam...

30/09.1998

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III Nr. 4 (8) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2, semnat Titus MIŞU; Academia Dacoromână; comunicare nedatată în această publicaţie).

SATUL VĂZUT MORAL – SCRIITORICESC

Satul este unitatea demografică, biologic, cea mai apropiată de Pământ, de pădure, de plante, de iarbă, de cer. În raportul cel mai strâns cu Dumnezeu care îi şi ajută pe oamenii cu pricina să-şi adune mana cea necesară. Când s-au înfiinţat satele? Numai bunul Dumnezeu ştie. De către cine? De o ceată de flămânzi probabil, fugari. Cine ştie. Că doar totul era acoperit de păduri, de pădurici, ierburi şi spini. Bine, aceste lucruri s-au întâmplat cândva. Demult. Ce este cu satul de azi? Mai există satul tradiţional, original, de demult, măcar cel din 1914? Desigur, nu. Satul de azi a ajuns o mahala depopulată. Ţăranul nu mai este ţăran decât cu numele. Multe din satele noastre, prea multe, sunt invadate de ţigani, de aşa zisa ,,cultură ţigănească". Aceştia au năpădit casele părăsite, le-au distrus, au nimicit pădurile, livezile, au degradat câmpurile şi-au populat birturile şi buticurile cu muzica lor care sună precum suna o canapea descleiată când se aşeaza pe ea o grupă de

soldați. Mare durere în România de azi. Costumaț românească a dispărut şi i-a luat locul salopeta şi blugii, cizm de cauciuc, toate meseriile tradiționale s-au pierdut Câmpurile-s nelucrate, pline de buruieni şi spini. Țăranul de az este, de regulă, o corcitură de țigan şi eventual ungur (țiga ungur), este cărăuş, comerciant pe la piețe, afacerist, ho efectiv, fură tot ce mai poate fi furat de la fostele IAS, CAP-ur (GAC-uri), parazitează efectiv. Este pensionar şi, de regulă trecut de 50 de ani. Copiii-s la oraş, la lucru sau la furat, în Germania, sau, mai rău, salahori la sârbi şi la unguri; dacă-s fete sunt ,,dansatoare" din buric prin toate speluncile din Turcia, Cipru, Grecia, Ungaria şi alte locuri; WC-ul public pentru toți vicioşii şi dezaxații Europei şi Africii. Este o cumplită degradare a tot ce este viu în țara aceasta. Birocrația şi-a sporit atotputernicia. Calculatoarele nu fac decât să împiedice desfăşurarea unei vieți normale. Totul funcționează pe bază de cunoştințe. Legea nu valorează nimic. Nici nu merită să o pomeneşti. Omul sărac, fără relații, este mort în țara aceasta. În special, la țară, țiganul, cu bani, este cu mult mai valoros şi mai important. Țăranii nu mai există decât poate pe cine știe ce văgăuni din Maramureş. Nimicirea țăranului român, de fapt, a început încă din 1914-1918. Nici nu se ştie numărul de fii de țărani morți în cele 2 războaie mondiale. Să zicem 1500000 de tineri bărbați între 18-35 ani. Gândiți-vă la dimensiunea acestui genocid. Aceşti tineri bărbați ar fi întemeiat 1500000 de familii şi ar fi putut avea cel puțin 2000000 de copii. Ba, poate chiar trei. Şi nu i-au avut. Astăzi trăim cea mai cumplită degringoladă din istorie. Satul românesc tradițional nu mai există şi nici nu va mai putea fi reînviat vreodată. N-are cum să mai reînvie. O grupare de 20-25 de oameni n-are cum o face dacă rămân un ceva izolat. Nu prea este indicat să ne facem iluzii. Dar speranțe ne putem face. Să ne ajute Domnul să ne realizăm speranțele. Programul legionar de refacere caracterială a satului era printre puținele care, poate, ar fi putut depoliticiniza mahalaua satului românesc. Am fost învinşi de steaua în şase colțuri, aliată cu cea în cinci. Stelele au repurtat

victoria -momentan- contra crucii. E o victorie trecătoare, o consecință a păcatelor noastre.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III Nr. 4 (8) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2, semnat George URSA; Academia Dacoromână – Comunicare-Miercuri, 25/02. 1998).

DEMONISM, CREDINȚĂ, NE- CREDINȚĂ, ANTI – HRISM... RĂSTIGNIRE – ÎNVIERE... HULĂ, BISERICĂ SATANICĂ, NOUĂ ERĂ...

„Deci unde este pizmă şi zavistie, acolo este neorânduială şi orice lucru rău (Iacov, III, 16)". În felul acesta am putea începe logosul (cuvântul) nostru despre demonie, demoniac, om, lucru, făptură aflată în stăpânirea duhului rău, a duhului răzvrătit contra firii, ierarhic firești, adică în contra lui Dumnezeu cel ce toate le-a făptuit. Şi, cum se spune, că Fiul lui Dumnezeu (Fiul Omului) a venit ca în fața lui toate de deasupra, de pe pământ şi de sub pământ şi de pretutindeni să-şi plece genunchiul, demonul (Dracul) nu-i poate fi decât potrivnic, nu poate oferi decât zavistia, boală, blasfemie.

„Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuieşti (Ev. Matei, VIII, 29)". Cum vine aceasta? Adică, lumea de atunci nu era de fel pregătită pentru a se mântui, a intra, a instaura, a primi Împărăția lui Dumnezeu. Se înțelege, demonii nu se puteau împotrivi Fiului lui Dumnezeu, dar nici în Iad nu se puteau întoarce cu „mâna goală" cum ar spune un simplu muritor din afara Credinței, un indiferent. Ei cer să fie lăsați să intre în porci. Porcii se sinucid, dacă-mi este permis să folosesc un asemenea cuvânt privitor la animalele domestice. Dar, cum se comportă locuitorii cetății Gadarenilor față de Iisus şi față de fapta sa bună? Aceştia – ciudat, nu, dacă privim lucrurile de azi, din perspectiva de azi?! – cer, nu mai mult, nici mai puțin, decât ca Iisus să plece din „țara" lor. Acesta este

lucrul ciudat al vremii şi locului acela. Deci, nu demonizatul era bolnav; sau acela era doar posedat, dar, odată eliberat, el „lăuda pe Dumnezeu". Dar oamenii obişnuiţi, cu toate că văd, nu vor să vadă şi, atenţie, ies în întâmpinarea lui Iisus şi, citez: „Şi iată toată cetatea a ieşit în întâmpinarea lui Iisus şi, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor (Ev. Matei, VIII, 34)". Deci, acei israeliteni nu vor a trăi într-o lume eliberată de demoni (patimi), nu vor Împărăţia lui Dumnezeu. De ce ne-am putea întreba? Că nici azi n-o vor. Deci, preferă să trăiască în demoniac, în boală, zavistie, ceartă, „în obezi". Deci, în demonism în primul rând. Al doilea concept de care se leagă automat – ca o consecinţă – demonismul, demoniacul, posedatul, este răzvrătirea, gonirea, neprimirea celui ce aduce binele şi, şi mai grav, necredinţa, puţina credinţă. Chiar ucenicii erau puţin credincioşi. De aceea se afunda Petru în apă, de aceea nu putea merge cu „trupul pe apă". Cel ce are credinţă devine, la rându-i, mandatar de vindecare. Aşa se şi face că Iisus vindecă fiica femeii din „părţile Tirului şi Sidonului". Iisus vindecă bolnavi, demonizaţi, prin părinţii care vin să-l roage. Prin delegaţie cum am spune pământeşte. Nu-i întâlneşte pe bolnavii propriu-zis, ci este căutat de părinţii, rudele celor bolnavi, a celor aflaţi pe moarte, sau chiar morţi. Unii spun că i-au adus, mai întâi, la ucenicii Lui pe bolnavi şi aceştia nu fuseseră în stare să-i vindece pe demonizaţi, pe cei aflaţi în pericol. Şi Iisus spune de ce aceia – ucenicii – nu pot să facă vindecări. Pentru puţina credinţă a solicitantului, pentru că solicitantul e om necredincios şi aşteaptă minuni, semne pentru a crede şi a se vindeca, deci. Pentru că sunt „neam necredincios şi îndărătnic".

Stăpânirea demonicească înseamnă, în primul rând, o absenţă în locurile unde credinţa este puternică; acolo unde puterea stăpânirii Diavolului se manifestă cu pregnanţă credinţa nu este nici cât un „bob de muştar". Această situaţie atrage, după sine, Ne-credinţa. Aceasta este una din formele cele mai periculoase de alienare umană, este demonizarea în stare pură, este victoria deplină a Satanei asupra creaturii lui

Dumnezeu şi de aceea îl nenoroceşte pe omul slab întru credinţă, pe om care este singura fiinţă din Univers dublă ca natură. Adică este spirit şi materie. Fiind şi suflet (spirit) poate fi uşor atacat în latura lui eterică. Şi împingerea în necredinţă, în ne-Mântuire, în Iad este una dintre cele mai uşoare căi. Căci, nu vă miră, oare, că, ori de câte ori vindecă demonizaţi, Iisus aminteşte de Credinţă, apoi de lipsa ei, după aceea de Rugăciune, post (pentru întărire spirituală) şi, imediat, concluzionează, către ucenici: „Fiul Omului (adică El; n. n.) va fi dat în mâinile oamenilor (cu o mic spre deosebire de sine care e numit cu O mare; n. n.) şi-L vor omorî, dar a treia zi va învia..." (Matei, Marcu, Luca arată clar toate acestea). Conceptele – dacă-mi este permis să întrebuinţez astfel de vorbe – amintite în titlu se leagă unele de altele, unele după altele. În acest eseu (schiţat doar, acum), pe care-l voi publica, le voi înşira mai în detaliu, voi da la începutul textului meu, cu litere mici, fragmentele din Evanghelii. De fiecare dată, când vindecă demonizaţi (căci omul bolnav, cum spuneau şi traco-dacii – medicii acestora – nu este bolnav doar la trup; spiritual-sufletesc este bolnav; îi este străpunsă, **nimicită aura de apărare** a corpului cu alte cuvinte), Iisus este recunoscut de către aceştia ca fiind Iisus Fiul lui Dumnezeu. Şi-i cer să nu fie chinuiţi pentru păcatul lor de a fi chinuit la rândul lor, oameni. Dar, un demon sau mai mulţi, odată scoşi dintr-un posedat, pentru a nu bântui locul, trebuie să li se dea o nouă „locuinţă", trebuie trimişi în Iad, or nimiciţi, arşi cu foc. Poate de aceea Iisus permite să intre în acei porci. Adică, sunt sacrificaţi porcii şi, prin această sinucidere a porcilor, se reîntorc de unde veniseră – din Iad. Iisus – dacă sunt citite cu băgare de seamă Evangheliile – porunceşte demonilor şi, la fel, bolnavilor, sau iartă păcatele! „Fie, ţie zic, scoală-te"... „Înapoia mea, Satano!"... Adică, nu la închinare te băga, ci la ascultare, la supunere. Şi, aşa se spune, apoi, că, la sfârşitul Istoriei – observaţi că şi gânditorii laici tratează acest concept –, la „sfârşitul veacului", al lumii în forma aceasta, necredinţa, lipsa credinţei se va generaliza. Adică, lumea se va demoniza,

autodemoniza, complet. Cu rare excepții, vor fi hristoși mincinoși, adică falși (vezi biserica satanistă), care vor întemeia biserica lui Satan. Adică biserica hulei, cea care va oficia o contra-liturghie, care va propovădui un contra-Decalog, care va oficia o liturghie pe dos, stricând, dezaxând lumea sufletește. Abia după toate acestea va veni Iisus pentru a-i nimici cu Cuvântul de foc al gurii Sale și ultima care va fi învinsă va fi Moartea.

Tot de problema vindecării, a curățirii lumii de rău, se leagă și problema măririi, adică a celui care se bagă, este în față, este primul. De aici și trimiterea Satanei „înapoia mea". Și ceva de genul acesta îl întreabă Apostolii, în „cugetul inimii lor", iar Iisus le spune – arătându-le copilul de lângă el – acest precept, de o rară profunzime, precept ce depășește omenescul, așa cum doar El, Fiul lui Dumnezeu (Omului), putea să o spună. Zice Iisus: „Căci cel ce este mic (adică un copil curat la suflet; căci ei pricep totul, ei sunt viitorul neamului) între voi toți, acesta este mare". Și, cu toate acestea, știind deci ce va urma, Iisus merge la Ierusalim și de ce tocmai după ce se petrec aceste episoade? Desigur, ca să se îndeplinească Scripturile... Ioan, ucenicul cel iubit (a și trăit până în anul 100 e.n.) îl întreabă, după cele văzute, că ce anume să-i facă unuia („unul" spune el) care, în numele Tău, scoate demoni. Iar ei, care erau mereu cu El, nu putuseră să scoată din posedații aceia demonii periculoși. Și Iisus dă celebrul răspuns: „Lăsați-l, căci cine nu este împotriva voastră (că doar Iisus tocmai demonii îi trimisese să scoată și să vindece orbi, ciungi și să calce pe șerpi (diavoli) și pe vipere) este cu voi". De ce credeți că – peste mai bine de un mileniu și jumătate – marxism-leninismul, Lenin mai pregnant de altfel, a inversat acest percept atât de divin-uman formulându-l astfel: „Cine nu este cu noi, este împotriva noastră". Păi ce pot face adepții lui Satan, ce au făcut de la începutul lumii? Au deturnat pozitivitatea. Și aceasta și este practica satanistă: crucea întoarsă, pentagrama întoarsă, liturghia pe dos, oferta dosului... Căci toți aceștia – adepții lui Satan – luptă contra lui

Dumnezeu și a Fiului lui Dumnezeu. Că prăvălirea tatălui lor și a adepților lui nu s-a făcut când le-a încolțit gândul hulei, gândul de a se auto-face dumnezei, ci când au intrat în acțiune. Mihail Bulgakov a sesizat câte ceva din modul de a acționa al demonilor. Aspectul frivol, superficial. Numai că nu aceasta este esența profundă a demoniacului. Esența este invidia în stare pură, crima ca stare și de orice natură – uciderea. Moartea trupului și aducerea sufletului în Iad este esența activității lor. Iar corolar, aspectul curent este ceea ce ține de degradare, de defăimare, de diversiune, de ceartă, de denaturare, de cârtire, răzvrătire, de murdărirea divinului, a creației... Cum de – întrebați-vă – adepții lui Satan își oficiază practicile și ritualurile în biserici părăsite, în clădiri dezafectate, pe lângă mlaștini, locuri pustii, cimitire părăsite, cavouri etc? Și folosesc fecale, tot ce ține de putrid, de partea de jos a corpului, de urină, de anus, de ce folosesc sămânța umană și-i dau altă destinație decât cea reală? De ce propovăduiesc amorul adulterin, extraconjugal, între aceleași sexe, resping împreunarea firească, creativă, propovăduiesc împreunarea anală, bucală, consumul de fecale, de urină etc. Tot pentru a degrada chipul omului, a omului făcut după asemănarea cu Dumnezeu. Căci, Iisus, când a venit să ne mântuiască, în **Femeie** a sălășluit, adică s-a umilit pentru a ne re-Înălța, pentru a ne scoate din păcat (păcate), a înnobila, reînnobila, prin jertfă, ființa umană, pentru a ne arăta Calea ce o avem de urmat. De aceea se spune: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Cel ce vine după mine nu va umbla întru întuneric. Adică în neștiință, în căile aparenței, a Diavolului. Dacă vrei să rodească fapta ta, trebuie să mergi pe calea pe care a mers Iisus. Aceea a jertfei proprii. Altă cale nu există. Cealaltă: a jertfei altuia pentru tine, a jertfirii altora pentru ideile tale este calea Satanei, satanică, este calea celor ce instaurează, de regulă, „o nouă ordine". Și comunismul era o „orânduire nouă" și demo-liberalismul era tot o „nouă ordine" și aceștia și alții erau „moderni". Și cred că și pe vremea Babilonului se punea cam tot astfel problema. De aceea, să nu căutăm „la fața omului"

dacă avem credință şi să fie, astfel, credința noastră goală, ci să fie făptuitoare. Întâi îl ajuți pe fratele tău şi apoi vii cu dar la Biserică. Credință făptuitoare, vindecătoare. Iisus vindeca, învăța, unea, ierta păcatele, aducea sabie, adică înlătura răul ne-credinței, despica binele de rău, îndrepta pe păcătos, îl aducea la pocăință, dar spunea şi că fericit cel ce crede fără a aştepta minuni neapărat, sau crede numai după ce a văzut minuni. Crede, fără a ispiti! Deci, nu crede condiționat, fățarnic. Căci şi demonii o fac. Dar, tu nu fi fățarnic, nu te demoniza, în raport cu semenul, ci crede şi fă-i bine fratelui tău, adică măcar românului. Căci „rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui", dar celor cu inima împietrită nu li se vor ierta...

(DACOROMÂNIA NR. 1-4 1999 (9999) / REVISTA ACADEMIEI DACOROMÂNE, pag. 2, semnat George URSA; Miercuri, 08/10. 1997 ; Academia Dacoromână, 1997 – Comunicare-).

SISTEMELE FORMALE

-eseu-

Ideea de „sistem formal" a apărut odată cu dezvoltarea vertiginoasă – ca să nu zic abruptă- a matematici şi logicii începând cu secolul XIX. Unii savanți, filosofi şi logicieni au ajuns la concluzia că ideea de „sistem formal" poate fi introdusă printre noțiunile operative şi, astfel, se putea realiza una din dorințele matematicienilor şi logicienilor –aceea de a se construi sisteme perfect riguroase. Aceste sisteme – astfel formalizate - permiteau eliminarea pardoxul-ui(xelor). Chiar dezvoltarea celor două discipline (logica şi matematica) generase aceste paradoxe. Ce urmăreşte –în prim plan- logica matematică, ştiința (metaştiința) care-şi propune eliminarea paradoxului din corpul ştiințelor, care studiază căile de aflare a unui adevăr definitiv deductibil? Trecerea în planul secund a încărcăturii teoretice, polivalenței limbii naturale, infuzată într-o problemă (teorie ştiințifică, metafizică), şi rezolvarea acesteia

numai, şi numai, prin intermediul procedeelor şi metodelor formale. Matematica, dispunând de un aparat simbolic dezvoltat a fost disciplina care, prin intermediul acestui aparat, a trecut la reorganizarea strict deductivă a întregii ştiințe matematice şi, apoi, a tuturor ştiințelor formale şi formalizante şi, mai apoi, a metafizicii însăşi. Folosind doar aparatul simbolic şi simbolizant, folosind doar ansamblul de simboluri şi semne, paradoxele, generate de limbajul natural, dispar din corpul ştiinței matematice şi, la începutul dezvoltării noii ştiințe, din corpul şi al celorlalte ştiințe legate de aceasta. În felul acesta, pentru prima oară, putem opera cu altceva decât fraze şi propoziții, putem să le eliminăm în întregime şi, în locul lor, să aşezăm o „gândire" eliberată de aceste neplăceri. Simbolismul ne oferă posibilitatea de a ne debarasa de „idei" şi de a opera cu semne luate drept *lucruri*. În felul acesta, luăm, aceste semne, drept *semne* şi reconstruim, prin intermediul lor, întreaga ştiință matematică, fără a mai ținem cont de „idei". Ne străduim, în felul acesta –şi reuşim-, să rămânem în cadrul procedeelor strict formale şi să lucrăm, cu ele, fundând, în ansamblu, „ceva" (în cazul de față matematica). Matematica, la fel şi logica, „dispar(e)", ca teorie închegată, şi crescută în limbaj natural şi apar, apare, în felul acesta, matematica *semnelor*; apar sisteme de semne, sisteme în care, noi, am dat un corp de reguli şi cu ajutorul acestora vom opera exclusiv după reguli date de noi. Singurul lucru care ne va interesa aici, va fi eliminarea cantradicțiilor şi întemeierea completă a corpului teoretic al matematicii. Sistemele formale, devin, în felul acesta, înainte de toate, o metodă. Nu ne mai interesează *ştiința* dincolo de metodă (iată un gând mare). Ea (ştiința) este însăşi metoda. Situându-ne în *aceasta* dispare nesiguranța, dispare posibilitatea nențelegerii, polisemantismul, polivalența interpretării termenilor. Semnul are o singură şansă –aceea de fi univoc în semnificație. El nici n-are *semnificație*, ci de-semnificație; el se desemnează, numeşte cutare lucru şi se identifică acestuia. Mai mult decât atât, lucrează-n locul lui şi, dispărându-i „carnea" materială, existența lui este pur

operatorie în aceste relații, el există dincolo de ele, nu interesează „viața" lui (story-ul). Dar, în acest context, el are această funcție. Ce pas imens (pentru „formaliști"). Filosofia, ca exercițiu de dialog, are de învățat de aici. Şi, pornind de aici, viabilitatea marxismului, ca religie ideologică, de masă, apare ca îndoielnică. Noțiunea de „sistem formal" este acea sintagmă, aprioric dată, ca o totalitate de postulate, axiome, teoreme, formule, semne, toate organizate deductiv. Organizare, pornind, în sine, cu ajutorul semnelor, de la așa numitele „postulate" prime, „primitive" (în înțelesul de cât mai abstracte şi atotcuprinzătoare posibil, înglobând gnoseologicul însuşi şi doar pe acesta; ontologicul interesându-ne abia în al doilea rând). Debarasându-ne, în felul acesta, de tot ce este dincolo de limbajul simbolic, în care ne realizăm ca știință (vrem să ne realizăm), operăm cu semne şi simboluri în înlăuntru acestui sistem (limbaj). Ținând cont doar de semne şi reguli (sintactice şi semantice) de formare-selecționare, transformare, construim, din expresii, care au calitate de a fi adevărate, alte expresii adevărate. Cu astfel de „unelte" putem îngloba Universul în formule şi putem construi alte universuri perfect logice şi logic adevărate, demonstrabile, utile științific şi material şi, mai mult decât atât, capabile, la rândul lor, să genereze o răsturnare –mai multe răsturnări- în discursul natural. Astfel de sisteme pot genera un anumit „limbaj" natural în cadrul limbajului natural. Măreția sistemelor formale constă în uimitoarea lor productivitate şi în posibilitatea de „brodare", pe ele, a altor diferite limbaje naturale. Scheletul lor formal permițând aceasta. Viabilitate, viața sistemului, decurge din faptul că este „mort", absolut indiferent. Extrapolând, putem spune că, sistemul formal, într-un cadru limitat, este acel „Absolut" hegelian. Fiind construit, pur rațional, îşi este suficient sieşi şi, prin liniştea ce o răspândeşte, impune. „Sistemul formal" implică, în sine, inexistența unei materialități. Gonirea ei din articulțiile „sistemului formal" dă posibilitatea acestuia să fie mai viu decât toate obiectele reale, decât realitatea însăşi. „Sistemul formal" este o rețea de semne

aranjate într-un anume fel şi într-un anumit scop; cerința acestuia (cerința ce o avem de la el) implică posibilitatea ce ne-o oferă de a trece de la rețeaua X_1 de semne, organizate, la rețeaua X_2, de semne organizate logic. Traducerea dintr-o rețea în alta, trecerea dintr-o rețea în alta.

Ne vom ocupa în continuare de sistemele axiomatice deoarece acestea ne oferă posibilitatea de a enumera sinonimii termenului (sintagmei) de „sistem formal". Diferiți autori folosesc această sintagmă sub alte denumiri: „calculul formal", „limbaj formal", „formalsim", „sistem sintactic" etc. Exemplificarea ideii de „sistem formal" o putem face printr-un sistem formalizat al algebrei lui Boole şi sistemul formalizat al lui Peano: Algebra booleană:

I. Semne: a).1, 0, constante; b). a, b, c, variabile; c)..., V, /\, operatori; d). ( ), ş ț, semne auxiliare

II. Reguli de formare.

0.: Fiecare semn din grupa I_1 şi grupa I_2 este formulă.

1. Dacă A este formulă, atunci | A este formulă;

1. Dacă A, B sunt formule, atunci A•B este o formulă;
2. Dacă A, B sunt formule, atunci A V B este o formulă.

Adăugăm, la acestea, reguli de transformare şi reguli de selecționare. Se poate lua un alt sistem formalizat. Îndeplinită formalizarea, urmează ca, creatorul sistemului respectiv, să-i demonstreze necontradicția. David Hilbert arată că, aplicarea procedeelor de deducție a axiomelor, nu poate duce la contradicție formală. Dar, pentru a le evita, David Hilbert introduce meta-matematica. Această disciplină, întrebuințând metode finitiste, se va ocupa cu studiul metodelor de demonstrație în matematică. Demonstrând ne-contradicția se garantează (demonstrată, arătată) existența obiectelor. Această idee poate n-ar necesita a fi extinsă asupra întregii „existențe", asupra Universului în general. Admițând-o, putem demonstra existența unui Univers „inexistent" în momentul demonstrației noastre. Poate el va fi, cândva, descoperit. Cu atât mai bine. Dar, chiar dacă nu va fi descoperit, ca „real", niciodată, el există şi putem să-l construim, ca realitate, putem să operăm asupra lui ca şi

când ar exista în fapt. Construcțiile științei pot să nu existe, în mod palpabil, şi cu atât mai bine că nu există. La urma urmei, aceasta-i creația, invenția, „invenția" a ceea ce nu era, dar, coerent, ca întreg, şi parte, atestă puterea unei discipline ştiințifice. La urma urmei orice construcție a minți, logic normală, este „superioară" unei construcții în „stare de fapt". Este superioară unei descrieri descriptiv-triviale. Abstractizarea extremă este soluția îndepărtări ignoranței, şi ignoranților, de știință şi, ea, permite curățirea fragmentelor științei de reziduurile „reale", de empiric. La sfârşit va fi, va exista, poate, o singură ştiință. Unicul lui Platon, având aspectul exterior al limbajului organizat piramidal sau poate, sferic, al logico-matematicii. Şi nici nu cred că poate avea ştiința altă formă decât ceea a gândului – adică a sferei. Strălucirea sa permite, în felul acesta, îndepărtarea din corpul ei a ceea ce este străin de ea. „Sistemul" va înghiți totul datorită capacității sporite de rezolvare a dificultăților generate de paradoxurile limbajelor şi limbii naturale. El permite siguranța ştiințifică, precizează limitele cu fiecare pas făcut. Şi, prin aceste avantaje, leagă de el „restul" realității. Sileşte reziduurile să graviteze în jurul lui până în momentul în care timpul va permite integrarea lor, ca anexă organizată, în vreo parte a sistemului. Sistemul creşte, în felul acesta, sferic, devenind indiferent şi suficient sieşi. Astfel, „sistemul" va rămâne baza tuturor ştiințelor, dacă nu chiar Știința, în sine, absolută. Şi atunci, în momentul când el va putea fi construit în aşa fel încât să se muleze, pe tot, el va înlocui realul şi-l va genera. Chiar dacă aceasta este o iluzie, totuşi astfel de gânduri „iluzorii" sunt generatoare de descoperiri, urnesc ştiința absolută. Iluziile reprezintă stimulentul minților suverane. Pentru a scoate „scheletul" –ceea ce numim „sistem formal" –din indiferența sa, nesemnificativă, este necesar să-i anexăm reguli –extrase din universul semanticii- de interpretare. Dând „cuvinte", de desemnare, pentru variabilele din sistem, sistemul primeşte o interpretare. Interpretare = „procesul de stabilire" a unor realități între „sistemul formal" şi „sistemul lui de obiecte" şi aceasta se face cu ajutorul „regulilor semantice". Dacă obținem propoziții adevărate avem „o" interpretare corectă şi „sistemul de obiecte" este model. Modelul şi sistemul sunt ambele „sisteme interdependente". Se pot da o serie, relativ,

finită, de interpretări unor „sisteme formale": interpretare, sub raportul adevărului, pentru algebra booleană, prin diferite serii de contacte electrice, domenii pe o suprafață (intersecția domeniilor, reuniunea domeniilor). Putând da diferite interpretări, întrebarea ce se pune este: cum de admite „sistemul formal" interpretări atât de diferite? Ar rezulta, de aici, că „sistemele de obiecte", care satisfac un „sistem formal", sunt izomorfe. Pe noi ne-ar putea interesa, însă, descrierea generală, descriere care, poate fi adecvată „tuturor sistemelor de obiecte luate ca model". Kleene definește „sistemul de obiecte" ca: „mulțime de obiecte între care sunt stabilite unele corelații". În cazul când nu ştim nimic, dar ştim, totuşi, corelațiile care au loc între obiecte, în sisteme, sistemul se numeşte abstract şi ne interesează structura şi acordul obiectelor cu structura respectivă. Având posibilitatea de a studia structurile, cu ajutorul sistemelor formale, valoarea lor gnoseologic –logică creşte şi problemele cunoaşterii pot fi rezolvate pentru un număr nelimitate de domenii ale concretului. Pentru materialişti, formalizarea are valoare filosofică şi dă posibilitate –după ei- gândirii să opereze direct cu obiectele materiale şi dă şi posibilitatea de a lega, prin formalizare, gândirea de conceptul de practică. Valoarea sistemelor formale creşte pentru că acestea duc la eliminarea contracțiilor şi la adoptarea acestei metodologii ca punct de vedere filosofic, prim, pe baza căruia s-a clădit şi se clădeşte tot eşafodajul construcțiilor logice...

Notă: studiu (eseu) prezentat, la finele anului III, la cursul predat de Ghe. Enescu „*Teoria Sistemelor Logice*" (în 1973).

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An IV Nr. 1 (9) 2000 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2 şi 13 (1973) semnat George URSA).

MIRCEA ELIADE, UN ROMÂN AMBIŢOS...

Simpozionul de astăzi i-a ales pe *Zamolixis, Deceneu, Mihai Eminescu şi Mircea Eliade*. Alegerea cestor 4 este un fel de *alegere,* în cădere, dinspre Divin spre cărturăresc. Calea tuturor oamenilor. Întâi, Adam vorbea cu DOMNUL în RAI. După muşcarea mărului el devine regele pământului şi al animalelor, dar nu mai este lângă Domnul. Fii lui sunt şi mai jos. Cain este de-a dreptul ucigaş iar Moise este ucigaş şi cărturar, rabinii par a fi doar cărturari. Aşa şi aici. Evoluția este de la grație la ambiție. Un om de cultură se face, se constituieşte, prin voință, devine erudit. Că el comentează producții ale altora. Ca atare este nevoie de voință, de voința de a sta pe scaun pentru a reuşi cultural, adică pentru a citi. Această cădere este asemănătoare oricărei evoluții istorice. Domnul, întîi creează totul prin *Cuvânt* şi chiar trăieşte cu oamenii, adică alături de ei. În Eden! Apoi, omul, căzând în păcat, este izgonit. Apar patriarhii, judecătorii, apoi proorocii, cărturarii, învățătorii, şi, la urmă, comentatorii, compilatorii şi rabinii. Ei alcătuiesc cărții, clasează problemele, le orânduiesc pe teme, comentează, pun norme, fac hagiografie. Mircea Eliade – cu tot ceea ce este el- face parte din categoria cărturarilor, a ultimilor în ordinea apariției istorice. Aceştia fac experiențe, scriu în neştire şi par persoane voliționaI agitate. Sunt curioase... Adună date despre toate şi toți, scriu biografii, alcătuiesc biobibliografii, cunosc şi întrețin relații cu persoane „culte", le iau interviuri, scriu articole de popularizarea ştiinței, popularizează oamenii şi peronalității pe care lumea le numeşte „de ştiință", popularizează culturii esoterice, misterii, practici şi exerciții parapsihologice, curiozități, ambiții ale unor aventurieri şi descoperitori de culturi uitate, îngropate cum s-ar spune, descriu indivizi, care practică vrăjitoria, indivizi căzuți în demoniac. Cărturarul, acumulatorul de informații este un provocator de demoni... Adică, el, stârneşte forța practicilor şi cuvintelor, a faptelor celor pe care-i comentează. De aici, şi problema propriu-zisă a căderii.

Înțelegând astfel psihologia unora, ne putem apropria şi de Mircea Eliade. Total nedălăsător acest Mircea Eliade, un om deloc frumos, adică de-a dreptul urâțel, adică ne-român am putea spune, ne-făt –frumos, neeminescian la figură, cu totul în afara idealului românesc al ființei, adică nu e blond, n-are ochi verzi-albaştri, nu e înalt şi mlădios, nu e tras prin inel, nu pare un tip harismatic la prima vedere şi nici el nu prea pare preocupat să găsească neapărat cel mai dificil drum de urmat, acela de viteaz. Viking, adică, am spune astăzi. El era, desigur, un viteaz. Dar un viteaz de un cu totul alt tip de vitejie decât aceea a unui Ştefan cel Mare sau Făt Frumos. AMBIȚIA LUI era a unui cavaler care foloseşte spada –adică pana şi mintea- pe drumul cunoaşterii. Inițierea şi-o dorea într-un domeniu în care spectaculosul nu-i prea vizibil celor neavizați. El nu era Corneliu Zelea Codreanu. Mircea Eliade – ca şi alți predecesori în domeniu- se dorea, totuşi, un inițiat, să nu fie sclav ci un om de elită. Un preot, nu neapărat hirotonisit, oficial, dar, oricum, simțea nevoia de a-i fi pus cineva mâinile pe cap. DEPLASAREA lui în India, mie mi se pare ceva de ordin livresc. Cum adică, aveam, avem noi neapărat nevoie să mergem până în India pentru a câştiga înțelepciune şi inițiere, noi, traco-dacii, părinții cunoaşterii esoterice. De parcă Orfeu s-ar fi născut în India, la fel Dyonisos şi toți ceilalți. Mi se pare superflu. Dacă Mircea Eliade a plecat spre India, convins că va dobândi ceea ce-şi dorea atât de mult, atunci o făcea sub imboldul culturii occidentale. Mircea Eliade simțea –în epocă- prăbuşirea generală a Europei. Şi, paradoxal, dorea şi el oprirea acestei decăderi şi prăbuşiri absolute a nefericitei noastre Europe. Europenii nu mai trăiseră o asemenea prăbuşirea de la victoria creştinismului asupra Romei. El vedea, i se părea, că România ar putea fi un obstacol în calea unei scufundări generale. El are, în această direcție, o nuvelă ciudată; ciudată în raport cu proza realist-stângistă a deceniilor '30- '40 a acestui secol. Am mai pomenit şi în alte ocazii de ea. Nuvela se numeşte *Fata Căpitanului*. „Căpitanul" este, spun cei avizați, era, regele Carol al II-lea iar tânărul care îndura

bătaia, de la fiul „Căpitanului", pentru a se oțeli, era Corneliu Zelea Codreanu. Deci, aici există acest copilandru care rabdă să fie bătut. Aceasta fiind –după el- adevărata virtute. Nu este singurul, dar cel mai bine conturat. *Adolescentul miop* este din acelaşi aluat. Mircea Eliade este un descendent al lui Eminescu în alt fel decât ne obişnuiserăm, nu din categoria lui Vlahuță sau Iosif. Adică –întocmai ca şi Eminescu- este şi el un luptător. Eminescu –să nu uităm- se recomanda drept „jurnalist" şi, doar, când se autoironiza, fin, poet. *Sărmanul Dionis* –poemul atât de optimist totuşi- o demonstrează. Adică era un luptător, adică un ambițios, un om dispus să ia taurul treburilor publice de coarne. Şi o face în mod genial. Mircea Eliade se dorea, încă de la pubertate, să iasă din mediul în care se născuse. Nu cred că îl detesta pe față şi că se autocăina pentru neşansa de a se fi născut într-o familie modestă, dar nici nu se felicita. Mamei, vrem să credem, îi datorează reuşita vieții. Şi el –ca şi alți contemporani- era un spărgător de cutume. Să nu uităm că tocmai atunci –pe cale legală- Hitler preia puterea în Germania. Şi Adolf Hitler era un tânăr inițiat şi toți o ştiau. Mircea Eliade era înclinat însă spre o altă inițiere, spre cunoaşterea localismelor, a culturilor locale, păstrătoare a datului primar, a culturilor ne-alterate. Prin aceasta el pare a ieşi din lumea de azi, lume înclinată spre surogate de consum imediat. Numai în aparență Mircea Eliade pare a neglija acest aspect al existenței cotidiene.

Alegerea noastră, mă refer la temă, adică: Zamolxis, Deceneu, Mihai Eminescu, Mircea Eliade mai poate fi citită şi astfel: Divinitate-Preot-Poet-Interpret, comentator. Ce urmează? Epigonismul, amatorismul şi apoi căderea în ignoranța atotizbăvitoare. De unde ar putea exista –cândva- o nouă renaştere.

Noi trăim astăzi într-o epocă de nimicire a ştiințelor obişnuite, a tuturor ştiințelor. Cărțile valorează mai puțin. Sau deloc de aici înainte. Mai cu seamă că ele –de aici înainte- sunt şi devin din ce în ce mai puțin originale. Ele sunt suite de citate menite să confirme idei avute sau însuşite. Şi aici intră în

context ambiția de a fi ceea ce ți-ai propus nu ceea ce ți-e dat. Să nu uităm că, omul, este făcut cu ajutorul Domnului şi cu ajutorul Domnului se face. Mircea Eliade s-a făcut. Era –la începutul carierei- supărat pe sine că nu primise har la modul absolut. Aşa cum i se întâmplase unui Eminescu, unui Codreanu. Era, însă, decis – încă de la 12-13 ani- să suplinească totul prin voință şi muncă. Aceasta dovedeşte şi vâna din care era construit, aceea a lui Alexandru cel Mare. Vroia, cu orice chip, să fie *mare*. Şi chiar va reuşi, într-un fel, după ce va parcurge limbi şi culturi.

Mircea Eliade nu era chiar un intuitiv cultural; era numai literat şi politic astfel. Prin ambiție, iată se poate suplini chiar şi geniul. Era, totuşi, un român. Şi, noi, asemenea. Să fim ambițioşi şi să ne salvăm în istorie. Căci altă şansă nu avem. De o vom rata, şi pe aceasta, vom dispărea. Şi ceea ce spun eu aici nu-i vorbă aiurea...

(*BUNA VESTIRE* / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, Nr. 32, martie 2000, pag. 13, semnat George URSA; (26/01. 2000); nespecificată instituția unde s-a ținut comunicarea);

EDUCAȚIE, CERCETARE... NEEDUCAȚIE* etc.

Acum, eu, ca un ageamiu, ce aş putea „comunica" cercului nostru închis, de 10-15 ciumeți ce suntem. Că ni s-a dus buhul. Ăsta –zicea un cineava - e un fel de apucat al grupuscului nostru. Ne „spală", cu serie de scuipați, dându-se non-conformist. Noi proiectăm, facem, scriem şi el vine şi croncăne. Că ceia nu-i bun, că aceea este o falsă punere a problemei, că folclorul s-a țiganizat, că în România şi românilor propiu-zişi li se inculcă, încet, încet, apucături şi sensibilități arabo-turceşti şi negroid-țigăneşti.

* Comunicare ținută la Academia Dacoromână, Miercuri, 23/02. 2000.

Că noua „educație" este de fapt o mixtură de norme, aparținând subculturii de mahalauă țigănească, a combinațiilor tuciurii, că una, că ailaltă. Că „educație", or ne-educație, este, şi îmbătarea, interminabilă, cu apă rece, că needucat este şi acela care, neputând merge pe propriile picioare (om, instituție etc.), se pune sub aripa unuia mai puternic. Că acel „mai puternic" este – în cazul nostru- o cultură şi o civilizație la modă, bine mediatizată. Că „educat", după mine, este acela care-şi dezvoltă propria natură, în cazul de față propria cultură şi învățământ că una este educația şi alta „învățământul", că nerăbdarea – cazul meu de auto-beşteleală - este tot o ne-educație. Că a repeta aceleaşi exemple, de zeci de ori, este tot o lipsă de educație, dacă nu o subspecie de polticianism. Adică, bagi, la capul omului, pentru a-l îndoctrina. Că mai educat om este, mai cu seamă, omul care tace. Că puține are un om de zis , că trăncăneala pseudoştiințifică este chiar altceva decât educația, dar că orice „educație" începe cu trăncăneala pe teme educaționale. Că majoritatea educatorilor trăncănesc despre ceea ce trebuie să se facă, dar ei nu fac, că Iisus a stigmatizat odată pentru totdeauna fariseismul uman. Care, zice, dar nu face, că exemplul nu-i totdeauna molipsitor, dar vorbăria, da', că, la român, a vorbi frumos, dar fără urmări, este semn de educație, de om învățat; că trăncăneala, fără urmării faptice, ne este caracteristică şi se poate constata, fără un efort, prea mare. Că ne-am *învățat* (deci învățământ) şi nu fac nici eu excepție, mai nou, de a zice: „da, da" şi de a nu onora acel „da". Că –zicem noi- mai uşor zicem: „fac", şi nu facem, decât „nu fac" şi să facem. Că, om păcătos, şi care nu se mântuieşte, nu este cel ce spune „nu fac" , dar face, ci cel care zice: „fac" şi nu face. Că, cei buni, au ajuns răi şi, cei răi, buni. Că Iosif Visarionovici Stalin, înainte de a veni la putere, poate, nu era atât de bandit cum a devenit, după ce a venit... Că, celui ce i se dă mult, mult i se cere. Nouă nu ni s-a dat, poate, nimic şi nu ne cere nimeni nimic. Că adunarea noastră este şi un mijloc de a ne defula, că, defularea, este o

componentă a psiho-educației. Că, ce sunt seminariile pe la facultăți? Tocmai posibilități de a se „descărca" un tânăr de idei... şi de a le prelua bogomilul de dascăl şi a le fructifica. Ei, aşa cu noi. Ne adunăm şi pentru a ne da importanță; pentru glorie pământească. Deci, pentru ceva care nu seamănă a educație. Plăcerea de a ieşi în față nu este gratuită. Primim laude. Unii, pozitive, alții negative. E o şansă şi această şansă ne împiedică să devenim mai răi decât suntem, ne împiedecă să devenim mai răi decât eram. Săracul de el! Am putea spune; era un biet seminarist ratat (la Stalin ne referim), un năimit; şi, iată, că Istoria-i pune mâna-n cap şi lui îi cresc coarne şi devine mare ucigaş. Cu acte-n regulă. Şi nici măcar nu este pedepsit în timpul vieții pământene. Dar, să înaintăm pe drumul cunoaşterii...Un altul, naiv, aude de o grupare, de ciumeți, că face şi drege lucruri bune. Se duce la acea grupare şi constată – dacă mai constată - că a nimerit într-o bandă de hoți, de colportori de idei ale altora, sau într-o bucătărioară plină cu agenți, or într-o anexă acoperită a unui partid, or, că, de fapt, totul este un „ceva" aranjat pentru a canaliza unele nemulțumiri, a împiedeca dezvoltarea unor idei „dăunătoare" unor adversari pe care naivul vroia să-i combată, că, el, este, de fapt, o victimă care-şi toceşte sabia şi puterea de acțiune, că, mulțumit cu atâta – cu vorba -, se duce la culcare liniştit. Iată o sumă întreagă de chestiuni, care, toate, sunt, de fapt, probleme de educație-ne-educație. *Ne-educat* este şi un om care se lasă uşor, uşor, mânuit mintal de o propagandă negativă sau pro... făcută unei persoane, or unor personalități. Dar ai vreme, într-o viață de om, să cercetezi toate erorile şi să ajungi să alegi drumul cel bun? Nu! Atunci, care-i problema cu educația, cu învățarea?... cu cercetarea, cu ne-educația? Ce să înveți pe cineva, când, tu însuți, eşti un biet neştiutor, care te înveți cu lozinci auzite de la inşi pe care nu-i şti cu ce scop ți le spun, ți le înculcă. Şi, până să afli, una, alta, te ajunge moartea pe drum. Şi, oricum, în afară de Dumnezeu, nimic nu e curat. O întrebare de încheiere: o femeie, româncă, botezată şi educată creştineşte (întru

ortodoxie), trecând la islamism, prin căsătorie, este educată ori nu? Dar la iudaism ca o Zeta Jones? Toate acestea-s lucruri şi întrebări omeneşti şi-s cam lipsite de valoare exclusiv educativă... La prima vedere... Dar, tradiția, credința, cine şi-o părăseşte, indiferent motivul, este clar un ne-educat, un slujitor rău care a îngropat talantul primit de la Stăpânul său. Ostaşul, care şi-a vândut Şeful, căruia i-a jurat credință, este clar şi om lipsit de educație, nu doar numai trădător. Idem, în orice domeniu de activitate. Un „ostaş", care dezertează de la cultura sa, de la morala înaintaşilor, este un ne-educat fără scuză. Este un *kinikos*, adică un ins care relativizează ierarhia valorilor date-n păstrare. In fine, nu-s eu cel mai deştept, dar nici dv. şi a scrie este un viciu, dacă – în contra constatării făcute, că respectiva preocupare e viciu - tot mai scrii, şi atunci totul e pierdut. Din scris nimeni n-a învățat în mod neapărat, dar, totuşi, învățătură, fără scris, nu cunoaştem de pe la anul 4000 încoace. A existat învățătură prin memorie. Toată lumea acceptă că a existat, dar noi n-o cunoaştem în mod direct cum era, ne-o imaginăm cam cum ar fi fost. Mai cu seamă, noi n-am trăit în ea şi aceasta-i esențial. Înaintaşii, dacii să spunem, se pare că da. Cum era traiul în ea? Am putea spune că avem un răspuns în culegerile de folclor, în tradiția – fostă orală, consemnată azi- păstrată în memoria colectivă şi în vechi documente, care, la rândul lor, s-au inspirat dintr-o tradiție orală. Ce va mai fi, vom vedea...

Acu', aştept laude, aştept să mă apreciați, dacă puteți, or să mă înjurați. Şi aceasta este tot o formă de „laudă". Negativă... evident ... dar la fel de eficientă pentru cel asupra căruia se exercită. E o formă a invidiei...

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, Nr. 33, aprilie 2000, pag. 15, semnat **George URSA**);

REZERVORUL TRACO-DAC*

Încep -ca mai întodeauna- prin a-mi pune întrebări şi a vă pune întrebări. De pildă, am putea începe astfel: Cine erau pelasgii? Dar traco-daco-geții, dar romanii, macedonenii, macedo-românii? Că, din consemnările istoricilor şi literaților greci, ştim, că, cele trei ramuri ale helenilor -se consemnează clar -, au venit din *Nord*. Unde anume era - în ideea acelora -acel **nord**? În nordul actualei Grecii, în nordul Dunării, în Transilvania? Totuşi, de unde anume au venit helenii? Că e clar că, *Doros*, conducătorul dorienilor, este de pe aici. Că, şi azi -prin părțile Hațeg-Deva-Brad-Zarand-Arad -, se păstrează apelativul de „doru, doruleț" pentru un om înalt, vânjos, dar nu obez, cu fața albă, blond-şaten şi cu ochi albaştri etc. Idem, ionienii. Ion! Nume des întâlnit la români. De ce or fi avut şi şi-or fi pus ei acest nume? Că nu s-au dus pentru asta în Grecia. Dar să nu uităm că helenii au plecat din nord. Dacă nu uităm asta atunci ne explicăm numele acesta. La romani numele acesta nu era folosit. Apoi, chiar de ce l-am fi luat noi de la greci, sau de la evrei şi nu invers. *„Neamul lui Ion!"* Expresie des uzitată de către românii simpli, expresie şi azi păstrată în vorbirea românilor. „E - zice poporul - din neamul lui Ion!" Şi este perfect adevărat. Numai dacă ne gândim la această expresie şi este de ajuns pentru a trage concluzia cine au fost primii europeni, europenii de fapt.

---

*P. S. : Aş avea de adăugat, aici, o chestiune deosebită. De pildă, marele preot al evreilor intră în Sf. Sfintelor odată pe an şi nu fără sânge. Sf. Apostol Pavel vorbeşte, explicit, despre aceasta. Jertfa, sângele –aici- era sânge de animal. Căci cam asta se stabilise încă de la Avraam. Atunci când Isaac – prin voința Domnului- este înlocuit cu un berbec. Cu sânge venea preotul anual. La geto-daci, odată la patru ani (patru este numărul zeului, or multiplu de patru) era un sacrificiu uman sângeros. Odată cu jertfa lui Iisus pe cruce, jertfa sângeroasă de orice fel a fost –teoretic- abolită şi înlocuită prin jertfa nesângeroasă, care se săvârşeşte la fiecare Sfântă Liturghie. Şi jertfa se repetă ori de câte ori urmaşul –adică preotul- o celebrează în Sfânta Sfintelor de azi, adică în Sfântul Altar al Sfintelor noastre Biserici.

Dar putem merge mai departe. Iată, costumația noastră atât de originală şi arhaică, unică în lume, fără egal. Bizanțul se îmbrăca la fel cum se îmbrăcau țăranii traco-daci în vremea aceea. Şuba românească -purtată peste cămaşă- o vedem, aidoma, la împărații de la Vizanț. Dar o vedem şi la daco-tracii din arealul Pind - Carpații - Slovaci - Bug-coasta Asiei Mici-Dalmația etc. Îmbrăcămintea stilizată a femeilor, de la aceeaşi curte, este cea a româncelor noastre din acelaşi areal şi, care, îmbrăcăminte, s-a păstrat până în zilele noastre. Cuvioasa Parascheva (născută în satul Epivat, Tracia, nu departe de Constantinopol) este o româncă de extracție tracică. Cuvioasa are şi ea -în Sf. Icoane- îmbrăcămintea noastră tradițională. Blana ce o poartă femeile este o bundă stilizată. „Bulgarii" joacă precum oltenii, nici „sârbi" nu joacă altfel decât românii din Banat şi Mehedinți, „grecii" ca muntenii iar ungurii ca românii din Ardeal. Ce înseamnă acest lucru, ce putem deduce? Ceea ce toată lumea nu vrea să vadă este şi nimicirea biologico-culturală -de către venetici- a unui vechi neam preindoeuropean. Să nu uităm un lucru esențial -deci- Europa era şi, poate, mai este chiar Balcaniul şi Europa occidentală. Unde fuge acea *vacă(zeiță)* din legendă? Cum se îmbrăca Alexandru, tatăl lui şi curtenii lor, pe ce păşeau ei? Pe blănuri de oaie. Ca şi armânii noştri. Cum arătau -şi s-au păstrat în frize şi metope- acele *cuore,* acele fete tinere purtătoare de ofrande, unde prinde creştinismul rădăcini? În Traco-Greco-Macedonia tracizantă după 323 î. d. Hr. şi romanizată -vorba vine- după 146 î. d. Hr. Ne-am putea întreba de ce? Care creştinism este lovit aproape mortal de evreimea babiloniană odată cu cele două diversiuni senzaționale executate între 630-890... Desigur, creştinismul oriental - adică ortodoxismul. Evreimea babiloniană şi cea sasanidă, arabă reuşeşte să dea două lovituri extraordinare înainte de a lua drumul Vestului. Totul după anul 580 d. Hr. Cele două lovituri sunt Islamul şi statul kazár, regatul kazar. Strâns în cleştele acestor două forțe, creştinismul ortodox şi suportul lui biologic (traco-daco-anatoliano-siriano-mesopotamiano- egipteano-nord-african) ar

fi sucombat definitiv către anul 880-1000. S-a întâmplat ceva prin care o parte a lui s-a salvat. Vom analiza fenomenul mai încolo. Mai întâi, însă, să nu uităm că migrarea turcomanilor bulgari (volgari, adică de pe Volga) începe către 700 (nu vă spune nimic fenomenul?). De ce? I-au stimulat kazarii. Nu contează metodele. Vin apoi sârbii şi mai târziu ungurii; că Islamul distruge şi ia de la Bizanțul traco-dac toată Africa de Nord, o parte din Siria şi Mesopotamia, Palestina şi ajunge -pe partea cealaltă- în Spania, sudul Italiei, Sardinia, Sicilia, Malta şi sunt necesari circa 600-700 de ani pentru a fi goniți de acolo. Ce i-o fi apucat, pe nomazii barbari şi lipsiți de o elementară logistică, să atace spre Bizanț şi Balcani? Ca să porți un război ai nevoie de o bază de ordin financiar şi intelectual. N-o iei chiar aşa -de-a moaca- cu coviltirul, să cucereşti de la Bizanț arealul traco-dac. E clar că toți aceştia pleacă antrenați de o forță aptă să-i sprijine, să-i ghideze în vreun fel. Nu-i curios că toți aceştia (bulgari, unguri, cumani etc.) trăiesc în preajma kazarilor mozaizați? Este. Aceste populații, aidoma țiganilor, iau drumul Balcanilor şi antrenează odată cu ei mase amorfe de slavi, ca sclavi ai lor, evident. Aceste populații amestecate vin pe la noi şi se apucă să se înmulțească -prin mixaj- cu muierile locale. Acum să ne întoarcem la acel *ceva* care a stopat -cât de cât- prăbuşirea ortodoxismului şi chiar l-a revigorat. Acel ceva au fost varegii (*rooss*)-poate împinşi de Bizanț- care se pun şi organizează marele rezervor scito-slav de la nord-est de Bug, iar preoțimea bizantină -într-un ultim efort- creştinează pe barbarii bulgari şi sârbi şi, în felul acesta, ortodoxia supraviețuieşte până azi. Fără acestea, kazarii -prin împingere- şi Islamul prin război şi ademenire, ar fi ajuns să termine -către anul 1000 -1100- toată ortodoxia. Creştinarea Rusiei a fost o victorie foarte importantă a Bizanțului şi chiar a traco-dacilor. S-a întârziat distrugerea Bizanțului cu aproape 600 de ani. Şi, poate, de n-ar fi venit mongolii, nici nu ar fi fost distrus vreodată acel Bizanț şi -după 1100- când Islamul oriental dădea semne de descompunere şi-ar fi reluat ofensiva către cele patru puncte cardinale, dar, mai ales, spre est

(Indus) şi sud. Dar, iată că apar mongolii. De ce au luat-o aceştia şi spre Vest? Ne veți răspunde că au pornit înspre toate cele patru puncte cardinale. Mai puțin spre nordul Siberiei. Deci, au pornit-o numai în trei direcții. Adevărat şi nu prea. Ginghis-khan nu le-a poruncit, inițial, să o pornească decât spre Sud şi, pieziş, oarecum către Sud-Vest. El viza Islamul, dar mai ales China şi Imperiul construit pe nucleul iranian. Corpul expediționar al celor doi generali –Djebé şi Subotai- se orientează la fața locului, dar, oare, cine le-a dat, totuşi, „indicații" atât de la obiect, asupra a tot ce se întâmpla în zonă din punct de vedere politic şi religios, demografic şi cum se face că ei îşi stabilesc -cu aproximație- cartierul general pe locul unde era nucleul de populație kazară, populație trecută la mozaism şi cum se face că loviturile mortale vor fi administrate, atât de aceşti doi generali, cât şi mai târziu de Battu, tocmai contra Rusiei kievane ortodoxe. Dar, mai târziu, cine-i aduce pe turci la poarta Europei, pe platoul anatolian, nu departe de vechea Anciră? De unde ştia un popor analfabet -de migratori- să se orienteze atât de bine geografic şi militar, în mozaicul de seminții din zonă şi să mânuiască aşa de abil, încât să făurească, un imperiu colosal, exact pe arealul şi fieful Bizanțului ortodox. Desigur, mongolii -clasa politică a acestora- sunt cei care îi „orientează" pe noii veniți. Că aşa se proceda atunci, acestea erau metodele. Cei avizați au sesizat că elanul cuceritor al islamului scăzuse vertiginos către anul 1250, mai observaseră că -nu de mult- creştinismul răsăritean şi, în parte, şi cel apusean, dădeau semne de revigorare, de dorință de expansiune. Şi, atunci - vezi chestiunea cu „Vestul Sălbatec"-, „universalul" imperiu mongol mizează pe o ceată de briganzi. De unde ar fi avut resurse să lupte -neîntrerupt- aproape 350 de ani nişte *golani* cum au fost primii conducători ai otomanilor. La 1250, când începe să se audă de ei (de osmanlîi), mongolii erau stăpâni în sudul Rusiei -respectiv Nordul, Nord-Estul Mării Negre, Sud-Estul, Sudul numitei mări. Planul părea alcătuit şi nimeni nu credea că românii vor putea stopa înaintarea spre Adriatica a mongolilor şi aliaților lor la vedere şi subterani. În

consecință, în calea lor -a mongolilor-, gândeau ei, nu mai rămânsese decât Bizanțul şi creştinii aflați sub influența acestuia. Şi, probabil, Karakorumul, Islamul şi kazaro-mozaicii îşi concentrează aici efortul financiar mai cu seamă că banda, condusă de Otman, şi lepădăturile ce se adună în jurul lui, promite şi, mai cu seamă că aceştia devin or, deja, erau „botezați" în religia lui Mahomed. Dar, cine le agită lor mințile şi în ce direcție şi cu ce scop? Cine agită şi înfierbântă creierul acestor turcaleți cu totul analfabeți (şi întrebarea este valabilă ori de câte ori întâlnim fapte şi împrejurări similare) şi, mai ales, slabi numeric? Că un război nu se poartă tocmai aşa cum te-ai plimba pe *Corso*. De unde arme, de unde strategi, de unde alcătuitori de hărți, spioni calificați, cunoscători ai limbilor şi dialectelor localnicilor, de unde bani pentru a-i plăti, de unde delatori de recrutat, de unde „inginieri" care să-ți sprijine logistic toate aceste campanii militare, organiza trecerile peste râuri, pasuri, obstacole naturale, ataca cetățile, de unde diplomați, translatori, de unde toate aceste lucruri care se dobândesc în timp, dacă ținem seama că aceste tipuri de cete erau doar (după unii) adunături întâmplătoare de nespălați locuitori în corturi. Trebuie să fi avut aceştia un grupuleț de elită, venit de undeva, şi fonduri pentru a plăti pe cei ce-i slujeau şi pe ei înşişi. De unde veneau acele fonduri? Că noii veniți se luptau cu un stat deja consolidat (Bizanțul). Apoi, de unde au adunat *zvonerii* care au subminat, din interior, creştinismul bizantin? De ce această decădere a localnicilor Balcanilor –a noastră cu alte cuvinte- că turcul cucereşte tot ceea ce îi iese în cale, într-un iureş de peste 120 de ani, ba mai mult decât atât, turcizează neamuri şi triburi întregi. Nu uitați că *galații* (galatenii Sf. Apostol Pavel) erau, locuiau în preajma actualei Ankare şi erau albi, celto-germani. Blonzi-roşcați. Că, uitați-vă, există „turcoaice" blonde şi „turci" blonzi... De unde ? De la populația rămasă, de la populația care i-a precedat. Că Sf. Apostol Pavel se adresează –după câte ştiți- în una din epistole, tocmai acestor „galați", galateni, că tot țărmul vestic al actualei Turcii este trac şi – hai fie - grec. Unde-s aceia? Nu mai sunt! Nu mai

(Indus) şi sud. Dar, iată că apar mongolii. De ce au luat-o aceştia şi spre Vest? Ne veți răspunde că au pornit înspre toate cele patru puncte cardinale. Mai puțin spre nordul Siberiei. Deci, au pornit-o numai în trei direcții. Adevărat şi nu prea. Ginghis-khan nu le-a poruncit, inițial, să o pornească decât spre Sud şi, pieziş, oarecum către Sud-Vest. El viza Islamul, dar mai ales China şi Imperiul construit pe nucleul iranian. Corpul expediționar al celor doi generali –Djebé şi Subotai- se orientează la fața locului, dar, oare, cine le-a dat, totuşi, „indicații" atât de la obiect, asupra a tot ce se întâmpla în zonă din punct de vedere politic şi religios, demografic şi cum se face că ei îşi stabilesc -cu aproximație- cartierul general pe locul unde era nucleul de populație kazară, populație trecută la mozaism şi cum se face că loviturile mortale vor fi administrate, atât de aceşti doi generali, cât şi mai târziu de Battu, tocmai contra Rusiei kievane ortodoxe. Dar, mai târziu, cine-i aduce pe turci la poarta Europei, pe platoul anatolian, nu departe de vechea Anciră? De unde ştia un popor analfabet -de migratori- să se orienteze atât de bine geografic şi militar, în mozaicul de seminții din zonă şi să mânuiască aşa de abil, încât să făurească, un imperiu colosal, exact pe arealul şi fieful Bizanțului ortodox. Desigur, mongolii -clasa politică a acestora- sunt cei care îi „orientează" pe noii veniți. Că aşa se proceda atunci, acestea erau metodele. Cei avizați au sesizat că elanul cuceritor al islamului scăzuse vertiginos către anul 1250, mai observaseră că -nu de mult- creştinismul răsăritean şi, în parte, şi cel apusean, dădeau semne de revigorare, de dorință de expansiune. Şi, atunci - vezi chestiunea cu „Vestul Sălbatec"-, „universalul" imperiu mongol mizează pe o ceată de briganzi. De unde ar fi avut resurse să lupte -neîntrerupt- aproape 350 de ani nişte *golani* cum au fost primii conducători ai otomanilor. La 1250, când începe să se audă de ei (de osmanlîi), mongolii erau stăpâni în sudul Rusiei -respectiv Nordul, Nord-Estul Mării Negre, Sud-Estul, Sudul numitei mări. Planul părea alcătuit şi nimeni nu credea că românii vor putea stopa înaintarea spre Adriatica a mongolilor şi aliaților lor la vedere şi subterani. În

consecință, în calea lor -a mongolilor-, gândeau ei, nu mai rămânsese decât Bizanțul şi creştinii aflați sub influența acestuia. Şi, probabil, Karakorumul, Islamul şi kazaro-mozaicii îşi concentrează aici efortul financiar mai cu seamă că banda, condusă de Otman, şi lepădăturile ce se adună în jurul lui, promite şi, mai cu seamă că aceştia devin or, deja, erau „botezați" în religia lui Mahomed. Dar, cine le agită lor mințile şi în ce direcție şi cu ce scop? Cine agită şi înfierbântă creierul acestor turcaleți cu totul analfabeți (şi întrebarea este valabilă ori de câte ori întâlnim fapte şi împrejurări similare) şi, mai ales, slabi numeric? Că un război nu se poartă tocmai aşa cum te-ai plimba pe *Corso*. De unde arme, de unde strategi, de unde alcătuitori de hărți, spioni calificați, cunoscători ai limbilor şi dialectelor localnicilor, de unde bani pentru a-i plăti, de unde delatori de recrutat, de unde „inginieri" care să-ți sprijine logistic toate aceste campanii militare, organiza trecerile peste râuri, pasuri, obstacole naturale, ataca cetățile, de unde diplomați, translatori, de unde toate aceste lucruri care se dobândesc în timp, dacă ținem seama că aceste tipuri de cete erau doar (după unii) adunături întâmplătoare de nespălați locuitori în corturi. Trebuie să fi avut aceştia un grupuleț de elită, venit de undeva, şi fonduri pentru a plăti pe cei ce-i slujeau şi pe ei înşişi. De unde veneau acele fonduri? Că noii veniți se luptau cu un stat deja consolidat (Bizanțul). Apoi, de unde au adunat *zvonerii* care au subminat, din interior, creştinismul bizantin? De ce această decădere a localnicilor Balcanilor –a noastră cu alte cuvinte- că turcul cucereşte tot ceea ce îi iese în cale, într-un iureş de peste 120 de ani, ba mai mult decât atât, turcizează neamuri şi triburi întregi. Nu uitați că *galații* (galatenii Sf. Apostol Pavel) erau, locuiau în preajma actualei Ankare şi erau albi, celto-germani. Blonzi-roşcați. Că, uitați-vă, există „turcoaice" blonde şi „turci" blonzi... De unde ? De la populația rămasă, de la populația care i-a precedat. Că Sf. Apostol Pavel se adresează –după câte ştiți- în una din epistole, tocmai acestor „galați", galateni, că tot țărmul vestic al actualei Turcii este trac şi – hai fie - grec. Unde-s aceia? Nu mai sunt! Nu mai

sunt ceea ce au fost. Şi pierderea culturală era imensă...Că o fi pierit Paris, dar populația din preajmă a rămas acolo unde era şi pe vremea când exista vechea Troie. Şi Paris cum era? Blond, se înțelege ş. a. m. d. Cum de au învins aceste popoare – turco-mongoloide amestecate cu rămăşițe de slavi- neamul tracic şi, în parte, pe ramura lui dacă. „Ghotică!"... Prin însuşi concursul celor ce urma să dispară. I-au acceptat pe noii veniți de stăpâni şi s-au pus în slujba lor, în chiar contra conaționalilor lor, turcizându-i, slavizându-i, bulgarizându-i, ungurizându-i mai abitir ca noii veniți. Exact astfel decât cum şi vedem astăzi. Noi ne suntem proprii gropari. Aşa au fost şi strămoşii noştri traco-daci. Că, cu tot aurul kazaro-ovreilor, neamul nostru n-ar fi clacat, între 660 – 1000 – 1100, dacă n-am fi dat noi înşine o mână de ajutor. La fel, cu aceleaşi metode, ca şi astăzi. Renunuțând, de bună voie, şi identificându-ne, până la absorbție, cu duşmanul, care, numeric inferior, ne stăpânea ca elită. Aici se pune şi problema lipsei credinței, a menirii, a încredereii într-o misiune. Tracii şi o parte din daci nu mai credeau în ei, ca ei, nici în Domnul. Că pe Zalmoxis îl părăsiseră. Şi, omul, fără credință fermă, nu se opune celui care are, totuşi, una, respectiv turcii, de exemplu, islamizați, ungurii catolicizați, sârbii alfabetizați, bulgarii creştinați şi luați ca asociați de bizantini. Impotriva cui? Dacă nu a localnicilor deveniți nesiguri. Localnicii i-au ajutat pe un pumn de bulgari să devină pericol pentru Bizanț. De ce? Să fi fost un act de felonie, de inconştiență, de speranță de libertate? Că nu cred eu că o ceată de bulgari, veniți în coviltire, puteau cuceri Balcanii, fără un masiv sprijin local. Câți or fi fost? Localnicii i-au acceptat ca pe un fel de „eliberatori". Şi i-au luat de stăpâni în contra Bizanțului. Dacă noi eram aici, şi creştini, ce nevoie mai era de creştinarea bulgarilor de pildă? Sigur, ceata aceea de turcomani era ne-creştină. Şi înclin să cred că –dacă ea a fost atât de puternică- ar fi adus la păgânism asiatic pe tracii de pe teritoriul actualei Bulgarii. Dar, cum se face atunci, că aromânii erau şi sunt pe locurile lor? Deci, inițial, bulgarii erau o ceată, care s-a aşezat cam, să admitem, pe aria unui județ în jurul

Sofiei, de unde au fugărit, au dislocat populația tracă, împingând-o spre sud, eventual nord. Cât? Să zicem 60-70 de km. spre cele patru direcții. Din acest nucleu, cu o rază de 60-70 km. , din jurul Sofiei, se formează „țaratul" bulgar. Un nimic. Cum sporeşte el, dacă nu prin aglutinare de traci. Aceştia se adaugă, ca nişte celule, la un organism în creştere. Azi un sat, mâine altul trece, cu bagaje şi populație, la adunătura de slavi care au ca elită conducătoare o bandă de turcomani cruzi. Aşa, părăsindu-şi națiа, asociindu-se altui destin, tracii dau forță, dau destin, unei cete de golani, azvârliți de presiunea kazarilor înspre Europa. Nici Moise nu a urmat decât aceeaşi cale. Exact astfel. Un pumn de oameni, hotărâți –cu credința tare- adună elemente dezrădăcinate, fără scop şi le dă o identitate. Cam ceea ce face azi un partid politic...Casta se formează, apoi, în luptă. Cât este de mare nucleul de conducere al unui partid politic de azi? Nici 100 de oameni... La ideea de mărire a acestora se asociază –prin aglutinare- noi indivizi. Aceştia văd în cei de care se ataşează un viitor spiritual, mistic, economic pentru ei şi urmaşi. Solidaritatea creată îi îndeamnă la creație, la autofundare de sine, la ieşirea din vagabondajul necredinței, a lipsei de scop, a lipsei de orizont stabil, a lipsei de întemeiere. Organizarea –fie şi embrionară- unui rudiment de stat, dă sacralitate, dă viitor, dă o chemare dincolo de tine, creează o națiune. O ceată organizată, cu un şef, concentrează spiritualitate, dă dimensiune mistică colectivității, atrage pe alții, de alt neam, la a se identifica, a se implica în noua ordine, ordine, care, fie şi cu totul primitivă, are un limbaj comun, o limbă unică dătătoare de speranță, are un mijloc de a transmite informația, are un scop, fie acela şi jaful asupra populației neorganizate din jur. Chit că acea populație este rudenia ta. Rudenia spirituală, *frăția de cruce* –s-a dovedit- a fost şi este întotdeauna mai puternică decât cea de sânge.

Sârbii nu ne-au cucerit tot pe aceeaşi cale? Ungurii la fel... Şi Occidentul sau arabii nu ne vor cuceri decât tot pe aceeaşi cale. Nici o noutate. O carte este de ajuns ca să înțelegi întregul univers. Istoria întemeierii unui neam este oglindă din

care pot învăța toți. Şi aşa ceva este Biblia, mai cu seamă Vechiul Testament. Evreii sunt singurul şi unicul popor care şi-au sacralizat istoria şi legile comunitare. Aşa ceva ar fi trebuit să facă şi traco-dacii, mai târziu românii. Traco-dacii, neurmând această cale, sunt, şi au fost, material biologico-etno-cultural pentru alte neamuri. De obicei mărunte şi de proastă calitate, naturală şi caracterială. Acestui conținut i se pune o etichetă nouă –bulgar, turc, ungur, sârb. Şi eticheta –prin accepția noastră, a mea- devine chiar *realitatea* care s-a notat pe ea; adică numele de mai sus. Cu timpul... De ce, punându-se, astăzi, pe fruntea noastră eticheta de „rrom" (țigan adică), nu ar deveni, şi această etichetă –cu sprijinul nostru al dacoromânilor- realitate...

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, Nr. 34, mai 2000, pag. 4, 5 şi 6, semnat George URSA; • Comunicare ținută la Academia Dacoromână, miercuri, 26/01. 2000);

ŢĂRANUL ROMÂN, AZI...

„Cei ce urâți Sionul ruşinați veți fi de Domnul /
Că precum iarba de foc aşa veți fi uscați"...

Țăranul român a fost mâncat, în ultimii două mii de ani, de greci, unguri, țigani, musulmani şi... „chinezi" (adică evrei), ca să vorbim criptic. Ungurii toacă la țărani români de pe la anul 1000; de atunci de când Voicu devine Ştefan şi se botează catolic şi primeşte şi „misiunea" de a-i aduce pe „schismatici" la religia Romei. Grecii ne toacă de pe la anul 1670, „chinezii", mai abitir, de după 1700 (dar cine ştie? Că dumnealor se laudă, mai nou, că hălăduiesc pe aceste meleaguri de pe vremea dacilor. Nu ne-am mira. Şi de ce nu ne mirăm? Pentru că, încă de la 514 î. d. Hr., pe aici a trecut Darius cel Mare. De ce n-ar fi fost în oastea lor şi evrei cu funcții şi cu rol de spioni), iar de la 1860 țiganii (pardon „rromii", adică –după „teoria" lor- „romaioi", adică „romani"!). Musulmanii, prin turci în special, după 1360 toacă la țărani români

cu nemiluita. Pe unii îi recrutează în armată, ca mercenari, de mici, pe oponenți îi măcelăresc prin mercenarii izlamizați, deci prin aceiaşi români. În prezent, grecii, țiganii, musulmanii, ungurii şi „chinezii", mai nou şi negroizii, acționează concomitent asupra a ceea ce a mai poartă de „țăran român". Ce este, ce mai reprezintă, astăzi conceptul de „țăran român" şi conținutul socio-sociologic al acestui concept? Țăranul român, omul acesta care, după mulții cercetători, a fost cel care a primit, din cer, *învățătura* despre zei, ştiința şi genealogia, legendele despre tot ce există, *adevărul cum s-ar spune*. El –cel de astăzi- nu mai este *acela*. Țăranul român de astăzi –dacă nu este baptist şi în parte chiar dacă şi este- este un om care are –sau n-are- tractor, plug, remorcă („remorcuță"), IMS, oi, cai, „biboli" porci, păsări, mărci, dolari etc. El îndoapă motoarele cu motorină şi face cărăuşie, taie pădurile –la negru-, fasonează buştenii şi-i vinde la şes, bea la „bar-disco", înjură, în fudulie („gi bine cie mi'"), pe Dumnezeu, Iisus Hristos, tot ceea ce este sfânt, şi aceasta nu-l împiedecă să meargă la Sf. Biserică să cânte, la strană şi „în cor", dar şi să-şi arate țoalele scumpe, aurul de la gât, cerceii din urechi, inelele şi ghiulurile de pe degete, „foşnitorii" , „gândacii", de proveniență occidentală, aciuați, la „derută", prin buzunarele pantalonilor. Aşa, când are chef, îl contrează pe „popă". E, ba socialist, ba pedeserist, ba pesemist, ba pedist, țărănist. Ştie şi el, cam de multă vreme, că nu trebuie să-i atingi, pe „chinezi", nici măcar cu o floare dacă vrei să-ți meargă bine, că mai uşor o vei duce dacă te converteşti la cultele protestante, neoprotestante, dacă treci la „baftişti", „martorii Iu' Iehova", la fel de fel de organizații filooccidentale. Că „ăia" îi ajută pă „ăştia" cu dolari şi mărci... Fetele sunt şi mai emancipate; merg la „disco", pipează, vorbesc precum la bordel, au fustițele de-o palmă, umblă fără chiloți, cu bluzițe transparente, de se văd toate prin ele, dansează pe masă şi, vorbele pornografice, curg, din gura, lor mai ceva decât din gura țigăncilor. „Cultura" şi-au dobândit-o din „Sex total", „Infractoare mov" şi casetele porno care au invadat piața. Au maşini de bună calitate şi „tradiția" le e cu totul piedică în aspirațiile spre „europenismul" negroid.

Spiritul surogatului american al bunăstării este mai periculos pentru naționalism decât persecuțiile. Celuloidul, conceput la

Beverly Hilss, a răvăşit minţile albelor şi a ţărănuşilor din Est. Norocul este că, în curând, spoiala aceasta de abundenţă va da ortul şi –atenţie- v-o spune George Ursa, ea a fost şi mai va fi un an, doi, zece, încă întreţinută. Ea a fost corolarul aşa botezatului „război rece". Căci ce a fost „războiul rece" în esenţa esenţei lui? A fost –„stimaţi tovarăşi şî pretini"- cea mai cumplită şi eficientă metodă psihologică de exploatare a occidentalilor, a capacităţii lor de muncă, a disciplinei, a forţei lor de persuasiune în muncă, o lozincă de disciplinare. Totul a fost conceput psihologic. Pentru a-i sili la muncă s-au creat puterile bipolare şi s-a amplificat spaima occidentalului, obişnuit, de comunism, recte de Uniunea Sovietică. „Războiul rece" a fost un mijloc prin care au fost stoarse ţările occidentale şi est-europene de fonduri pentru construcţia Israelului modern. Este acest stat şi un pinten înfipt în coasta Islamului în plină expansiune mondială? Viitorul o va dovedi. Înclin să cred că „Islamul" de azi este numai un nou – pentru viitor- pumn psihologic pentru aceiaşi albi. Cele mai bogate naţiuni albe lucrează pentru Israel. Pentru imperiul iudaic, universal, deja bine instaurat la cârma rasei albe. Rasă, momentan, bine ameţită şi, care, pentru a nu-şi da seama de sine va fi distrusă rasial şi religios. Căci războaiele viitorului –dacă ele vor mai fi- vor fi războaie între rase religioase. Islamul (arabii) cu albii (creştinii) conduşi de evrei; conduşi, de fapt, şi unii şi alţii. Apoi, cândva, între galbeni, şi sclavii arabo-negroido-albi, conduşi de evrei. Rasa albă va fi distrusă prin aceleaşi metode prin care a fost distrus şi Imperiul roman. Adică distrugându-i-se baza biologică – ţărănimea. Ea este, deja, nimicită. Metoda? Imigraţia de semiţi şi negri musulmani, asiatici de aceiaşi religie, prin îndemn la mixajul albelor cu acest tip de oameni, prin propagandă pentru un sexualism exagerat, prin nimicirea tradiţiilor şi instituţiilor creştine, prin propagandă psiho-audio-vizuală pentru libertinaj, goană după plăceri imediate, exchibiţionism sexual, aberaţii sexuale etc. Propaganda se face în rândul femeilor albe. Ele sunt ţinta... Prin propagandă bine susţinută financiar, şi audio-vizual, ei îi este înculcat cultul exagerat al falusului de negru şi de turco-arab. Astfel, şi pe această cale, sunt împuţinaţi reprezentanţii curaţi şi puri ai acestei rase nobile – rasa albă. Într-un astfel de climat totul este posibil în rău...

Ţăranul român, ca, de altfel, şi cel european a fost lovit permanent de la 1700 încoace. Cam de pe la acest an planul devine general şi este organizat sistematic. Cel mai periculos a fost ţăranul englez, francez şi german în Vest; cel român şi ruso-ucrainean în Est.

Ţăranul englez a fost împuţinat prin îndemn la emigrare în noile teritorii, cel francez a fost terminat prin foamete şi revoluţii; cel germano-prusaco-austriac (ca să-i cuprind pe toţi) prin războaie. De la Napoleon la Hitler.Ceea ce a rămas din ei a primit lovitura de graţie prin porno-socialism-capitalism. Ţăranul român a fost de folos atâta timp cât imperiul otoman era în ascensiune. El, ţăranul dacoromân a fost rezervorul esenţial din care s-au recrutat soldaţii (celebrii ieniceri) de elită ai armatelor sultanilor; tot el a fost, în acelaşi timp istoric, şi izvorul de unde s-au alimentat, cu soldaţi, regii Ungariei şi domnitorii români. Deci, se băteau ţărani români în tabere diferite. Unii erau soldaţi ai lui Mahomed... ceilalţi erau soldaţi ai lui Hristos. Istorici de doi lei fac tapaj că românii au luptat doar în cele două războaie mondiale în tabere diferite... Nimic mai fals! Acest lucru se întâmplă de foarte demult. Din vremea lui Priam şi probabil de mult mai departe. Cine câştigă din acest interminabil război? Antihrismul şi antihriştii. Cele două religii pământene – mozaismul şi islamul. Cine pierde? Pierde ortodoxismul...Că de la 620 ortodoxismul este în pierdere permanentă. Iată, puţin a mai rămas. Cei decimaţi au fost ţăranii dacoromâni –baza Europei Central Estice. După 1700 nu mai era nevoie de ţăranul dacoromân şi el a fost împins –odată cu dispariţia completă a dinastiilor dacoromâneşti- în mâna decăzutului neam grecesc fanariotizat. Aceştia s-au pus pe „muncă" şi au reuşit ca, în nici o sută de ani, să corcească şi să-şi impună „normele" în lumea ţărănească din jurul raielelor şi mahalalelor oraşelor. În ambele principate zeci de mii de nume sunt cu terminaţie grecească: *Iordaki, Costaki, Moşkaki* etc. Dreptul ţăran român devine un şiret grecotei din fanar. Plin de pasiuni nimicitoare pentru femei sprâncenate, cu globii imenşi – vezi vechile statui greceşti- şi care nu-s „albii"(aşa numeau ardelencele de la 1900 ochii cu cristalin albastru şi verde) ochi ai dacoromânilor ci negri ai grecoaicelor. Apoi vine 1860 şi ţăranul român este aruncat în braţele cămătarilor şi vânzătorilor de ţuică

ovrei. Ba, mai mult, nu-i de ajuns atât: românii, din Moldova ciuntită şi Ţara Românească, din Transilvania, urmare a băuturii, se prăvălesc în mâinile aceloraşi proxeneţi ovrei (acum i-au înlocuit, cu aceeaşi violenţă, ţiganii). Sifilisul ia proporţii sub ochii perfect opaci ai clasei politice, de extracţie alogenă, care guvernează cele două principate de la 1826 şi până către 1964. Despre Transilvania ce să zic... Vine primul război mondial. Iar măcel la ţăran dacoromân. Măcelul cuprinde întregul areal tracodac. Ce prilej pe contele Tisza, are ocazia să scape de români. Dar pe grecotei, bulgari, sârbi, dar pe grecoteii aflaţi la conducerea „Regatului" român. Peste un milion şi jumătate de români, tineri şi sănătoşi (albi adică), numai din cele trei provincii clasice dispar sub pământ. Locul lor este luat de ţigani şi de lumpenul şiret care ocoleşte războiul. Şi de ovrei, evident. Dar nu-i de-ajuns. Vine al II-lea război mondial. Iar măcel la tineri ţărani români. Şi – capac la toate- ovreimea kagebistă a lui Stalin încalecă arealul traco-dac. Iar nimicire de ţărani. Şi acum urmează ultimul asalt: pornocapitalismul învelit în staniol american – marfă ovreească.

În fine, eu am schiţat doar conturul problemei aici. Ţăranul dacoromân a fost, în parte, sclavul lumii post-romane. Şi, nu numai... Dar, mai ales.

Şi, acum să vă văd culturnicilor... Ţăran nu mai există. Ţăranul, aşa cum era el cândva, este o amintire idealizată a producătorilor de literatură de cinci bani. A leşinatelor de la TVR... vedete dornice să adune lacrimile „ţăranilor" cu fete măritate cu arabi, turcaleţi şi negri de religie musulmană. Acum, sigur, ăştia au vina care o au. În ochii noştri de neputincioşi. Dar, problema nu este a lor în totalitate. Ei n-au făcut şi nu fac decât să lupte pentru ei şi rasa lor, neamul lor, religia lor. Problema cea gravă este a noastră. Atât ca masă cât şi ca elită. Ambele categorii sunt pline de păcate. Şi ambele dau vina unii pe alţii. Elita, ieşită din sânul ţărănimii daco-române s-a raliat, aproape întotdeauna în momentele cheie din istorie, ocupantului, invadatorului. Este un fapt verificabil de documentele istorice. Dar şi supusul -ţăranul- este ataşat aceleiaşi idei (să dau un exemplu trăit de mine recent în timpul unei călătorii. Tema de discuţie: emigrarea în SUA cu orice risc şi cu orice preţ. Pledantul era o fată din Ardeal; studentă

la medicină şi angajată pe lângă un senator. Insa accepta şi o viitoare muncă necalificată. Că, zicea dumneaei, acolo, în SUA, un medic câştigă şi „45.000 de dolari pe lună". Care medic? Cel de proveniență ovree?). În mod obsesiv pot spune. Ungaria este plină de tineri moldoveni pe post de grăjdari, porcari, oieri, argaţi şi muncitori agricoli şi viitori soţi de unguroaice. Nu există –în momentul de faţă- la români nici mândrie de a fi român şi, cu atât mai puţin, înţelepciune. Ambele două –cum ar zice ţiganul- sunt de domeniul trecutului. Şi, în orice caz, ele nu se invocă astăzi. Cinismul mărut, cotidian, nu cel filosofic, pesimismul nostru cu privire la viitorul nostru, ca neam, este aproape absolut. Mai cu seamă la oamenii şcoliţi. Şi cine n-are şcoală azi în România. Toate javrele, toţii *ioşkodakii* mahalalelor. Aceştia continuă un mai vechi stil, încetăţenit în Sărindarul anilor '30, acela al autobăşcăliei. Dar, aceasta nu este o soluţie. Căci cam aşa ceva facem şi noi papagalii cu diplome. Băşcălie...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An IV Nr. 2 (10) 2000 / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2, 14 şi 16, semnat George URSA * Comunicare ţinută, la Academia Dacoromână, miercuri, 26/04. 2000);

NICOLAE DENSUŞIANU – POEZIA ŞI MÂNDRIA ORIGINII

Homer a scris două epopei. Aşa le numim noi, dar el cum le numea oare? Ba noi spunem „poezii". Numai că autorii antici nu scriau *poezii* aşa cum facem noi astăzi. Adică scriem pentru că suntem „emoţionaţi". Ei nu scriau „ce simţeau" personal; nu aşa cum declară poetesele şi prozatoarele contemporane. Autorii antici scriau cum trebuia să se scrie, cum o cereau, eventual, zei. Ceea ce ei scriau o şi declamau. Şi nu oriunde, nu la birt, nu la cenaclu şi nici la cafenea, ci la sărbătorile sacre – „la dionysii", la „sărbătorile phitice" etc. în cazul grecilor. Dar Dionysos nu era un zeu al grecilor clasici. Nici Apollo! Îi „luaseră" din mersul lor spre sud. Îi luaseră sau doar aşa

credeau grecii din perioada lui Pericle. Că priviți-i, uitați-vă la numiții „balcanici". Seamănă unii cu alții la corp, obiceiuri, îmbrăcăminte, hrană, plăceri culinare, pofte şi distracții, dansuri, jocuri, tradiții, folclor, aspirații etc. Dar, la ce nu seamănă unul cu altul? Nu v-ați întrebat de ce oare o parte din însemnările autorilor antici s-au pierdut, sau, dacă nu au fost distruse ? Închipuiți-vă că ar fi existat pe vremea lui Homer, pe vremea războiului Troiei sau mai târziu, un aparat video de filmat. S-ar fi filmat o procesiune a dionysiilor, un obicei de naştere, de nuntă etc. şi filmele s-ar fi păstrat. N-am mai avea prea multe dubii. În sec. XIX, în general, lumea cercetătorilor a simțit – acesta este termenul - că ceva tragic va urma să se petreacă: totala desacralizare a vieții omului alb şi nu numai.. Şi, atunci, cu o frenezie greu de stăvilit, s-a început adunarea de documente ale culturilor tradiționale, cuvinte arhaice, obiceiuri, tradiții perpetuate de dincolo de creştinism, de dincolo de ebreizarea superficială a lumii albe, s-au cules şi tipărit „legende", costume, cimilituri, zicale, proverbe, ceremonialuri, descântece, practici vrăjitoreşti chiar, incantații magice etc. Astfel, mânații de curentul general, românii cu o spoială de cultură, de extracție occidentală, ca să mă exprim ireverențios, au purces la adunarea a tot ce s-a păstrat „în popor". Nici Nicolae Densuşianu nu făcea excepție de la curentul epocii. Numai că el nu era un *ricăventuriano,* de data aceasta, nu în gazetărie, în cultură. Totuşi, este bine să reținem că, consemnarea, adunarea a tot ceea ce era tradițional s-a putut face. Pentru că fiecare om dintr-un sat de români, de pildă, era un izvor inepuizabil de informații şi păstrător de tradiții venite de departe. S-a notat şi păstrat ceea ce s-a putut. Un Nicolae Densuşianu, un Tudor Pamfile, un Ispirescu, Elena Niculiță-Voronca văd dincolo de creştinarea arealului daco-traco-peslag. Nicolae Densuşianu este preocupat, mai ales, de ceea ce s-a petrecut înainte de 1300 î. d. Hr. Şi 500 d. Hr. Şi Eliade era preocupat tot de acea vreme. Arheologia cuvintelor, iată una dintre căi. Cercetarea pe filieră a unei „legende", a tradiției locului, ar putea şi poate

să ne arate originile; căci aşa ceva ne interesează. Adică, vezi cine a stăpânit întîi locul acesta? Deci, totul fiind problemă de origine, orice invadator are grijă ca, în primul rând, să nimicească la cei cuceriți *mândria originii.* Iar cei cuceriți –prin exponenții lor, prin elita, păstrată după invazia străinilor, elită, care astfel este întotdeauna de dreapta- prin operele lor urmăresc să retrezească în conaționali, în primul rând, umilita mândrie a originii, mândrie terfelită odată cu înfrângerea suferită. „Căci niciodată n-am slujit unui Dumnezeu străin" spunem noi parafrazându-l pe psalmist. „ Căci niciodată n-am tins mâna mea către un Dumnezeu străin..." Națiunile rasei albe aceasta au făcut cândva. Bine, au făcut-o, dar, azi, li se cere, de aceiaşi conspiratori, să tindă iarăşi mâna. Dar, ei n-au făcut-o şi n-o fac. Şi, acum, să vedem ce şi-a propus Nicolae Densuşianu când a conceput şi scris ceea ce a conceput şi scris? Exact ce vă spun eu. Adică –citind arheologic limba, folclorul şi cuvintele locului, legendele etc. - a arătat primordialitatea noastră nu doar pe arealul actualei Dacoromânii, ci pe un aproape 1/3 parte a continentului european. Este o performanță pe care la vremea când el îşi scria opera n-au atins-o prea mulți români. Noi datorăm unora ca aceştia enorm. Hasdeu, Eminescu, Densuşianu, Eliade şi toți cei care au venit alături de aceştia şi după aceştia, noi cei de aici şi cei care gândesc astfel şi care au perceput ca şi noi realitatea preromană. Dar, atenție, nu avem dreptul să ne pierdem în himere decât dacă suntem în stare să le şi transformăm în realitate. Putem reface ceea ce a fost acum 2000 de ani? Greu de acceptat că s-ar putea face aşa ceva. Orice imperiu piere, în primul rând, surpat de propria interioritate, din interior. Orice popor dispare atunci când vrea să *dispară.* Când familia, credința şi conspirația internă lucrează simultan în aceeaşi direcție – distrugerea.

Conspirația îşi concentrează acțiunea asupra acestor două componente ale unei națiuni şi le bombardează mediatic sugerându-le să-şi cheltuiască energia în plăceri imediate. Cele de mai sus sunt completate, statal, cu taxe fiscale care

sunt destinate înarmării, că, zic conspiratorii, națiunea suspusă – în realitate- atacului lor, este amenințată din exterior de o altă putere. În felul acesta conspiratorii dau coeziune scopului lor şi, astfel, pot lucra asupra celor două componente ce țin o națiune în viață: credința (tradiția) şi familia. Credința (tradiția) se apucă şi o ridiculizează, iar familia este împinsă spre dezorganizare cu ajutorul propagandei pentru libertatea plăcerilor, cum mai spuserăm, şi insubordonarea copiilor față de părinți. În felul acesta, treptat, treptat, națiunea decade, nu se mai *fac* prunci, populația majoritară începe să scadă demografic şi, curând, dascălii nu mai au cui preda învățătura tradițională. Constată că, națiunii, cândva majoritare, i s-a substituit o altă nație, altă populație şi peste tradițiile ei se calchiază „tradiții" noi, străine fondului autohton şi comune populațiilor nou venite. Sigur, se mai păstrează şi cele ale celor învinşi; ca o reminiscență. Acestea sunt cauzele apatiei unui neam şi nu numai. Densuşianu apare, la 1000-2000 de ani, după ce, în fapt, cei ce erau cândva, nu mai sunt ceea ce erau, ci altceva, alte nații. Pe aceia, de demult, viața lor încearcă el să o refacă. Aceasta este, a fost, esența muncii lui Densuşianu. Opera lui este fără urmaşi mulți. Şi nu-i de mirare. A reînvia un neam dispărut din scripte şi acceptat ca *dispărut*, de vecini, este o operă cumplit de greu de înfăptuit. Aceasta ar fi, în fond, sarcina noastră. Suntem noi în stare să o înfăptuim? Dea Domnul...

---

* **P. S.**: Dau două citate spre edificare:

1. „Striviți mândria rasială a femeilor germane. Luați-le ca pradă legitimă... Ucideți, bravi soldați ai Armatei Sovietice victorioase (Ilya Ehrenburg - Iosif Visarionovici Stalin)".

2. „Fetişul suveranității este încă atât de puternic în opinia publică, încât nu sunt şanse de a câştiga simpatia populației pentru participarea Americii la orice organizație semănând a suprastat. Depinde în mare măsură de ce abordare vom folosi mai departe pentru *educarea* (s. n.) populației"... (Memoriu al Consiliului Relațiilor Externe –celebrul CFR- în 1944). Judecați singuri.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An IV Nr. 2 (10) 2000. Supliment. / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. I şi II, semnat **George URSA** / Academia Dacoromână – comunicare - Miercuri, 29/03. 2000);

CÂTEVA CONSIDERAȚII...
„CRONICĂ DE CENACLU"

Odată cu luna septembrie 1999 am reluat, la sala ARCUB (str. Batiştei nr. 14), şedințele cenaclului „SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI". Am dat cenaclului numele de *„Mircea Eliade"*. Numind-l astfel urmărim, încă din start, o anume linie de conduită existențial - istorică şi ideatică. Desigur, istoria va consemna dacă am reuşit să ne îndeplinim misiunea. Am pornit destul de lejer. Cel care m-a ajutat în repornirea lui şi a depus efort de mobilizare a fost prof., scriitorul şi publicistul Ionel Protopopescu. Ideii s-au alăturat o serie de scriitoare entuziaste şi scriitori. După câteva şedințe pot face unele constatări:

- nu ne ştim face publicitate; sigur, nu acesta-i scopul pe care-l urmărim neapărat;
- debutul modest ne îndrituieşte să sperăm în reuşita lui;
- generația care se angajează în astfel de acțiuni este cea de mijloc şi cea în vârstă;
- există o efervescență – totuşi - în această țară. Aproape se poate face orice-ți trece prin cap. Zic, aproape! De ce spun aceasta? Pentru că, după ce faci, constați lipsa de ecou a ceea ce faci. Dar, acest lucru nu ne deranjează, pentru că noi nu lucrăm – eu cel puțin - pentru slava omenească;
- există în România, mai cu seamă în Bucureşti, persoane, personalități, idem în orăşelele mici, oameni preocupați de lucruri, de ceea ce este dincolo de materialitatea imediată. Aceştia dau farmec existenței noastre, cu totul trecătoare, prin acest stadiu de existență –viața pământească. Înclin să cred că toți aceştia nu-şi doresc neapărat să aibă o celebritate a la Gheorghe Hagi. Sunt mai încântați de o celibritate dobândită

într-un cerc restrâns, de oameni avizați. Ideile, modul de a fi, nu câştigă teren imediat. Cert este, însă, că zbaterea cuiva pe pământ, întru exploatarea *talantului* , nu se pierde.

În fine, suntem un mic colectiv care poate da roade. Fără să am ambiția de a face o cronică aici, am ținut să inaugurez această rubrică de cenaclu. Asemenea, dacă poate unii se simt nedreptății, îi asigurăm de considerația noastră şi, indiferent de critici, îi vom publica pe toți cei ce activează. Răbdare! În numerele viitoare îi vom înşira, comenta, în măsura capacității, în aceste pagini, pe toți cei care citesc, comentează şi sunt membrii ai grupului nostru. Dar, nu uitați, totul depinde de aportul uniatic şi material al fiecăruia dintre noi. Indiferent de ce va spune cineva, eu sunt mulțumit de acest început. Am parcurs o stagiune de început. De la toamnă sper să fim mai înfipți.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An IV Nr. 2 (10) 2000. Supliment./ PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. II, semnat **G. U.**);

DESPRE FRICA DE A FI ROMÂN. DESPRE SLUGĂRNICIA FAŢĂ DE TOT CEEA CE ESTE NEROMÂNESC

Baza majorității aserțiunilor unor studii psiho-sociologice sau eseuri este realitatea în devenirea ei istorico-biologică. Cum se încetățenesc opiniile în capul oamenilor nu putem şti cu certitudine. De ce unele convingeri prind şi devin atitudini de viață şi de ce altele sunt condamnate la neputință. În orice mediu te-ai învârti găseşti încetățenită convingerea că românul e gunoiul planetei şi România WC-ul comun al tuturor popoarelor, că romînca este un specimen de femelă care îşi arată organul reproductiv oricărui străin ce-i iese-n cale, că, odată luată în serios de acel "străin" ea devine o producătoare de plozi, pentru nația în sânul căreia se inserează, şi devine un

purtător de opinie negativă despre neamul din sânul căreia s-a ivit. Prima întrebare –însă- care se impune denigratorului – denigratoarei- (îi am în vedere pe cei din sânul nostru) este aceasta: „Dumneata, ce eşti?!" Dacă spune că nu este român, atunci ne-am lămurit. Avem în față un dușman. Dacă el este – dincontra - român, întrebarea ce trebuie pusă acestuia este: „Mai doreşti să rămâi în condiția în care biologic ai apărut? Adică, mai ai credință că eşti aşa ceva, român? Dacă nu, atunci este mai mult decât greu cu dumneata!..." Normal este să-i redăm credința. Cum să redai credința atunci când necredința devine fenomen de masă. Necredința, în condiția ta existențial-biologică de neam. Redarea credinței în neam n-o poți face numai prin propagandă de la om la om.. Trebuie să ai curajul să lupți –inițial- cu toată masa de dușmani. Bătăliile încep întotdeauna cultural-agitatoric, dar mai cu seamă divino-uman-religios. Întâi îi sunt nimiciți adversarului zeii, simbolistica unui neam. Apoi elita sacerdotală. Sigur, se pot petrece lucrurile şi simultan. Z e i i şi preoții, legătura cu Dumnezeu.

Rasa albă este, în fond, o rasă de slugi. Ea –mulții din membrii acesteia- se mai miră că suntem slugi. Dar nu suntem de azi, n-am devenit de acum două secole. Ci de pe vremea imperiului roman. Atunci s-a realizat sincretismul religios, pornit, inițial, de pe vremea elenismului. Romanii şi protoromânii erau neam extrem de permeabili cultelor Orientului Apropriat. Întâi grecii lui Alexandru, în creuzetul a ceea ce numim azi Asia Mică, sau lăsat îmbibați de cultele decadentei lumi medo-cananeano-ebraico-egipteană. Romanii, moştenind helenismul şi ebraismul formalist-decadent s-au lăsat învinşi terestru de către acestea. Europa (Tracia deci) a preluat această magmă. Rolul fundamental l-au avut aici păcătoşii (soldații, vameşii, prostituatele şi alții de acelaşi fel). Ei s-au *pocăit*, s-au căit de traiul în păcat. Sfânta Maria Egipteanca a dus o viață de desfrâu înainte de a fi chemată la pustnicie. Teodora, împărăteasa Bizanțului nu a fost prea cinstită în tinerețe, înainte de a fi „chemată" la tronul Bizanțului creştin. Nu uitați că Bizanțul (Constantinopolul) este de la începutul lui un oraş creştin. Că aici se fundează propriu-zis creştinismul adevărat (ortodox). Că aici se săvârşeşte şi căderea. Că lumea orientală (din care facem şi noi parte şi în felul acesta revin la noi) s-a

învățat să se plieze. Românul şi romînca fiind orientali au urmat şi ei linia. Nu se *impune*, se *supune* curentului. Nu ia! Oferă! Este mai bun când trădează. Femeia româncă, refuzându-şi condiția de româncă, se realizează ca o bună musulmană producătoare de plozi. Romînca se vrea, inconştient, altceva decât ceea ce este – românca. Şi se şi realizează în condiția pentru care optează spiritual. În Egiptul musulmanizat este o nevastă fidelă, îmbunătăţeşte rasa semită, în Siria descreştinată este o arăboaică fanatică, albeşte plozii arabiților tuciurii, albeşte rasa tuciurie a semiților, a foştilor chaldei, mezi, perşi, asirieni topiți în arăbimea invadatoare. Romînca bulgarizată dansează şi se îmbracă întocmai ca oltencele, dar se prezintă ca bulgăroaică, romînca din Panonia s-a ungurizat. Ea poartă fustițe ca maramureşencele, scurte şi viu colorate, ori ca bihorencele. Dar îşi zice „unguroaică". Modul arhaic de a fi, îmbrăcămintea le arată ca romînce din zonele sus menționate şi având acelaşi temperament arzător. Când se învârt îşi arată intimitățile tocmai pentru a stârni simțurile adormite ale unor bărbați cu vagi urme de sânge de stepă asiatică în vine. „Sârboaica" este tot o romîncă. Este o femeie cu totul neinteresantă. De se pune şi cântă, în voce i se aud vagi schelălăituri de pe Nipru. Dar, mai nou, ea este o bănățeancă. Foloseşte excesiv silaba „cie". Tot cuvântul care poartă în el literele „t" şi „d" se transformă şi, în locul lor apare „c" şi „g". „Unge" –în loc de unde, „cuce" în loc de „cute(gresie)". „Miergie", zice bănățeanul, „sârboane" în loc de „sârboaice", „piene"(flori); dar şi „sârbii" inflexează la fel cuvintele, aceiaşi muiere a vorbelor. Bănățeanul zice „du-ce" şi nu du-te ş. a. m. d. Pe această cale înaintează slavizarea. Armonia dansului românesc, protoromân, daco-trac, dispare, în monotonie, la toate aceste popoare, popoare mimatoare.

Ele sunt mâncătoarele marelui neam traco-dac. Şi astăzi muşcă din el cu aceeaşi înverşunare rea. Ele ne-au învins. Mici, dar crude! Astfel, făcând din c... bici au învins blândețea de oaie a bărbatului traco-dac ruşinat de condiția sa. De condiția sa de învins. Românul a fost învins, prin sine, începând din secolul II î. d. Hr. Ce a urmat după aceea a fost doar o consecință. Acea „consecință" astăzi a devenit una cu mult mai mare. Macedonia a căzut militar, macedoromâni spiritual. S-au creştinat. Le era mai

aproape lisus. Apoi s-au slavizat. Dacii n-au urmat alt drum. Toți ne-au violat într-un fel. O spunem cu tristețe, dar s-o spunem noi românii şi nu ovreii, țiganii sau alogenii de extracție slavo-ungurească. E un adevăr! Mai deunăzi citesc o năzbâtie într-o carte – citez - „Institutele de istorie şi arheologie întârzie să se ocupe de tracologie(!; mirarea noastră) – disciplină europeană modernă(?!) în plină desfăşurare producând, prin compensație, proliferarea unor preocupări diletantistice şi fenomenul tracomaniei („Holocaustul...", pag. 169. N-avem timp că ne-am ocupa serios de acest domn, dar oare merită atâta timp irosit? Nu merită! Ocupă-te mata, guşterule...)". Omul bate câmpii, ca mai toți tipii de pe la catedre. Fii, maistre, matale, geniu şi lasă-ne pe noi în pace. Şti, d-ta, ce-i o bătălie şi unde se dă ea? Se dă aici, jos, între noi. Cine se duce să te întrebe pe mata cum e cu „adevărul"; fugi cu ursul d-acişilea! Îți fură cântecul şi zice că-i al lui şi n-ai decât să faci pe savantul „modern". Şi nu despre savantlâcuri moderne este vorba, maistre. Bătălia se dă – de peste 3500 de ani - la nivel divino-simbolistic şi aici, între noi, pe stradă (ca să mă exprim astfel). Noi nu suntem piese arheologice, ci urmaşii, vii, ai tracodacilor. Mai bagă-ți nasul prin literatura bisericească a ortodoxiei şi depune şi efortul să înțelegi ce se zice acolo. la o rugăciune (un acatist) de pildă şi vezi că acolo găseşti sintagme care ating probleme ale bătăliilor de acum 2000 de ani. Bătălii cumplite! Când veneau turcomano-slavii şi ne trăgeau cu burțile prin țăruşi (vezi cronicarii bizantini) erau oare furioşi pe „fenomenul tracomaniei"? Deci, noi, ca urmaşi, ca o rămăşiță, nu vrem să mergem pe calea indicată de matale. Că, de-om face-o, o să devenim curând şi cu adevărat o piesă arheologică fără probleme pentru cineva. Sunt multe de bălmăjit *aciia*. Dar nu un tip cu patalamale pricepe ceva. El îşi are şi el războiul lui personal. *The Murphy-s war*. Ducă-şi-l! Dar ce s-o vârî într-un război pe care nu-l pricepe, habar n-am. Tipul – şi alți tipi - nu pricepe nimic. Le ia(u) din zbor. Tipul, mai mult decât atât, a avut patru ani la dispoziție, ca ministru, să dea impuls „tracologiei" gândite după capul lui, dar n-a făcut-o. Şi, atunci, n-are loc de „diletanți". Fugi, bre, rumâne, că miroşi... Luptă, bre, alături de gaşca matale, şi lasă-ne-n pace în durerea noastră de românaşii.

Revenind, încă odată, constatăm că românul de profesie (care poate fi biologic chiar român) teoretizează şi eventual persiflează şi nu construieşte. Fă, matale un institut, de maeştrii şi genii şi patria-ți va fi recunoscătoare, aşa cum le-a fost şi altora. Ei critică, nu formează, nu-s exemple vii. Câți inşi mor pentru d-ta şi pentru „teoriile" matale? Zero barat. Nu sunt exemple! Ci moftangii! nu-s modele, nu eroi! Spectatori şi comentatori. Sunt critici. Critică, bre, că tu nu faci parte din nația ta. Dă-te, bre, exemplu pe dumneata şi zi: „eu nu-s în stare să fac nimic, bat apa-n piuă pe la catedre şi prin reviste. Produc vorbe late..." Du-te, sapă, ocupă-te de tracologie... Că Schlimann era şi el tot un „diletant" *şi a* redescoperit Troia. Sapă şi mata şi descoperă „comoara" dacilor. Poate, acolo, pe foițe de aur va fi şi un „dicționar" dac-roman. De ce n-a descoperit Troia „specialistul" de tipul matale? N-avea timp! Critica un „diletant". N-ai loc matale de „tracomani". Eşti mai mult decât caraghios. Un caraghios mic şi rău. Aşa, ca mai toți ăştia care fac azi umbră pământului. Eu sper că vom avea libertatea totală în viitoarea lume şi vom putea acționa fără a ne mai împiedeca de alde voi şi de alții de acelaşi soi, da' pe partea ailaltă.

Da, suntem „tracomani", că doar n-om fi bulgari de bărăgan românizați...

În fine, *ajungă zilei răutatea ei...*

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, Nr. 35, iunie 2000, pag. 3 - 4, semnat George URSA; * Comunicare ținută la Academia Dacoromână, Miercuri, 15/12. 1999);

ROMÂNII, TEHNICIENI EXOTICI...

Românul autentic, românul din văgăună este un *pohet* al tehnicii. El scobeşte un lemn şi din el făureşte un şurub; din lemn, evident! Apoi, mai făureşte cuie, paleți şi roată pentru a fi învârtită piatra morii, *hengherile* (valțurile),* osii de lemn etc. Dar, de ce? Pentru că cei ce i-au cucerit (ne-au cucerit) le-au interzis accesul la prelucrarea metalelor, a fierului în special.

Din teama că –dându-le acest „drept"- îşi vor făuri arme cu ajutorul cărora le vor răsturna –cuceritorilor- supremația. Existau legi aspre, impuse de cuceritori, în această direcție. Unguri, bulgari, sârbi, polonezi, ruşi, orice năvălitor în general, interzicea localnicului („indianului"; dacului în cazul nostru) accesul la metale. Tocmai pentru a-i bloca, în felul acesta, geniul tehnic. Aceasta ar putea fi încă o explicație a înclinației românilor spre lemn. Morile cu mecanismele şi toate şurubăriile sunt lucrate din lemn; transmiterea mişcării făcându-se prin curele din piele de bou sau porc lucrată special. Acesta ar fi un exemplu, apoi, spre alt exemplu, greblele, furcile, ansamblele de fixare a lemnăriei caselor, şindrilele (imitare perfectă a țiglelor), „cuiele", „piroanele" din lemn, metode „curate", nepoluante adică, de asamblare a pietrelor într-o construcție, case din pietre de pârâu etc. Ce să mai spunem de „pietruirea", cu pietre negre de râu, a fântânilor? Dar de „îndogarea" aceloraşi fântâni –de data aceasta- cu „lodoabe de gârniț" (scânduri groase din această specie de stejar; „lodoabe" sau „palânci". Acestea stând, îmbinate, în apa rece de izvor, devin de zeci de ori mai rezistente decât fierul. Durează cu sutele de ani). Toate acestea sunt consecințele nevoii. Căci românul –urmaş biologic direct al marelui neam traco-dac (poate pelasg)- a trăit şi a supraviețuit mereu în starea de limită, în **nevoi**. *Neamul nevoii*! zicea Eminescu. Şi nu greşea.

Pentru a fi opriți de la prelucrarea fierului, românii, li s-a „rezervat" țiganilor acest „drept". De către ocupanți, evident. Şi aceasta de la perşi (gândindu-ne că ei sunt „primii", atestați documentar, cică, ne-ar fi atacat) până azi, azi când ne stăpânesc sus ovreii şi în stradă şi biologic țiganii. Ținând cont de această situație, românul a devenit **creator** de tehnică inutil-utilă, dacă-mi dați voie, adică **poetică**. Jocuri, mecanisme, „maşini" însuflețite. Astfel putem şi explica o latură a chestiunii zidirii fetelor –fecioare neapărat- în ziduri. Desigur, pentru a dura clădirea. Căci, astfel, în ea se înzidea viața care ar fi trăit-o fata dacă nu i-ar fi fost suprimată, înzidită. Idem,

stropirea cu sânge de animal sau pasăre a construcțiilor tehnice. Şi multe altele.

Dar, fântânile construite cu bolovani de râu („pietruite" adică) de ce se făceau tocmai cu aşa ceva? De ce zicem noi că se „făceau" tocmai cu astfel de pietre? Vă veți răspunde: pentru că nu dispuneau de altfel de materiale... Este doar pe jumătate adevărat. Românii –spun bătrânii- construiau fântânile cu astfel de pietre de râu pentru că acestea aveau capacitatea de a „spăla" apa, dându-i astfel un gust bun, hrănitor („Baui şî ma stâmparai!" ziceau ei; sau: „Baui şî ma saturai!" Apa acestor fântâni „sătura" pentru că era puternic mineralizată etc.). Pietrele de râu o dedurizau. Se foloseau – cum pomenii mai înainte - pentru fântâni şi „lodoabe" („loadbe" se zice în alte părți), adică scânduri foarte groase - cam de trei degete-, tăiate manual din lemn de stejar. Stejarul (anume specia numită popular gârniț în unele locuri) are o rezistență extraordinară odată ce s-a uscat. Cum amintii, stând în apa de izvor aceste lodoabe devin şi mai rezistente, durând, astfel, sute de ani. Toate acestea țin de observația de migală asupra existenței.

Apoi, problema *ciobănismului*, ciobănitului. Ciobanul, ciobanii îşi construiau uneltele şi acareturile, acoperişul de deasupra capului, la fața locului cum se spune, fără atelier de tâmplărie, fără dichisurile de rigoare. Ce să spunem despre moți? Moții – izolați de regalitatea ungurească, în munți-, devin cei mai iscusiți meşteri, în lemn, din lume... Dar, tot din asuprire s-a născut şi acest fenomen. Şi tot poezie găsim şi aici. Şi, de aici, am putea trage concluzia – firească logic- că noi am acceptat **sclavia** socio - politico- economică. Nu ne deranja spiritual şi nici sufletesc. Acesta şi explică – sau astfel se explică- şi naturalismul existenței noastre. Aşa se şi explică faptul că – trăind natural- noi, totuşi, îl oferim Statelor Unite ale Americii pe Nicolae Tesla („tesălă", „cesălă" în Banat şi Zarand, adică un fel de „perie" cu zimți tociți pentru curățarea, „cesălarea", vitelor mari, de bălegarul uscat pe păr), aromân (istro - român care şi vorbea această limbă foarte expresiv; ca

şi româna de altfel; o mărturiseşte prietenul lui de-o viață - Brâncuşi). Sigur, el se pare că ar fi fost asasinat în 1943 pentru a nu umbri gloria evreilor după război. S-a dovedit abia în 2000, luna mai, de către nepoata lui, că şi Aurel Vlaicu a fost asasinat. Nici Paulescu n-o sfârşeşte prea bine şi cam prea devreme. Să nu uităm că Albert Einstein avea o nevastă (prima) tot din zona de unde era născut Tesla („cesălă"- tesală, teslă adică). Obert se inspiră din invențiile *pulberarului* Ioan Românul (sau Valahul), din Alba Iulia, care-l precede pe Conrad Hass şi care, la rându-i, nu era străin de „poheziile" românului. Şi, iarăşi, moții nu-şi fac, oare, „treascuri" (adică tunuri) din tulpină de cireş „cercuită"? Cred că la început „cercuirea" se făcea tot cu cercuri de lemn (Şi, apoi, Munții Apuseni, nu-s departe tocmai de Alba Iulia lui Ioan Românul. În zonă există până astăzi expresia „dă cu treascu", „bace cu treascu!" „o tras cu treascu!" şi cuvântul „treasc" care – zic eu - precede apariția armei propriu-zise. Şi de ce zic? Pentru că există - printre altele - şi o înjurătură, blestem: „mânce-l treascu!" (pe cineva). Ba, despre copii se zice: „să jioacă cu treascu", „să jioacă gi-a treascu!" – adică introduce pulberi explozive în trunchiuri de lemn –prin găurire, scobire- şi apoi, de la distanță, printr-o sfoară unsă cu ceva inflamabil este declanşată explozia. De ce n-ar fi folosit românii aceasta în lupta cu ocupanții; în codru, evident. Tot *„pohezie"*- i şi aici, geniu, exploatarea nevoii, a limitei. N-ai fier, bronz să faci tun? Dar şi trunchiul unui copac –în care s-a pus „pulbere"- poate juca acelaşi rol atunci de eşti urmărit de „austro-ungur", turc, rus etc. Deci, cum ziserăm, tot *poetic* se petrec lucrurile, ca într-o cascadă a farselor. Explodează copacii! Efectul psihologic –asupra urmăritorului- nu-i de neglijat. Şi, apoi, e aşa... o joacă, că fiind noi melancolici şi apreciind felul de a fi al lui Păcală, aşa, fără efort încrâncenat, enunțăm idei şi pe unele –aşa de amorul perfecțiunii- le finalizăm. Dacă nu, fiindu-ne lene, îi lăsăm pe alții să le ducă la bun sfârşit, să le redescopere şi să aibă glorie iar noi dispărem în anonimat. Ideiile ne sunt furate, luate pe degeaba, într-o călătorie

„turistică" de către un „occidental". Şi ţăranul de la Dunăre rămâne îngropat în anonimatul absolut, fratele ierbii ce ne acoperă pe toţi. Şi acceptarea anonimatului, de către noi românii, este tot un aspect al aşa numitei lenei poetice. Românul apreciază cripticul, fraza scurtă. Dar, să nu uităm că şi marii asceţi ai perioadei 100 – 640, din pustiul siriano-palestiniano-egipteno-libian, tocmai aşa ceva apreciau. Trăiau 80 – 90 – 100 de ani şi –în smerenia lor desăvârşită- lăsau moştenire culturală, de înţelepciune, câteva fraze, o propoziţie, o sintagmă am spune noi astăzi. Şi făceau acest lucru pentru a se elibera în mod creştin de propria voinţă. Căci nimic nu-i mai de preţ ca *ascultarea, trecerea sub ascultare*! În consecinţă, românul a şi înfăptuit acest precept creştin – ca neam - pe pământ –adică trecerea sub ascultarea tuturor veniţilor. Că de cine n-am ascultat noi dacă e s-o socotim numai de la romani şi până azi, azi când suntem sub ascultarea ţiganilor la nivelul masei şi a evreo-magiarilor (de-o pildă) la nivelul şefilor. Am trecut sub *ascultare* pentru a nu avea responsabilitate ca neam şi ca indivizi în faţa lui Dumnezeu. Sigur, eu forţez puţin nota, fac *pohezie*! Numai că realitatea tocmai astfel este. Şi este adevărat. Deci, cam pe aici intră *poeticul* care i se atribuie românului; mai ales în batjocură. Adică, românul este sufletist. N-o spun eu. Ci bietul Socrate, om, aminteri nu tocmai sănătos în unele privinţe. Era şi el –după unii autori- aparţinător (zicem azi) unei *minorităţi*... Şi el era bântuit de molima globalismului. Că se considera cetăţean al Universului... Al cărui *univers*? Un român are şi el pretenţii de acest fel, aşa ca un aspect al *ludicului*. „De amorul artei!"...zice 'telectualul! „De chichi!"... zice mahalagiul şi lumea interlopă. Adicătelea, el, emite tot soiul de idei, ba chiar le traduce în realitate, aşa ca un joc, ca o distracţie, să se simtă bine, să-şi satisfacă umorile. Caracudisme! Şi acestea pot fi şi de ordin tehnic. Dar finalitatea, beneficiul, rezultatul, maşina, confortul aparţin (e) altora. Să fii român şi să contribui ştiinţific şi militar la căderea primei cetăţi, oficial creştină, iată o performanţă care numai unui român îi poate aparţine. Să fii armân şi să contribui la

consolidarea Imperiului Otoman, a islamului (a Greciei, Serbiei, Bulgariei mai apoi), ca negustori, militari, funcţionari, prin ienicerii furnizaţi, iată o altă performanţă a noastră, a ramurei sud-dunărene a românităţii. Căci baza însăşi biologico-demografică a acestor „balcanici", baza de populaţie (daţi-mi voie!) care a susţinut militar şi economic aceste „popoare" şi acel „imperiu („grec" mai întâi) au fost armâni, adică traci, adică daco-traci, adică, probabil, acei vestiţi „pelasgii" ai grecilor, adică „peliatei", adică „pileaţii" etc. Adică noi, noi care ne-am autodistrus ca noi. Cum s-ar fi născut toţi aceştia fără noi? Căci pentru a conduce trebuie să ai virtuţi „tehnico - pohetice", economice deci. De unde la nomazii cu coviltirul? Căci pe aici –chiar şi grecii- toţi au fost nomazi; adică hoţi ai pământurilor noastre...

Mă opresc aici din demersul meu ... căci, şi deci, vorba şoferilor şi a miliţiano-poliţailor, şi eu sunt român... De ce aş finaliza ceva?...

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, Nr. 36 – 37, iulie - august 2000, pag. 3, 12, 16, semnat George URSA; * Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, Miercuri, 15/12. 1999; „ va urma");
(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, nr. 38 – 39, sept. – oct. 2000, pag. 3, semnat George URSA; * Comunicare ţinută la Academia Dacoromână, Miercuri, 15/12. 1999);

SINTAGMA „SOCIETĂŢI SECRETE"...

Ce este aceea o *societate secretă*? Întrebarea o punem aşa... de-a proasta! O „societate" despre care nu ştie nici un muritor ceva... Cu excepţia celor ce-i sunt membrii. De Dumnezeu, însă, nimeni nu se poate ascunde. Dar acestora – „secreţilor" – nu le pasă. Să le meargă bine p – acişilea.

În fine, opinia mea este că nu există **nimic secret.** Şi, că, orice individ, care se asociază cu un altul şi cu un altul, ş. a. m. d., ascunzându-se de majoritate, o face cu un scop - de

regulă – criminal. Adică în contra unei majorități, a majorității ca totalitate. **De regulă, neamurile, şi-au afirmat – de-a lungul existenței lor istorice-, pe față, originea.** Adică mândria de a fi ceea ce sunt. Cum s-a născut problema „secretului"? Precis nu ştim! Dar, privind consecințele, realizăm că ceva s-a petrecut cândva în jurul anului 10.000 sau, poate, mai devreme. O serie de bărbații, din sânul unui anume neam, poate şi cu femeiile s-a întâmplat acelaşi fenomen, s-au separat de restul lumii, şi s-au asociat în virtutea faptului că ştiu ceva ce majoritatea nu ar şti şi, ca atare, neştiind, merită să fie stăpâniți. „Ştiutorii" , inițial, „ştiau" ori că steaua cutare, şi cutare, formează o anume figură pe cer şi, că, figura se aseamănă unui animal, or că o floare este bună pentru vindecarea gripei etc., or au „descoperit" un **loc** unde este puternic un duh nevăzut. Că există ceva care nu se vede. În locul acela „secreții" şi-au organizat un fel de „cult" primar, o serie de incantații au devenit un fel de slujbă şi au văzut că aceasta le dă putere. Amintiți-vă că Avraam capătă putere abia după întâlnirea cu Melchisedec, devine *ales*. Dar, nu despre aceste lucruri este vorba aici ci de cu totul altceva. De momentul în care nişte indivizi, aparținând unei anume nații, au început să se organizeze în vederea stăpânirea altor nații, a lor chiar. Orice om, care nu vorbeşte pe față, are scopuri criminale. Desigur, în contra celor de care se ascunde. De aceea a fost periculos încă de la început Iisus. El spune, atunci când este anchetat de arherei, următoarele: „Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă şi în templu, unde se adună toți iudeii şi nimic nu am vorbit în ascuns (Ioan XVIII, 20)". Iisus vorbea astfel pentru că era **curat.** De regulă, cineva, care ascunde ceva, se ascunde, fie şi prin intermediul limbajului, al vorbelor, este sau devine, din acel moment, **necurat.** Adam, când păcătuieşte, care-i este prima reacție? Se ascunde. Vede că este necurat. Adică gol!. La fel procedează şi hoții. Açeasta este, poate, şi explicația că aceştia se întâlnesc noaptea. Iuda vine cu „căpeteniile" iudeilor tot noaptea să-l „prindă" pe Iisus. La întuneric se pun la cale

relele de rigoare. În concluzie, în proporție de 99% o asociație secretă n-are scop benefic. Sigur, există societăți secrete cu scopul de a speria. Adică ele sunt „secrete" dar se ştie de ele. Adică, cei ce le compun *răspândesc zvonuri* despre presupusa lor putere şi ce au de gând să facă şi ce le vor face ei celor care nu li se pleacă, se vor împotrivi scopurilor lor de a domina. De regulă astfel de societății predomină. Pentru a speria mulțimile aceşti membrii astfel organizați făptuiesc un atentat. Acesta - atentatul- este mediatizat. Sperie! Atentatele au efect psihologic asupra omului neînregimentat. Or, aceasta este de fapt esențialul. Mulțimea aude că ar ... exista tot felul de „societății secrete" care au cutare şi cutare scopuri de a stăpâni neamuri şi popoare. Că acestea, pentru a-şi atinge scopul, sunt gata de făptui orice mârşăvie. Tot, de regulă, că, membrii acestor societăți obțin ceea ce şi-au propus prin acte teroriste. La fel procedează şi serviciile secrete ale statelor propriu-zise. Deşi, de fapt, aceste servicii, în momentul de față, sunt subordonate, prin şefi care le conduc, tocmai „societăților secrete" despre care discutăm. Şi acestea „lucrează" tot „secret". În interesul cui? Al „națiunii" din care provin susțin ei şi şefii lor. Dar, cum vine *problema*? Înțeleg să lucreze camuflați în tabăra dușmană? Dar, ei, şi stăpânii lor acționând astfel, o fac pentru a stăpâni tocmai pe proprii conaționali. „Societății secrete"! Cum vine asta? Cum adică? Secrete față de cine? Atunci şi noi suntem o „societate secretă"! Întreaga societate omenească este „secretă". O societate devine „secretă" – după mine - atunci când membrii ei au scopuri ne-identice cu cele pe care le declară, oficial, că le au. Pe față declară că vor să se jertfească pentru votanți – de pildă – aşa cum spune şi Iisus, şi o şi face, dar, în fond, ei (secreții) jertfesc pe alții pentru binele lor... Aceasta este o „societate secretă", un popor care îşi camuflează originea ect. Aceasta este problema esențială: un țigan omoară şi se declară român în fața autorităților –mai cu seamă occidentale. Deci, românii sunt criminali. Alt exemplu (să mă exprim astfel): Ana Pauker et. conaționalii impun regimul comunist în România. Ororile lui

cad în sarcina românilor cu toate că nu ei l-au instaurat. Şi, la fel, li se întâmplă şi altor neamuri ale rasei albe, galbene şi chiar negre. Nu insist! E cunoscută problema. Regii şi împăraţii pământului păţesc exact ceea ce zice alcătuitorul psalmilor că le vor face „aleşii". Adică, le va da aleşilor „săbii cu două tăişuri ... ca să se răzbune pe neamuri (adică pe noi şi conducătorii noştri naturali; n. n.) şi să pedepsească pe popoare. Ca să lege pe împăraţii lor în obezi şi pe cei slăviţi ai lor în cătuşe de fier..." ş. a. m. d. O grupare de ciumeţi hotărăşte să ajungă, pe o cale sau alta, a dispune de alţii (de totalitate) şi să-i (o) jertfească în folosul ei, s-o jertfească pentru sine. Exact cum procedează Diavolul. Astfel stând lucrurile, la întuneric, şi în secret, lucrează doar fii Întunerecului şi nu fii Luminii. Indiferent de sacrificii, de ademenirea fiilor Întunerecului să ne ferim. **Diavolul există şi acţionează prin oameni, animale, păsări, lucruri, duhuri, clădiri... şi perverteşte mersul sfânt şi firesc al Istoriei.**

Aş putea – ca să mă dau mare şi „encicloped"- să înşir societăţi şi grupuri, să arat cum au perturbat cursul evenimentelor. Este cu totul inutil, fraţilor!. Orice societate secretă are scopuri criminale. Dacă ea n – ar avea astfel de preocupări atunci ar lucra pe faţă. N – ar fi secretă! Vreau să aduc, totuşi, o mică nuanţare: între „societăţile secrete" şi conspiraţii există asemănări (orice societate secretă presupune şi conspirativitate) dar şi o deosebire. *Conspiraţia, de regulă, se constituie, limitativ în timp, pentru a înlătura de la Putere o grupare sau un Monarh.* „Societăţile secrete", care au ajuns să conducă azi lumea – zic ele- au un scop cu bătaie mult mai lungă. Vor să conducă veşnic. Să se substituie lui Dumnezeu. Lucru imposibil.

Asemenea, aş putea să mă pun să dezbat problema *francmasoneriei.* Că toată lumea vorbeşte despre ea şi membrii ei. Unii se declară – pe faţă- ca fiind membrii acestei organizaţii paravan. N-are sens s-o fac. Spun, ca o concluzie, fraza (parafrazată de mine) unuia, care se declara ca fiind francmason – nu contează numele- şi, care, frază sună cam

astfel: *Întâi pretind că am o putere, pe care, de fapt, n-o am, dar vreau s-o am cu adevărat. Abia după ce o primesc –prin această metodă -, de la cei care o deţin în fapt, o am cu* ***adevărat şi o exercit tocmai asupra acelora de la care am luat-o (căci, din neglijenţă, ei mi-au dat-o atunci când mineam că o am dar n-o aveam încă) şi aceasta e calea şi numai aceasta şi nu există alta*** *–adică a vicleniei.*

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, nr. 38 – 39, sept. – oct. 2000, pag. 3, 15; semnat G. UR., cu „va urma" ; * Comunicare... ţinută la Academia Dacoromână, Miercuri, 27/09. 2000);
(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an IX, nr. 40–41, nov.–dec. 2000, pag.3; semnat G. UR.; * ADR, comunicare, miercuri, 27/09. 2000);

REVOLUŢIE, RĂSCOALĂ, REVOLTĂ, LOVITURĂ DE STAT – SCURTĂ MEDITAŢIE PE MARGINEA LUI '89

Personal, termenii lingvistici, de mai sus, îmi displac. Întâi, aceştia, închid – conceptual – ceva nedefinit şi chiar nedefinibil şi, care, nici nu cred că vor fi definiţi de către cineva cândva.

După 1642, mai exact după victoria lui Oliver Cromwell asupra regalităţii engleze - victorie reuşită de respectivul şi datorită resentimentului englezilor (neam deosebit de îndărătnic) de rit anglican, protestant, neoprotestant – faţă de casa domnitoare (scoţiană) a Stewart – ţilor catolici (de religie catolică), micii ambiţioşi ai continentului european au început să-şi ofere şi câte o „ideologie", au început a lupta indirect contra stăpânilor milenari – regii creştini (catolici de regulă). De fapt, tot ce s-a întâmplat pe *continent* (că aşa-i spuneau englezii Europei ne – insulare) se datorează clasei stăpânitoare engleze şi asociaţilor ei – evreii. Anglia şi evreii sau evreii şi Anglia au început lupta indirectă contra lumii. Aşa se face că serii de conspiratori – mai cu seamă din Franţa

catolică (una din rivalele Angliei la stăpânirea mărilor şi a lumii) – încep (cu bani evreeşti şi englezeşti) să zacă prin biblioteci şi să elaboreze broşurele, „tratate" propagandistice, încep o luptă indirectă, a-tipică, împotriva Bisericii lui Dumnezeu şi contra regalității. Cum pomenii mai înainte lor li s-au asociat evreii (de n-or fi coordonat ei totul), neam care nu este un neam oarecare; el este, în acelaşi timp, un imperialism rasist, exclusivist, în marş permanent, complet militarizat ideologic şi, mai mult decât atât, este – în totalitate – o clasă socială, clasă de intelectuali, de burghezi. Ei locuiesc, permanent, de mii de ani, în oraşele mari ale pământului, în anexele acestora, acolo unde, de fapt, se decide, mai totdeauna, soarta neamurilor. Dacă veți cerceta – de la Ninive şi până la New York – ul de astăzi – veți constata, că, evreii, iudeii mai apoi (idem țiganii astăzi), locuiau, masiv, în orice imperiu universalist, se grupau, în număr disproporționant de mare, în capitala respectivului imperiu sau în oraşul (oraşele) care determina (au) „direcția" conglomeratului cu pricina. Aşa la Ninive, aşa la Babilon, aşa la Susa, aşa la Alexandria, Antiohia, Alexandria, Corint, Efes, Roma, Constantinopol, Medina şi Meca, Damasc, Bagdad, Fez, Cordoba, apoi Amsterdam, Londra, Paris, Viena, Berlin, Petrograd, Moscova, New - York etc. De ce oare? Păi, foarte simplu: aici se decide totul, sau s-a decis, de aici *şeful* (indiferent titlul, numele funcției) îşi recrutează slujbaşii. Şi, aceştia, odată angajați, îl pot influența, manevra, face să lucreze pentru ei, îl transformă în marionetă. Prin această marionetă obțin victorii, nu în favoarea neamului din care provine acesta, ci în favoarea lor, a neamului lor, iar furia poporului, astfel tras pe sfoară, furia populară față de o politică ticăloasă nu se îndreaptă împotriva adevăraților ticăloşi, ci împotriva marionetei. **S**ă revenim iarăşi: de ce luptă a-tipică, indirectă, prin ideologie şi carte propagandistică? Pentru că orice imperialism, orice conspirație are, mai întâi, nevoie de trupă, de soldat dominat de lozinci cu conținut sanguinar, cu îndemnuri sanguinare. Pentru că orice imperialism – fie el şi ideologic – are nevoie de o trupă care să-l răspândească.

Trupa este compusă din comandanți şi executanți. Comandanții, cine pot să fie – cei din umbră-, dragi proşti? Desigur, domnii iudei, „englezi", „țigani"... Comandanții făuresc -printre altele- şi „ideologia", fixează scopurile vizibile şi pe cele ascunse, executanții (trupetele recrutat) sunt ucigaşii în numele lor şi a ideologiei dumnealor. Sunt devotați şi disciplinați. De ce? Păi, stimabililor, „ideologia" i-a făcut astfel. Când şi-au împlinit misiunea şi ar urma să-şi ia şi ei partea din caşcavalul însuşit, de fapt, de mult, de Iţic şi asociații lui temporari, sunt împinşi într-un măcel accidental, fortuit, într-o *greşeală* şi măcelăriți. Fără organizarea de mai sus –şi expusă de noi- nu-i posibilă nici dominația şi nici victoria. Sacrificați se găsesc din belşug ori de câte ori este nevoie. Toată problema este a învingătorului, a celui în jurul căruia se coagulează victoria, a celui care, treptat, treptat, nu se ştie din ce motive, canalizează, spre el, toate speranțele, rugile şi aspirațiile unui conglomerat de oameni. În secolul - să zicem X (ix), de pildă; de fapt, n-are importanță – țăranul Y, soldat simplu al *Imperiului Celest*, împreună cu o ceată de nemulțumiți, părăseşte partea dreaptă a *Drumului Împărătesc* (că aşa se numeau, până către secolul XX, drumurile pe care azi le numim „naționale", „continentale", „intercontinentale") şi o ia pe mijlocul drumului cu ceata. Inițial, aceştia, se pare, țărani isteți, fuseseră desemnați, de câteva sate – obşti? Cine ştie?- să meargă, la Împăratul în funcție, cu o jalbă. Deci, părăsesc dreapta drumului împărătesc, o iau pe mijloc (pe mijlocul drumului, adică pe unde avea voie să circule numai împăratul sau reprezentanții lui), *pe mijlocul drumului* (de unde şi expresia: **O ține pe mijlocul drumului ca prostu'!** Adică, un astfel de om, e un om simplu; nu pricepe că a circula pe mijlocul drumului, fără oprelişti, i se cuvine doar Împăratului şi nu şi prostului; aşa că, de o iei pe mijlocul drumului, ori eşti prost ori eşti rebel). Încotro? Către Capitala Imperiului Celest. Satele, prin care trece această – inițial – mică trupă, pricep (vedeți ce precis este reglementat totul în lume) că aceştia – țăranii cu jalba- s-au revoltat contra stăpânirii legitime şi că

sunt hotărâți s-o detroneze şi să reformeze acea lume, adică or să întroneze dreptatea. Că aceasta este doleanța sclavilor, celor aduşi în această stare. În ce consta, după ei „dreptatea"? Păi, e cât se poate de simplu: „adicătelea – vorba lui Caragiale – să mai stea şi poporul la masă"... Aşa stând lucrurile, aceştia – spectatorii – li se alătură „actorilor" şi transformă ceata într-o trupă. Zvonurile că vor ieşi victorioşi o preced – în mersul spre Capitală – şi se răspândesc în cele patru direcții. Nici Mao Zedong n-a ales – în esență – altă cale. Sigur, aici a existat Stalin cu evrei lui. Toate cele descrise cu două rânduri mai sus se petrec cândva prin secolele 2 î. d. Hr. – 2 d. Hr. Unii spun că, țăranul acela era, totuşi, militar, că era, doar, de origine socială țăran. Dar, poate, nici n-a fost efectiv vreodată soldat, ori era dezertor... Să zicem că era un soldat al împăratului atunci în funcțiune şi putea – şi poate şi era – fi şi general. Că tot nimic nu însemna față de Împărat, funcție în esență divină. Eu zic că era un țăran chinez isteț. Se prea poate ca un vrăjitor neînsemnat, din cine ştie ce sat obscur, să-i fi „prezis" că va ajunge Împărat. Că şi **basmele** noastre sunt pline de astfel de profeții. Un umil fiu al unei babe, orfan de tată, ajunge ginerele şi, prin aceasta, moştenitorul Împăratului Verde, Galben etc. Şi instaurează, odată cu preluarea puterii, „epoca de aur". Ei bine, cu tot ateismul intrinsec doctrinei, nici comunismul n-a mers pe altă cale. Dar, numai un comunist a domnit şi nu toți. Ce sunt acestea? Drumul țăranului X, a muncitorului, a golanului, din umilul grajd unde se naşte, până la tron! Ideologul de stânga al secolului XIX – XX va zice „revoluții", cel al sec X – XVII or fi zis altfel, alții, azi, zic „lovitură de stat (mai cu seamă după 1917 şi după Curzio Malaparte)", cititorii în stele zic *destin*, iar evreii *răsplată a lui Iahweh* pentru aleşii lui şi care pot fi şi neevrei (vezi Cirus cel Mare, Nabucodonosor, faraonul favorabil lui Iosif etc.), neevreii care nu fac decât să-i favorizeze pe evrei în fond. Cum se petrec lucrurile astăzi? Mai pe față. Acum, victoria umilului cioban, grăjdar, muncitor, golan sau ce o mai fi, este precedată de cărți, tratate de teorie politică şi, care, tratate,

justifică, pregătesc un curent de opinie, o psihoză, or poate să fie numai o iluzie, o tactică a victoriosului care-şi anexează producțiile culturale după victorie, după ce devine rege (secretar general, preşedinte etc.). Sub ochii noştri, între 1990 – 1996 s-a construit un astfel de om; un întruchipător. Mediile universitare, studențimea, elevii de liceu făuriră pe dom' Milică! Din nimic! Te întrebi, azi, de unde răsări *amicul*? Din câteva gesturi... Toate se pot reduce la „a auzi" , „a vedea"... Dar mai mult „a auzi". „Se aude"...! Dacă eşti un om, de care nu „se aude", nu însemni nimic. Poate fi el şi genial. De Alexandru cel Mare, întâi, „s-a auzit", apoi... *a fost*. Şi cu toți învingătorii s-a întâmplat la fel. Întâi ... „se aude" că vor învinge, deşi n-au învins încă, apoi, într-adevăr, învinge. Dar, prin „propagandă" au învins. Psihologică, evident! Numai cine nu vrea, nu câştigă, victoria, odată ce s-a „auzit" de el că o va câştiga. Au existat, totuşi, destule cazuri când un lider de care s-a „zvonit" n-a câştigat puterea. Şi aceasta se întâmplă numai din cauza liderului. Din oarece *motiv* (voia lui Dumnezeu) în el se instalează tristețea... semnul că Dumnezeu nu-i (mai) sprijină asccensiunea sau menținerea la Putere (în cazul celor ce urmează să cadă). Anturajul, executanții simt imediat acest aer de pe fața şefului şi, fără motiv, încep să-l părăsească, să nu lupte cu toata ardoarea, să le piară vlaga. Şi, mai devreme sau mai târziu, urmează dezastrul. Atmosfera aceasta, de regulă apăsătoare, o simt cu toții. Anii 1980 – 1989 erau astfel de ani. Şi o simțeam cu toții. Murise speranța pământească. Nici acum nu există, dar a reînviat nădejdea în Dumnezeu. Toți cei care „muncesc", pentru a răsturna o conducere consacrată, o fac cu speranța că ei vor fi benefeciarii. Numai că, timpul, este cel care hotărăşte. Şi timpul este la Dumnezeu şi el alege, lasă victorios pe cine vrea el. Te întrebi, de multe ori, de ce îl vrea lumea ca şef pe X? N-are nici o calitate vizibilă în afară de o față plăcută! E un prost, efectiv, un lipsit de perspicacitate, un bâlbâit, un necreativ. Îşi însuşeşte slogane, lozinci, care plutesc în aerul epocii, şi, iată-l, devenindu-ne destin. El şi o liotă de profitori, „prietenii fătului-frumos" din tei. Imediat se

găsesc şi „feciorii" arătoşi (vezi episodul cu „alergătorii", în faţa regelui, din Vechiul Testament) care sunt gata să ucidă pe toţi aceia care l-ar putea deranja, cu vorba şi fapta, pe noul ajuns. Nu-i cheamă nimeni, se oferă singuri şi pleacă singuri cum începe să se instaleze *tristeţea*. Fără să-i cheme cineva tot soiul de tineri se ofereau, în anii 1990 – 1996, să-i ţină „gardă" lui don Milică. Credeţi-mă, nu-i chema don Milică. Veneau singuri (azi nu mai vin; n. red.)! Chemaţi, ori nu, de dactilografe, fetele, de la X – Y organizaţii. Şi, aşa, uite „rivuluţia". Prinţul şi oamenii lui... Totul pare la întâmplare. Dar, numai pare! Nu altceva se petrece, mereu şi mereu, cu alţi şi alţi făţoşi. Totul este să fii *făţos*. Trebuie să ai **faţă**. **Aură**... Şi, oamenii aleşi (preoţii, asceţii, magii chiar) văd **aura** celui ce va ajunge şi-l ajută şi se ajută astfel şi pe ei. Toate acestea poartă numele de „revoluţie", „răscoală". Abia după victoria celui **însemnat de Domnul** – în nici zece ani – se construieşte „filosofia revoluţiei". Că dacă ne gândim bine şi uzurparea domniei lui Mihai I de România, în 1930, de către Carol al II-lea, s-a numit tot „revoluţie". Aceasta dacă ne gândim la zborul, cu avionul, al lui Carol Caraiman din Occident către România. Odată cu el se instaurează şi „carlismul"! Adică: jaf, corupţie, minciuna, crima, destrămarea României Mari. Ceea ce au construit generaţiile, de la 1821 la 1918, distruge „carlismul" în zece ani. Iată, astfel, termenii „revoluţie", „răscoală", „lovitură de stat" confundându-se în fapt (cineva spunea: „revoluţia" este o răscoală reuşită printr-o lovitură de stat!). Depinde cât timp stau la putere învingătorii. Că „lovitura de stat" din 7/11. 1917 s-a numit, până în 1989, „Marea Revoluţie" o ştie toată lumea. Că între 1930-1940 uzurparea puterii, de către Carol Caraiman, s-a numit „revoluţie" se ştie iarăşi, că după 5/6 Septembrie 1940, după victoria lui Antonescu, s-a numit cu numele care trebuie („uzurpare") iar o ştim. Căderea lui Nicolae Ceauşescu ce este? „Revoluţie", „răscoală", „lovitură de stat", „revoltă populară", „intervenţie străină", chirurgie fină a puterii universal răspândite a iudaismului, victorie a capitalism-comunismului iudaic,

apusean, asupra comunism-capitalismului iudaic, oriental? Răspundă-şi fiecare... Mie mi se pare inutilă continuarea discuţiei asupra acestor cuvinte, de altfel. Doar în perspectiva vieţii scurte a noastre ne jucăm şi operăm cu aceste „vorbe", vorbe, care – zicem noi -, acoperă o „realitate", „realitate" pe care, în fapt, noi o cunoaştem cu totul superficial sau deloc. Ce diferenţă ar fi între cuvintele reclamei despre „oluis ultra cu aripioare flexibile" şi termenii „ştiinţifici" mai sus analizaţi. După mine, nici una. Vorbe... Şi ele funcţionează după alte legi decât viaţa. Filo-socio-psihologia (daţi-mi voie!) sunt „ştiinţe" manipulative, manipulante şi automanipulative, tehnici de propagandă în ultima vreme. Căci şi Diogene Cinicul, când iese în Agora, şi se masturbează, el îşi expune o „filozofie". O prostituată, atunci când iese pe stradă şi-şi exchibează ascesoriile, nu face decât să-şi expună, pe lângă obiectul cu pricina, şi o filozofie, un mod de a fi, de a exista, de a profita. La fel şi invertiţii, homosexualii, lesbienele. Nu fac aceştia (acestea) „filozofie" atunci când ies pe stradă îmbrăcaţi indecent şi făcând semne obscene, provocând lumea normală, perorând blasfemii etc.? Teatrul nu s-a născut din altceva. S-a născut din dialog şi provocare a realităţii. Ceata de dionisiaci, ce era? O *ceată* de revoltaţi, de „revoluţionari", de „răsculaţi", de „prostituaţi" ar fi spus evreii secolului X ante Hristum şi III-IV după Hristos. N-o spun acum; ba, mai mult, stimulează, prin banii de care dispun şi cu ajutorul mass-media, în rândul rasei albe, tot soiul de destrăbălări degradante.

Stimaţi domni şi doamne, toate aceste concepte, după mine, sunt „concepte" ale „filosofiei" **cinice**. Nu mă refer aici la curentul cu pricina născut în antichitate. Pot fi folosite după pofta celui ce le fixează în fraze sau după pofta invingătorilor de moment. Limba este un conglomerat de termeni care pot fi mânuiţi şi într-un fel şi într-**altul**. Căci acestea sunt viciile şi „virtuţile" limbajului natural. Logica, însă, cel puţin după 1900, ne învaţă că putem formaliza limba, adică putem da termenilor înţeles univoc. Dar, odată cu aceasta, păşim, din terenul ştiinţelor vagi, în acela al ştiinţelor aproximativ exacte. Numai

că, toate acestea, n-au nimic de – a face cu istoria reală a existenței umane, a vieții și istoriei propriu-zise, aflată în plină desfășurare. Și „socio-filosofo – psihologii", adică pletora *ștefan-gheorghiu-iștilor din toate țările (uniți-vă)* euro - americii o știu. De aceea dumnealor fac politică și, astfel, au glorie, bani și imagine, adică sunt „profesioniști", adică „revoluționari de profesie" etc. , adică diavoli...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ȘI PROZĂ Nr. 3 (11) 2000. An IV; 16 pagini / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI; pag. 2, 4 și 10; Comunicare ADR, miercuri, 16/12. 1998, semnat **George URSA);**

FILOSOFIA CONCEPTULUI DE „REVOLUȚIE" LA DACOROMÂNI

Caragiale este omul care a definit latura ramolită a ceea ce am putea numi revoluție și revoluționar (dacă o fi existând așa ceva; căci românul adevărat, necorcit, e numai creștin și supus). Quintensența acestui tip de om (de „revoluționar" e vorba aici) este „conul Leonida", care, la cei 60 de ani ai lui, ia lovitura de Palat, de la 11 / Februarie („unsprâce fevruarie" cum spune un alt celebru *cugetător*, anume *cetățeanul turmentat*) 1866, drept „rivuluție", „bătălie mare, soro". „Analizând", cu consoarta, evenimentul mai sus pomenit, Leonida – cel mai mare dâmbovițean care a existat vreodată în literatură - , ne toarnă o întreagă „filozofie" pe marginea acelui eveniment (detronarea lui Cuza), eveniment la care a participat în faza lui veselă, în partea a doua, la mici și la berică. Ce zice el că s-a petrecut atunci? Ce a făcut „poporul" (că Brucan, în 1944, tot despre „popor" vorbea; evident, „poporul" lui) la 1866? Ce a făcut, ce a zis el (că el se consideră „poporul"; nu zic neam; că nu despre așa ceva gândeau dâmbovițenii acelor vremuri), cum descrie acele zile , ce chibițează „Socratele" acelor vremi (un Socrate care n-are viciul homosexualității cum îl avea acel ins)? El zice că, atunci,

lumea s-a „îmbrăcat frumos (cum a procedat și el cu consoarta : „a d' ntâi")" și s-a dus „la rivoluție". Și, „la rivoluție" – adică, pe stardă, în parcuri, la *șosea* etc.- era „muzică, tămbălău..." și, că, „două săptămâni a ținut furia poporului"... că, „Galibardi, de acolo, de unde este el", a „felicitat" – telegrafic- „națiunea" și „Prințipatele Unite" și, ciudat lucru, a mai scris și „să trăiască Republica". În '89, inși, la fel de ciudați, ne „felicitau" pentru sângele care cursese de Crăciun. Și aceștia erau tot un soi de oameni „odată și jumătate"... Deci, și „Prințipatele Unite" și „Republică". Pe consoarta – „a d' ntâi!"-, Leonida a luat-o strengărește și i-a zis: „grăbește-te, degrab', Mițule, și ... hai și noi la rivuluție"... Unde se duc? ... „pe jos pân' la teatru... (adică, fosta Piață a Teatrului de pe fostul Pod al Mogoșoaiei, viitoarea *Victoriei*)". Astăzi, lumea merge în *Piața Universității*; de fapt a actualului „Teatru Național" și „Intercontinental". Și, în fond, a nici uneia și nici alteia. Nu există aici o piață propriuzisă; există un bulevard; și el este blocat de noi „rivoluționari" . Leonida, de la 1866, care, zice el, face „rivuluție" , se mulțumește doar cu „steaguri", muzici, chiote, tămbălău". Leonida, de la 1989, găurește tricolorul și și-l trage pe cap, îi trebuie sânge și-l și obține, este isteric, vorbește stricat românește, e ungur, e tuciuriu, sparge vitrinele și fură din magazine, în Harghita și Covasna săvârșește fapte demne de vremea hunilor, zbiară, murdărește totul și-i înjură pe legionari. Totul e noroios și emană un miros pestilențial. Steagul național devine o cârpă plină de jeg, este găurit și, evident, cere alt soi de „rivoluție" și alt soi de „rivoluționari". Dealtfel, România se și umple de „revoluționari". Tipi de genul Bebe Ivanovici, Dan Iosif, Nicolae Dide etc. Sunt grași, adipoși, soioși, au burdihanul mare sau arată suspect de slabi și răpciugoși. Sunt de toate culorile și categoriile și nuanțele. O întreagă paletă. De la ultrastângiști, la ultramonarhiști. Îi vezi, pe vechii slugoi, de pe la Agerpress și Editura Politică (cea condusă cândva de unul din marii criminali bolșevici) agitându-se și teoretizând și dându-se, de regulă, antifasciști sau intonând cu ochii ieșiți din orbite Imnul Regal. Toți sunt atei și

„liberi-cugetători" ca şi mentorul lor. Au o singură spaimă (pe care Leonida nici nu şi-ar fi închipuit-o). Spaima de evrei, de puterea universală a imperiului iudaic. Pax iudaica postbelică este atât de înspăimântătoare încât nici nu se vorbeşte de atotputernicia ei. Nu-i permis să vorbeşti decât despre „lupta contra antisemitismului". Deci contra „revoluției" mult clamate de tovarăşi. Până şi comunismul – pe care-l declarau, deltminteri, ca fiindu-le filosofia de rigoare – şi-l renegă atunci când este vorba de confruntarea cu imperiul iudaic universal răspândit. In rest... *e tari* ! Dar, numai până acolo. Desigur, criminalul internațional, de-o pildă, Walter Roman, dacă ar mai trăi, ar şti unde să atace şi cum. Numai trăieşte şi nici nu mai este astăzi nevoie de sanguinari declarați. Acum este nevoie or de palavragii or de plutocrați. De aceea filosofia „revoluționarului" de azi îmbracă trei aspecte, trei tipologii. Dacă „revoluționarul" a fost şi este țigan sau orice alt minoritar, orice individ de extracție incertă, a intrat în sediile fostului Partid Comunist, al fostei Securități şi a ciordit dolari şi leuşori şi şi-a tras, după aceea, cu ajutorul lui Bebe Ivanovici, un „certificat de revoluționar" (vezi modelul vechilor „certificate de ilegalist"), apoi a cumpărat case, magazine, apartamente, pământ şi s-a aranjat pe lângă guvernanți şi astăzi este miliardar. Dacă a fost românaş prost („porc" după cum ne zic arabii) a rămas sărăntocul care era şi înainte de 1989 şi către cine-l ascultă, îşi căinează soarta de român. „Filosofia" lui este aceeaşi – a victimei. Se gândeşte ce s-o alege de țara românească şi, din fost internaționalist de ocazie, a devenit naționalist fricos, temător, cu teamă. Adică, îi e teamă de să se declare „naționalist" pentru că-l aude bancherul Iți c. Filosofia" lui se reduce – în esența – la o declarație (pe care o repetă ori de câte ori are ocazia): „ce poți să faci? Nu poți face nimic!" completată cu concluzia: „Ce să-i faci... aşa suntem noi românii, vai de mama noastră!"... Umblă cu jalba pe la tot soiul de „asociații", „ligi", „fundații" şi, pe lângă pantofii scâlciații, pe care-i poartă în picioare, şi-a lăsat o barbă nețăsălată. Ce mai... e un înfrânt. Acesta a fost cel de al

doilea tip. Cel de al treilea tip este omul trecut de 55 de ani. Cam pe acolo („fără naționalitate", or nu şi-o nici măcar afirmă)! Acesta umblă la costum gri, palton gri, pălărie, mănuşi (mănuşi – iarna) sau, mă rog, ceva pe aproape, se rade zilnic, are pensie babană şi se înscrie la PSM (diferite nuanțe). Se gândeşte la țărişoara lui şi el. Este ateu, de centru stânga, liber cugetător şi-i suduie pe legionari, care, legionarii au vândut țara nemților, ruşilor, ungurilor, bulgarilor, americanilor, evreilor şi, acum, or s-o vândă ucrainenilor şi „moşierilor". Acesta e băiat bun! El vrea să facă „naționalism" cu Tismăneanu, Tănase, cu Brucan etc. , recuperarea Basarabiei şi Bucovinei nu-l prea interesează, căinează avansul uriaş al ungurilor în Ardeal, înjură pe monarhisto – țărănişti, se sperie, fals, cui vrea să-l asculte, de o posibilă venire a legionarilor la putere (că el ştie că Iți c nu permite aşa ceva şi, dacă Iți c nu permite, e clar că nu-i, de fapt, nici un „pericol" da' nu strică să-i mai faci odată pe plac lu' jupânu) şi răspândeşte zvonuri ala Ticu Dumitrescu (despre legionari, evident). Omul dirijat! Omul de stânga cu costum de dreapta. În fond, societatea s-a fărmițat şi fiecare e „filosof" pe porțiunea lui. Dar... cu o condiție: să nu-l supere pe Iți c. Vrea, Iți c, hotelul „Bucureşti", de-o pildă, treacă de la noi... Fie, el, revoluționarul „de stânga", fie „de centru stânga", fie „de centru", fie de „centru dreapta", fie „monarhist", fie „țărănist" (că „revoluționar" de „dreapta" nu a existat în istorie pentru că omul de dreapta a fost din totdeauna creştin, alături de Dumnezeu şi Iisus Hristos de la începutul istoriei), când e vorba de o cerere a lui Iți c, ea va fi urgent satisfăcută. Vrea Iți c un post TV?... Imediat i se oferă sub acoperirea sintagmei de „investitor strategic!" Păi, ce s-a schimbat de la Artaxerxes, la Ion Iliescu - Emil Constantinescu sau invers, George Bush - Clinton? Nimic. Acela poruncea să fie reconstruită țara lui Iuda şi ordona ostaşilor perşi să ucidă pe orice supus de altă etnie, decât iudaică, dacă se opune reconstrucției Templului, iar un E. C. se execută când o *marleneolbrait* îi sugerează să recunoască un „holocaust" inexistent şi, ca o recompensă, o să dea şi aurul. Că românii

sunt „naziști": Păi, și romanii erau, erau și greci, anglii etc. Deci, toți creștini. Păi, și iudeii sunt anticreștini atunci, adică „naziști". Și atunci, care-i sfârâiala? Nu cumva aceștia toți sunt „revoluționari"? Românii, creștini!, cred că da, mai ales când constatăm că în lumea creștină există o singură clasă (clasă=națiune) privilegiată – iudeii, clasa iudeilor. Față de aceștia conceptul de „revoluție" și „revoluționari" n-are (n-au) nici o putere. Nici măcar țiganii nu îndrăznesc să se ducă să-i fure pe aceștia. În rest, totul este permis. Poți fi „revoluționar" cât pofteși, poți chiar ucide, fără grijă, se vor găsi circumstanțe atenuante, poți păcătui; se va găsi un cineva să te căineze. Dar a ataca verbal (doar) un iudeu în viață sau fost criminal gen Trotzky, Kaganovici, Pauker, Teohari este egal cu moartea fizică sau civilă. Există o singură „filozofie": **cinsteşte-l pe iudeu şi bine-ți va fi şi vei prospera, slujeşte-l cu evlavie, fă-i poftele, dă-i fata ta spre a fi posedată, averea ta şi lucrează duminica şi fi ateu** etc. Dar numai când este vorba de Iisus Hristos, de creştinism, când este vorba de mozaism taci din gură. De Talmud nici nu pomeni altfel decât cu evlavie şi cu respect. Cinsteşte Sinagoga, dărâmă Biserica, închină-te la stea, nu te închina la cruce, închină-te noii *estere –olbraita* şi nu lui X-ulescu, din țara ta, creştin de-al tău. Dă aurul, înjură-i pe naționaliști și fă-i fașciști și naziști pe ei și toți creștinii. *Că e antisemiți* ! Iată quintensența filosofiei „revoluționarilor" de pretutindeni; de azi și din viitorul apropiat. Tot ce este contra lui Iuda şi nu-i acceptă supremația se cheamă că-i demon, idolatru şi trebuie ucis, tot ceea ce este pentru Iuda se cheamă că este bun şi-i merge lui, bine sau rău, după cum este de fidel în slugăreala față de Iuda. Mi se pare firesc.

În consecință, doamnelor şi domnilor, să ne facem iudei (da', ne dă voie iudeii? Nu ne dă!).

Iată, doamnelor şi domnilor, probabil, o „comunicare" filosofică departe, aparent, de „filosofia" lui conu' Leonida. El încă era naiv cum ar spune un „naționalist" de astăzi. Există azi o singură filozofie. Iat-o: „cine este filoiudeu este bun, cine este doar ne-filo-iudeu este un demon şi este de rău, cine este

anti-iudeu se cheamă că este nazist, mai grav este legionar şi merită să piară imediat. Şi chiar aşa se şi întâmplă. Deci, vorba stimabilului Orwell: „Patru picioare bun,/ Două *picioare rău!*"... *Când teoretizam, prin 1968 – 1985 şi, apoi, prin 1992 – 1993, despre animalizarea rasei albe, creştine, vechii tovarăşi* scăpați, acum după 1989, de furia revoluționarilor de tip Dide şi Ivanovici, mai să mă linşeze. Azi, conceptul aproape s-a impus prin presa de tip cristoist, post-utecistă. PCR a existat cu adevărat. Inima lui a fost, este şi va fi UTC-ul şi uteciștii. Căci românul, până la 30 de ani, este comunist-socialist, de la 30 în sus – dacă se respectă – devine cel puțin agent-turnător şi, dacă se respectă şi mai mult, devine ofițer al unui serviciu secret, acoperit sau pe față, în cel mai nefericit caz judecător, procuror, simplu turnător, mai nou parlamentar, „expert" la aceiaşi instituție, la Guvern etc. Înregistrează, fișează, filmează tot şi, atenție, după ce are banca de date, devine „creator" de opere literar-filosofico-sociologico-poeticco-istorico-juridico-arheologico-ziaristico-politologico-socialist-ştiințifico-fantastico-ozeneistico-ateiste-etc. Mai pune-ți dvs ce doriți în coadă. Adică este la conducere, lângă decizie, lângă marioneta de rigoare, lângă tipul cu priză la masele proaste şi dezorientate şi în căutare de idoli (vorba iudeului). Asta este. Băieții – ca şi mai înainte - adună informații pentru şeful lor mai mare în ierarhia securistă – Îțîc Mordecahai guru, or îl slujesc la „România liberă", la „Odivorul" şi, mai nou, la PROTV, la bordel, la WC. Poate –i se dă voie- vorbi chiar despre francmasonerie; sluga se înțelege. Dar nu despre stăpânul ei, nici despre stăpânii băncilor. Pe stăpân acesta şi, odată cu ei plebea, revoluționarul are dreptul de a-l adula şi servi. De trei ori ura. Domnilor, „filosofia" pe marginea conceptului de revoluție şi revoluționari v-am expus-o. Dv n-aveți decât s-o aruncați la coş. Nici nu-mi pasă şi nici nu mă deranjează. Căci nu mă aştept la nimic din partea dvs, căci nu mă aştept la nimic în general de la sclavii ce-am ajuns şi am fost şi vom fi...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ Nr.3 (11) 2000. An IV; 16 pagini / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI; pag. 8, cu „va urma"; Comunicare ADR, miercuri, 17/12. 1997, semnat George URSA);
(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ Nr. 4 (12) 2000. An IV; 16 pagini / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI; pag. 8, cu „va urma"; Academia Dacoromână – comunicare-miercuri, 17/12. 1997, George URSA);
REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ Nr.1 (13) 2001. An V; 16 pagini / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, semnat George URSA);

DEZNĂDEJDEA LA EMINESCU; ROLUL EI DISTRUCTIV ASUPRA CELOR PUTERNICI, CÂT ASUPRA CELOR SLABI.

Deznădejdea este un mare păcat. Şi Biserica ne recomandă să-l ocolim, să ne ferim cu străşnicie de acest sentiment. Să ne îndepărtăm, deci, ca persoane, de el şi să îndepărtăm de sentimentul respectiv şi neamul românesc. Neamul nostru este – paradoxal (căci se face atâta tapaj de „optimismul" lui) – un neam de deznădăjduiţi. Fără nădejde chiar! Căci, altfel, cum ar „produce" astfel de cugetări: „românu-i hoţ"", „aşa-i românul!", „ca la noi, la nimeni!" etc. Şi, tot aşa, pe un alt plan, Eminescu pare a descinde din *Ecleziast.* Dar, numai în aparenţă. De pildă poemul *Gllossă* este un poem îngrozitor, debordând de o neagră deznădejde. Şi, pe bună dreptate! Chiar aşa şi este dacă privim totul necreştineşte. Poemul este total necreştinesc, anticreştin am putea spune. Este ciudat, cât de mult mi-a plăcut acest poem. În copilărie şi adolescenţă. Îl repetam mereu, că-l învăţase şi „baba" de la mine. „Se bate miezul nopţii"... revarsă o deznădejde fără precedent în literatura universală. Tonul interior al poemului. Este ceva slav în acest poem. Ceva àla „Mîţîri", „Demonul", ceva rău prevestitor. Presimţi că omul care a scris asemenea versuri îl înfruntă pe DOMNUL. Căci, Iisus, nici pe cruce n-a deznădăjduit şi n-a

răspândit aşa ceva. Câtă jale, ce jale în „Strigoii"... Dragostea dintre prinţesă şi Arald este un poem al deznădăjduiţilor, a imposibilităţii. Dar şi în poveştile noastre apar strigoi, la şezători, înnebunind fetele. Toate acestea sunt lucruri adevărate. Iov este chinuit de Satan pentru a cădea în deznădejde şi a blestema pe Dumnezeu şi a muri, astfel, în deznădejde, în indiferenţă, în lumea lui *întâmple-se ce s-o întâmpla,* în spaimă. Cezara, alţi eroi fac lucruri cu totul nepământeşti, ispitesc lumea duhurilor. Însăşi partenerul ei, Ieronim, este – blasfemie am zice – un erou, călugăr, cu numele unui renumit sfânt, dacă nu – prin transliteraţie – chiar el, Sfântul Ieronim al primului mileniu creştin. Un mare ascet. Nu acela din Cezara. Cezara, e o păgână! Şi, de aici, şi marea deznădejde a „novelei". „A muri fără speranţă!" – zice tânărul demonizat din „Înger şi Demon"; „să vezi că-n lume vieţuit-ai în zadar". Demonizatul –pare a sugera Poetul – este iertat. Numai aparent. „Amorul" senzual nu poate fi mântuitor. Dar, cine ştie? Căci, bărbatul, se mântuieşte prin soţie şi soţia prin bărbat. Nu prin amanţi. Dar, *iubirea* pentru tânăra moartă, blonda prinţesă, este desfrânare de – a dreptul satanică, este o chemare a *duhurilor morţilor*... Arald, ce este altceva, decât un răzvrătit. Este „semeţ", „un îndărătnic". Şi el, totuşi, se schimbă întâlnind femeia. Când aceasta, la rându-i, moare, Arald se duce la „preotul păgân" comiţând păcatul de vrajă. Catapeteazma se rupe (!). Reţineţi. „Învie" fata... Şi numele este mai mult decât acceptabil - Maria. „Pe inima-i de-atunci s-a pus o neagră pată –"... Prinţesa chiar bea sânge – zice Poetul – sângele lui Arald. Lucru nepermis, păcat într-un cuvânt. Să nu zicem vampirism. „Făt – Frumos" o porneşte **pe altă lume, pe cealaltă lume, pe sub pământ; căci intră pe aici şi iese pe cealaltă parte şi nu neapărat pentru a distruge Răul.** Ca şi în „Strigoii" calul îndeplineşte pe lângă „Făt – Frumos" rolul unui mesager din alte lumi. Se hrăneşte cu jar. Sacherezada, în versiunea lui Eminescu, îi semnalează un fapt trist tânărului poet, deznădăjduitor, o lume fără speranţă. **Poetul**, eroul poetului, îi vede pe oameni „aşa

precum se cade", ca pe nişte morţi. Năluci inventate de Şeherezade. „Ce-i lumea asta", zice Eminescu = eroul, „Au nebunit – au, sau domneşte ciuma?"... „Ba nu – răspunse atunci Şeherezade - / Nu, nu îi vezi precum se cade" Reflex al morţii e viaţa a tot ce mişcă. Ce poate fi mai deznădăjduitor, mai necreştin la urma urmei, decât lipsa nădejdii. Cu păcat din perspectiva viitoarei Învieri. Ciclicitatea – ca aspect al filosofiei naturale – este păgânism, fatalism, acceptarea deznădejdii pentru condiţia umană. Căci Iisus îl leagă pe om de cer, prin Înviere, nădejde, credinţă, biruinţă asupra Demonilor, adică asupra lumii de dedesupt. Între poemul **Glossă** şi poemul postum **Rime alegorice** există – după mine – o legătură profundă, o legătură subterană. „De măşti râzând lumea este plină, / De comedianţi şi de femei uşoare"... De aceea CEL MÂNDRU, ca un revoltat ce este, deci ca un păcătos irecuperabil, inapt de pocăinţă, deci damnat, deci pedepsit la osândă, nu poate spune decât că să fii „privitor ca la un teatru". Dar şi teatrul – tragos, ţapul (masca lui, capra, capricornul) – este tot o latură a demoniacului, a scălămbăielii, a batjocurei, a deznădejdii. De aceea, poate, comedia nu era agreată în Athena eroică. Ci doar imnul, glorificarea zeului senin, a eroicului. Un erou este un martir, este cealaltă latură a jertfei. Eroul, cel ce se jertfeşte în război, pentru zeu (neam, deci), nu poate accepta deznădejdea şi lipsa răsplăţii pentru jertfa lui, nu poate accepta deznădejdea ca formă de existenţă. Privind astfel lumea el nu s-ar mai jertfi niciodată. Căci, dacă totul este rizibil, nu putem fi decât deznădăjduiţi de condiţia noastră. De condiţia de muritori cu trupul – odată pentru totdeauna. Că, dacă omul nu supravieţuieşte morţii trupeşti, nu va Învia, ce rost are el într-un trai de 70-80 de ani în cel mai fericit caz? Nimic mai contra lui Dumnezeu decât convingerea că moartea trupească este un act care încheie totul. Atunci, *ce rost mai are lupta pentru neam?* De ce să aspiri spre o situaţie superioară pisicii, să zicem? Căci pisica, şi nu doar ea, sunt perfect integrate. Ca atare, fiinţă mai deznădăjduită şi imperfectă ca omul nu există, mai imperfectă ca omul „vesel"

care vrea să se distreze. Tocmai de aceea şi trăiesc astfel de oameni –după Eminescu- în condiţia lui: „Cu toţii strigă, nimeni nu ascultă"... şi-n starea morală, în care sunt posibile, concomitent, „ocări frenetici" privite ca „o desmerdare" iar „desmerdarea" ca o „insultă". Nu există, deci, repere în lumea omului, a teatrului, a poeziei... De aceea creatorul trăieşte nu doar în negaţie, în pesimism deci, el trăieşte într-o stare cu mult mai rea – aceea a deznădejdii (unul din cele mai grele păcate), el trăieşte în imoralitate, este imoral, cum am zis mai sus (poate chiar a-moral), în nebărbăţie, în afara creştinismului. Căci ne spune Sf Ap. Pavel că, nădejdea, este o latură a Sfinţeniei, a vieţii întru Hristos, a moralităţii. Nădejdea, credinţa, dragostea sunt opuse deznădejdii, necredinţei, urii. Cele trei, din urmă, aspecte ale satanicului. „O raclă mare-i lumea" – spune Eminescu- şi, aici, e drama noastră şi a lui, a credinţei în neam chiar, necredinţă dusă până la blasfemie, lirism negativ, cochetarea cu reîncarnarea etc. Noi suntem „făcuţi – nepermisă hulă a feţei lui Dumnezeu şi a omului făcut după asemănarea lui Dumnezeu; şi eu în literatura mea mi-am permis astfel de ieşiri- ca să-şi petreacă Dumnezeul/ Bătrân cu comica-ne neputinţă"... Adică, Domnul îşi bate joc de propria creaţie, de sine însuşi, de munca Sa? Atunci şi de Mântuire... De fapt, Eminescu vede doar pe „Bătrânul zeu cu barba de ninsoare" care „bea aurora". Dar acesta nu este Dumnezeul zilelor noastre, în care noi şi Eminescu am fost botezaţi, acesta este Cronos, este, poate, „Moşu" , cel de care pomenesc basmele noastre. Ce l-a împins pe Eminescu la deznădejde lirică? Era o latură a firi lui? Posibilitatea de a fi şi altfel decât era în realitate – un bătăios. Ce l-a împins pe Eminescu la deznădejde? Epoca, politicianismul epocii, lecturile, propria experienţă, excesul de liric din fiinţa lui pământească, înţelegerea mai profundă a lumi căreia-i sunt proprii acei ochi străini unul de altul ca manifestări - adică unul plânge şi altul râde? Nu putem şti. Şi, apoi, nici nu ne interesează acest aspect acum. Chiar de am descoperi motivul care a generat acestea, ce am mai putea face? Opus,

deci, chiar teologicului, virtuților teologice, este demoniacul, cu negativele lui: deznădejdea, necredința, indiferența (vezi episodul Cătălina din Luceafărul) vecină urii. Pământul este „cadavru". „Îngerii" „cântă deasupra raclei". Eminescu vorbește că noi „viermuim în mase în cadavru". „Viața noastră e o ironie/ Minciună-i rădăcina ei...". Incredibil, privind creștinește existența noastră. Adică, făcându-ne, Dumnezeu s-a autobatjocorit?... N-aș dori să merg mai departe pentru că-l prețuiesc în mod deosebit pe Eminescu. Era el numai poet? Desigur, nu! Să reținem că, el, nu şi-a **scos** (cum se spune printre literați) nici măcar un biet volum de poezii, că 90% din literatură i-a apărut postum; dar nu articolele politice... Mai cu seamă că, el, se vroia, pe sine, un *huomo universale*. Poezia fiind un accident al vieții sale. Şi n-aş vrea să amintesc numai unele poeme: *„Glossă"*, *„Rime alegorice"*, *„Demonism"*, *„Înger şi demon"*, *„Strigoii"* şi, mai cu seamă, când ne gândim că există poemul dedicat –tot de el- Sfintei Fecioare Maria. Numai că, în ciuda existenței acestui poem, totuşi, poezia şi proza eminesciană este o literatură bântuită de deznădejde spre deosebire de proza politico-so-ciologică pe de-a-ntregul întemeiată pe credința în neam în primul rând. Eminescu, ca şi alți creatori români, sunt **naturi duble**. Şi eu mă consider la fel. Să nu mergem mai departe decât să ne gândim la Eliade, Cioran, deasemeni duble, nu Țuțea. Acesta din urmă a fost un credincios desăvârşit şi a decretat, convingător, că filosofia şi cugetarea laică să meargă în urma lui Iisus, adică a Teologiei. Sigur, Cioran a scris şi „Elogiul interior al Căpitanului" – un poem al credinței politice, iar Eliade „Fata Căpitanului", tot un poem al credinței politic-laice. Aşa, Eminescu, cu voevozii şi cu țăranul român. Nu m-am ocupat aici de proza politico-sociologică a lui Eminescu ci de una din *vânele* poetice. Căci, desigur, fiecare generație se întreabă, într-o formă sau alta, „ce-i lumea asta mă întreb acuma:/ Au nebunit-au, sau domnește ciuma?/ De-acopăr moartea, ranele hidoase/ Cu râs, cu amorul, cu beții, cu gluma?" Lipsa credinței, or numai îndoiala (căci vreau să cred că, Eminescu, doar se îndoia,

din când în când, era *ispitit*) l-a făcut să se afunde în *apa* necredinței, ca şi pe Petru.

Sigur, că, dacă, tu însuți, nu crezi că poți umbla pe mare, cum o să şi umbli, dară să-i mai faci şi pe alții să umble? Deznădejdea este urmare a temerii, a fricii, a dezorientării în hățişul social. Rețineți, când vine la ucenici – pe mare – Iisus le zice (când îi vede speriați): **„Îndrăzniți! Eu sunt; nu vă temeți!"** De ce s-o fi temut, totuşi, Eminescu? Că poetic era deznădăjduit... Dar noi de ce, şi de cine ne temem? De unde deznădejdea acelei epoci, al lui Eminescu? Dar a propriei noastre epoci. Din lipsa credinței ferme în Dumnezeu.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ Nr. 4 (12) 2000. An IV; 16 pagini / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI; pag. 2, cu „va urma"; Comunicare ADR, miercuri, 17/01. 1998, semnat George URSA);

DESPRE TIMPUL ŞI ADEVĂRUL DEMONIZAT*

Data trecută (miercuri, 29/11. 2000.) – fiind cam bolnav – am părăsit simpozionul lunar cam pe la început. Nici acum nu mă simt prea strălucit (miercuri, 20/12. 2000). Atunci aveam o comunicare cu titlul „Tupeism, obrăznicie..." la început de mileniu III. Evident, la tot soiul de tipi, care n-au nimic în spate, tineri bâlbâiți, lesne rânjitori, cu tuleele abia date sau alții mai în vârstă al căror creier a fost spălat de sintagme late, revărsate în creierele lor de diavolii ce conduc şi slujesc mass-media aservită şi dirijată, „profesionist" de finanța iudaică, stăpâna celor două pârghii de putere: Guvernele națiunilor albe şi **criticul** aceloraşi Guverne (pentru a putea fi ținute ele în zgardă), adică mass-media însăşi. Acum vreau *să govorim* (vorba unui român sârbizat din actuala Iugoslavie) despre timpul şi adevărul demonizat. Toată lumea cunoaşte dialogul dintre Ponțiu Pillat şi Iisus Mântuitorul, acela în care primul îi spune că: „Nu ştii că am putere să Te eliberez şi puterea să Te răstignesc?". Ce-i răspunde Iisus? „N-ai avea nici o putere

asupra Mea, dacă ți-ar fi fost dat ție de sus..." Iisus se referea la Dumnezeu, dar Pillat putea crede – aşa-mi vine mie să cred- că, adică, el, Pillat, o are de la Cezarul Tiberiu acea **putere** şi de aceea o şi exercită. Dar, la prima întâlnire – după ce iudeii spun că se făcuse pe sine împărat – îl întreabă, oarecum ironic, „aşadar eşti Tu împărat?" „Tu zici că Eu sunt împărat...", dar în pasajele de mai înainte, la întrebarea lui Pillat, Iisus răspunde: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta". Căci, dacă era, atunci „slujitorii" Lui „s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum (după ce conaționalii Lui L-au predat lui Pillat; n. n.) împărăția Mea nu este de aici"... şi, mai departe: „Eu... spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul..." etc. Dar, ce nevoie avea lumea, şi are, de adevăr? Şi, care adevăr. Al meu, al tău, al slugii, al mass-mediei aservite, care adevăr îl gustă lumea; şi care „lume", care dintre „lumi"? Azi al unuia, mâine al altuia. Nu pe a lui Dumnezeu. De ce? Pentru că atunci ar trebui să-şi ia Crucea (să ne luăm) în spinare şi să se jertfească (să ne jertfim) fără a crâcni, fără a cârti. Dar, cum să o faci? Este atât de greu să te jertfeşti fără să reproşezi celor pentru care te jertfeşti că te jertfeşti? Supunându-le-o îi faci şi mai îndârjiți. Nespunându-le, te fac nebun, râd de tine şi sfârşitul este acelaşi – **crucificarea**. Odată, pentru că le-ai amintit, că te răstignesc, de păcătoşi ce sunt, a doua oară o fac pentru că unui „nebun" poți să-i faci orice. E „nebun!" Bun! Atunci, ca şi înainte de Iisus (şi după aceea; dar, poate, mă înşel), ca şi azi, trăim sub imperiul lozincilor şi etichetelor. **Omul** şi femeia de rând, ca şi omul gazetelor şi al politicii, gândeşte: **ce spun eu este adevărat, ce spune adversarul este fals.** El umblă să-mi ia pâinea şi gloria de la gură. „Două picioare rău, patru picioare bun!"... Albul este „fascist", „asasin", „puşcăriaş", „pedofil" etc.

Negrul, sau evreul, persoană de origine incertă etnic, este – apriori - uman, blând, tolerant, deştept, inteligent, progresist, altruist, se jertfeşte pentru binele umanității, este bine pregătit profesional, plin de umor, şarmant şi, evident, cu merite profesionale, este savant, scriitor, bun organizator, şef etc. La

fel țiganul, mai nou, ungurul, orice minoritar (în România). Toți acest soi de oameni sunt persecutați de albii creştini. Albii sunt fiare pe pământ. Mai cu seamă creştinii! Nu-i lasă să se drogheze, să practice omoruri, violuri, să fure pe față sau în ascuns, să jefuiască, să ucidă albe şi să le supună la tot soiul de perversiuni etc. Alb = gunoi. În SUA această sintagmă este chiar populară, a ajuns o axiomă. În Europa (în România mai ales), român = porc, anti-semit, reacționar şi țigan. Iar țiganul = rrom. În Germania, neamțul este – şi el - , evident, antisemit (adică anti-iudeu), în Israel, palestinianul, este şi el tot „antisemit" şi, spunea, recent, un posesor de pistol automat la subsioară, chiar reprezentantul diavolului, sau chiar diavolul etc. Ca să vezi masochism la semitul acesta. Trăim într-un timp demonizat şi în tiparele unui adevăr răsturnat, în „adevărul" lozincilor bine mediatizate. Într-un timp în care criminalul *Clinton*, criminala *Albrait*, Goldştain sunt promotori ai păcii iar victimele acestora sunt diavoli, animale, goi. Exact ca acum două mii de anii.

„Dar ce rău a făcut?" îi întreabă Pillat pe iudei... Dar, **iudeii**, nu-i răspund la întrebare ci strigă: „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" Iată lozinca! Idem, azi. Ce e omul? Sau: Stoica, Roman, Verestoy etc. sunt „democrați" şi basta. Y este „naționalist!". Acum, naționalist – ca de altfel de mult timp – egal ceva bun de ucis fără probleme. Negru, iudeu, țigan, ungur, este egal om apt pentru a fi slujit. **Dogmă capitală**! Vorba rabinului cu pricina. Pe 10/12. 2000, la ora 21^{00}, la TVR_1 – deci privea o țară întreagă – se adunaseră, „pe sticlă" pletora de gazetari la modă; eleganți, aranjați şi dați cu briantină şi pudră. C. V. T. zisese că nu recunoaşte că a fost învins în mod cinstit. Întrebat – de către moderator – , ce părere are, unul dintre gazetarii prezenți („director" de cotidian), tuns scurt (în văzul a 23 de milioane de telespectatori) a deschis gura şi a emis un zgomot... zgomot pe care un om normal îl face cât mai în ascuns şi doar la WC. „Omul" cu pricina (Cornel Nistorescu; fost activist şi, probabil, actual), adică robotul animalizat în cauză, a emis zgomotul respectiv, fără ruşine, în public şi în

calitate de „director" de opinie. De ce? Pentru că lui îi este permis... De ce? Pentru că el s-a autodeclarat – în vorbe – „democrat". Şi, după ce şi-a lipit eticheta în frunte, se şi crede aşa ceva şi pentru că aşa i-a poruncit stăpânul care-l ţine în zgardă. Ştiţi cine-i este stăpânul. Nu-i nevoie să-l mai pomenesc. Vedeţi caseta tehnică a respectivului cotidian. Şi indienii îşi declară vacile ca fiind sfinte. Dar, europenii, le taie şi le mănâncă. Aşa şi stăpânul gazetarului mai sus pomenit. L-a decretat pe acesta „democrat". La vremea potrivită îl v-a tăia. Ce este „democraţia", după aceştia, ca şi după, de pildă, un demult dispărutul Armand Călinescu? Păi, „democraţia" este acel sistem de guvernământ care, în realitate, se defineşte astfel: „dacă nu vrei să asculţi şi să slujeşti pe cine trebuie nu eşti «democrat». Lozincă sacră! Şi noi –adică decretorii- te împuşcăm, te răstignim, te strangulăm, te discreditäm mediatic, te demonizăm şi te îngropăm istoric şi, desigur, o facem în numele „democraţiei" noastre de... mafioţi. Că, mafioţii (ştiţi dv cine), sunt – unii cu alţii - cei mai „democraţi" oameni din lume, Adică, ei stabilesc cât are dreptul să fure fiecare dintre cei ce au încheiat „pactul" de-a fura. Când unul dintre ei încalcă regula stabilită (vezi înţelegerile dintre proxeneţii marilor oraşe) - ca şi la jocul de poker – ceilalţi îl sancţionează eliminându-l de la masa unde se fac „jocurile (deciziile)". „Protocolul (**pactul**)" lui Werböczi nu era altceva. El stabilea, „democratic", că există – în fostul voievodat al Transilvaniei – doar trei „naţiuni" sfinte (adică stăpâni): unguri, secui şi nemţi. Ceilalţi locuitori - recte românii – sunt slugi, naţiune nerecunoscută de cele trei, adică animale vorbitoare, de povară fără nici un drept şi care pot fi ucişi fără probleme. Ei nu există! Dogmă capitală, dogmă demonică în fond. Dacă românul mai era dac veritabil răsturna lozinca în favoarea sa şi-i punea la muncă pe cei trei. În secolul XX al erei creştine (1918) i se oferă şansa de a arde lozinca şi a scrie una corectă. Adică, el putea să decreteze, şi să impună, în fapt, că, ungurii, secuii, evrei, nemţii, ţiganii, la muncă de iobag şi românul la masă şi să fie slujit. Dar, el avea ambiţii de

„european" şi a zis: „toţi într-o veselie să benchetuim"... Numai că el uita o mică mare diferenţă. N-avea bucate. Ele erau de mult în mâna hoţilor, le luaseră cei cu **lozinca de** peste 500 de ani înainte. Nearzând lozinca, n-aveau ce pune – pe masă – alături de ceilalţi şi a rămas, astfel, pe mai departe slugă. Adică, flămând. Ca mine acum şi ca unii dintre dumneavoastră. Pentru că, românul, eu adică, dorind să câştige bani, se duce să capete serviciu la stat, or la x, y, z. Capătă serviciu? Mănâncă! Nu capătă? Rabdă! Ţiganul fură un cal, de la un român, căruţa de la altul, merge, pe linia ferată, or la stâlpii de înaltă tensiune, scoate sârmele de cupru, meştereşte o căldare şi vine şi ţi-o vinde ţie, român, merge în holda ta, aburcă pepeni, cultivaţi de tine, în căruţă, vine, la Big-Berceni, şi îţi vinde tot, ţie, românaş, pepenii etc. Lozincă nouă: românul e hoţ, xenofob, porc, ţiganul luptă şi îşi apără drepturile omului şi este persecutat pentru simplul motiv că e ţigan şi nu pentru că fură şi este un individ complet neadaptat social etc.

În concluzie, trăim – cu voia noastră – într-un timp cu totul demonizat de stăpânul lozincilor – Diavolul. Noi, găşcuţa de aici –poate nu toţi, cu siguranţă nu toţi – suntem neputincioşi...

Nu suntem mongolii secolului al XII – lea. Şi aceia aveau o lozincă. Dură: noi (adică ei) suntem stăpânii întregului Pământ! Şi au încercat să-şi atingă lozinca în fapt. Cine nu ne acceptă de stăpâni îl ucidem – democraţie; dar numai între ei. Astăzi, altă lozincă: Iudeul este stăpânul lumii – democraţie, dogmă absolută; englezii, francezii şi alte trei patru naţiunii – deocamdată -, în ordinea importanţei, slugi favorite care îndeplinesc poruncile şi înmulţesc banul stăpânului. Toţi sunt animale de povară (în ochiul iudeului) dar unele slugi sunt mai slugi (animale) decât altele, adică unul e leu, altul e bou, altul măgar, altul porc de vânzare, altul oaie şi, deasupra tuturor, vulturul (iudeul adică), nu? Adică omul. Iată timpul nostru, lozinca zilelor noastre, vremea noastră a neputincioşilor. Ce am făcut noi, unul pentru altul, de 10 ani de când suntem împreună (noi „academicienii" ADR)? Nimic! Ne-am adunat un

capital să putem supraviețui şi lupta? Nu! Ne-am dat unuia de lucru, un post, un salariu? Nu! Suntem o bancă de idei şi informații, nişte negrii pentru cine ştie ce partid şi ins, serviciu secret, loc de defulare, surse pentru tot soiul de butoaie, pe două picioare, de osânză, pentru **IRSOPU- uri, codițe, IMAS** - uri, universități halitoare de bani, de la studenți, birouri de sinteză şi analiză ale unor politicieni internaționalişti în concepții, surse pentru măsurarea barometrului opiniei publice; pentru tipii care conduc şi compun acest soi de „instituții", organisme, care se îmbogățesc din braistormingul ce-l producem noi aici, râd de noi şi ne fac diletanți, nici nu ne pomenesc în compilațiile lor „ştiințifice" (după ce ne-au furat ideile, observațiile), ne ignoră, fac să nici nu se audă de unii dintre noi. Nici cele trei „națiuni" ale lui Werböczi nu procedau altfel. Lozinca este şi a mai fost stăpâna lumii şi a timpului demonizat. Când Sf. Apostol Petru îi spune să nu se lase crucificat, Iisus (parafrazez) îi spune: „Mergi în urma mea satano! Căci tu nu cugeți cele ale lui Dumnezeu ci cele ale oamenilor..." Acesta este, stimați domni, timpul nostru...

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, An IX, Nr.42-43 pag. 3 şi Nr. 44 pag.3, semnat **G. UR.** * ADR, comunicare, miercuri, 27/09. 2000.)

TUPEISMUL, OBRĂZNICIA, MITOCĂNIA, MIOPIA – FAŢĂ DE SINE – ŞI SLUGĂRNICIA ÎN FAŢA STRĂINULUI, LA DACOROMÂNII DIN MILENIUL III

▪ Ce m-a apucat să scriu această „comunicare". Mai exact situația care a determinat-o... Deunăzi, n-am ce face, şi dau pe la „Academie". Fără să mi-o ceară cineva mă pun şi-mi dau cu presupusul într-o problemă care nu era a mea... În ce sens? În sensul că nu-mi luasem eu sarcina s-o aduc la îndeplinire şi nici s-o concep măcar. Fără să-mi controlez limba scap vorbe. Lucru necreştinesc. Ca şi acum dealtfel. Limba nepăzită aduce

necazuri. „Cine limbă lungă are - din înțelepciunea dacoromânească - / cinci ani va tăia la sare..." Norocul era că eu nu-l cârteam pe Vodă şi cel ce asculta „opiniile" mele nu era *Vodă*. Era un tip cu defectul lui Demonstene, minus ambiția de a vorbi frumos şi, evident, cu aceeaşi miopie istorică. Bietul Demonstene, trăncănind, dorea să oprească istoria. Pe Filip şi pe Alexandru. Nu era cazul tipului neţăsălat, dar cu tupeu. Că zice la Sf Evanghelie: respectă-ți părinții (fizici şi spirituali, evident). Gândindu-mă, ca Dante, că, totuşi, am trecut de „jumătatea vieții" şi, în consecință, trebuie să tac, mă trezesc „luat la mişto" de săsăit. Zice: „Vedeți, nu dați poza – că o ceruse „şăful" – că se face magie..." etc. şi râde respectivul. Îmi râde în nas. Sigur, n-am înghițit obrăznicia. M-am ridicat şi am plecat. Când eşti bătrân şi te vâri printre „tineri" gen Alcibiade rişti să bei cucută. Dacă mârlanul este şi dacoromân poți primi şi pumni. Mai anii trecuți venea pe la noi un domn – nu dau nume – şi, după aceea, ne beştelea la gazetă. Din „fascişti" nu ne scotea. Aşa cu mitocănismul. Să fii mitocan şi să n-ai în spate nici un articol măcar denotă „democrația" la care a ajuns dacoromânul. În această clădire (sediul FED), unde ținem acum acest simpozion, un gazetar m-a făcut cândva „dement". L-am dat în judecată. Zice Sf. Evanghelie (parafrazez): *Nu judeca, împacă-te cu pârâşul tău, cu clevetitorul*. M-am împăcat. Până a mă împăca striga după mine, când mă întâlnea, „Salut, camarade!"... Adică, vroia să spună, bolşevicul (asta ca să-i răspund şi eu în acelaşi limbaj) că eu sunt legionar şi că nu-i este frică să mă batjocorească, să mă provoace. Că adicătelea ei, membrii Partidului comunist, filoiudeii sunt puternici pe pământ. Acesta din urmă nu mai era „tânăr"; era un **haşbeu** (adică o hoaşcă bătrână): Domnilor, eu sunt şi literat (vorba unuia – „eu sunt sociolog de meserie, pe mine nu mă pot înşela sondajele mincinoase"). Dar nu literat de ficțiuni. Redau fapte nude; dvs trageți concluziile.

▪ Acu', miopia: orice gazetăraş, care se respectă, şi orice gazetăriță (dați-mi voie!) de acelaşi calibru, ştie, în limba română, bine, cel puțin cinci „cuvinte". Iată - le: ultranaționalist (cu sensul de rău, criminal, nebun şi, mai ales, anti - iudeu, anti - țigan şi etc.), „Europa" (adică libertate dezmățată, abundență de bunuri care „gâdilă în mod plăcut" simțurile, toleranță pentru iudei, negrii,

musulmani, ură contra nemților, românilor etc. , homosexualitate, inversiuni sexuale, căsătorii între negrii şi albe, dolari şi mărci, plimbare, pe banii națiilor demonizate, prin capitalele țărilor de dincolo de Tisa), „antisemitism" (adică nesimpatie pentru puterea iudaică care ține în lanțuri omenirea albă şi, prin ea, lumea în ansamblu), „democrație" (adică regimul care oferă posibilitatea dictaturii iudaice asupra omenirii), „partide democratice" (adică grupuri mafiote, în slujba celor amintiți în paranteza anterioară, ce se perindă la conducerea statelor națiunilor rasei albe). Cum îndrăzneşti să nu ponegreşti români, cum îndrăzneşti să nu lingi fundul *brucanilor* cum eşti scos din istorie; nu capeți bani de la băncile celor cu pricina, nu te laudă Adler, Kolemberg, Brucan şi, evident, vei rămâne sărac, fără un „gip" colea, la uşa vilei, troglodit, țărănoi, anti - european ş. cl. epitete.

În schimb, cine te fură de mii de ani? Domnii *brucani*! Dar aceasta nu mai contează. Contează lauda lor în gazete cum că aş fi „democrat" şi-l lasă să mă fure, adică îi dau eu singur agoniseala. Numai să mă laude şi să spună că sunt „democrat" şi „european". De „democrat" ce sunt mi s-au rupt pantalonii în fund. Fie, numai să mă laude! Că este ştiut, de orice prost – afară de dacoromân – , că un om te laudă când vrea să te fure şi te critică pentru că l-ai observat ce vrea să o facă (să te fure) şi nu-l laşi. Să fie doar incurabil dacoromânul? Să nu-şi dea el seama, oare, că un străin (fie el şi iudeu sau țigan) te laudă doar când închizi ochi la momentul oportun; când te ponegreşte încă nu te-a furat, nu te-a furat de tot, că nu te-a jupuit de de-a binelea. Plecându - ți urechile la braşoavele lui („Europa", „democrație" etc.) înseamnă că ai acceptat să-i oferi roada muncii tale, să-i oferi spre plăceri fetele şi femeile tale, să fii slugă vorbitoare, slugă cu creierul spălat de sintagmele *logopedului* „diştept". Căciulindu-te în fața lui, înseamnă că accepți să fii furat pe față. Ceea ce se şi întâmplă în aceste momente istorice. Adică, eşti laş! De ce? Lipseşte credința fermă. Şi este suficient...

(DACOROMÂNIA / REVISTA ACADEMIEI DACOROMÂNE / AN VI, NR. 4 (21-24) 10.000 (2001).pag. 29, semnat **George URSA*** Comunicare ținută la ADR, miercuri, 29/11. 2000.)

FARFURIDISMUL POLITIC ŞI CULTURAL ŞI ROLUL SĂU ÎN ISTORIA NAȚIONALĂ A DACOROMÂNILOR.

Sigur, titlul ales de mine este rebarbativ. Recunosc... Numai că aceasta este situația. Clasa politică românească suferă – acum şi în trecut – de farfuridism. Termenul l-am conceput după numele eroului cu pricina din piesa ***O scrisoare pierdută***. Farfuridismul nu-i o doctrină culturală şi politică, sau de altă natură, propiuzis articulată şi fundamentată conceptual. Este un fel de țipăt instinctual formulat în fraze. Un fel de isterie, care tinde, în anume timpi istorici, să cuprindă întreaga națiune. Trebuie să precizez, de la început, că, farfuridismul, nu este neapărat doar fioloccidental, adică iubitor al națiunii franceze (a ceea ce a mai rămas din ea), a națiunii anglo-saxoane şi a stăpânului acestora (rasa mintală – iudeii); el, în decursul istoriei, a fost şi filoturc, filoslav, filogrec, poate filotătar, filo-ungur desigur. A avut multe ramuri crescute din trunchi. Este un fenomen de supraviețuire, un cameleonism. Iese la suprafață în funcție de națiune. Ce națiune este –la un moment istoric puternică– către ea se îndreaptă , pentru „civilizația" respectivei militează şi o dă exemplu adeptul „farfuridismului". El – farfuridismul, adepții lui – scoate exclamații viscerale de genul: „de ce nu suntem noi românii ca francezii, englezii" etc. „Ca evreii!" ar fi zis Cațavencu. Dar, farfuridismul politic îşi cunoaşte lungul nasului. Ştie de cine te poți lega fără probleme. Trebuie să constat că, în istoria României, farfuridismul a fost todeauna învingător în lupta cu adversarii politici interni şi a fost întotdeauna mai catolic decât stăpânul lui (iudeul) căzând în caricatură. El a ținut de vorbe şi constumație, gesturi. Şi le-a însuşit şi, mai cu seamă, după un timp i-au devenit esență. Mai ceva decât îi fuseseră celui care le emisese. Totuşi, de regulă, i-a fost străină şi a respins rigoarea. Nu există superficialitate riguroasă. De aceea spiritul teutonic nu i-a fost familiar şi, mai mult, da capo, fără să-l

cerceteze măcar, a refuzat să-l primească. Nu pe cel iudaic. Adică pe acesta a căutat şi caută să-l aproprie. Nu în esența lui levitică. Căci nu suportă profunzima ultimă – crima. De aceea – cu toată strădania – n-au existat filo-iudei autentici în sânul acestui curent. Nici la fanarioți! Dar din motive diametral opuse. Chestie de hârşeală istorică... Personal, din tinerețe şi până acum, nu mi-aş fi putut imagina că o să ajung contemporan cu cel mai devastator farfuridism din istoria dacoromânității – acela în care trăim în aceste zile (martie 2001). Este – de peste zece ani – o explozie de farfuridism şi farfurizi. Rar mi-a fost dat să şi citesc despre aşa ceva, darămite să şi trăiesc. Este copleşitor. Se întinde ca foaia de cocă şi atinge, de la copilul din clasa I – a (ca să nu zic de la grădiniță) şi până la babetele de optzeci – nouăzeci de ani. Toți urlă! Toți se înghesuie şi-i trag la comparații între noi şi ceea ce s-ar numi – după mintea lor strâmbă aşezată „europeni" şi „Europa". Idem, toți vor să „intre" (observați expresia folosită de respectivii şi respectivele) în „Europa". „Când vom intra şi noi în Europa?" – debitează cu gura plină (de parcă în acel moment înghit ceva deosebit de gustos şi senzual) – „andreele" de care put televiziunile lățite peste ceea ce a mai rămas din arealul traco-dac. Adicătelea unde vor să „intre" toți aceştia? Ei, unde? În lumea anglo- franco-americano-iudaică. Sunt complet isterizați de pofta de a slugări. Cer, cu gura la urechi, să fie primiți la rânit bălegarul celor de mai sus, la concurență cu tot ce are mai putred Africa şi Arabia şi turco - grecimea. Impactul li se pare similar căderii unei avalanşe, de nestăvilit şi musai să i te supui, absolut necesar nouă, vital pentru supraviețuire, civilizator, aducător de cultură şi mai ales de „dulari". Să le auzi pe „andree" şi „dane" pronunțând cuvintele „... milioane de dolari" şi-i îi şi vezi cum le gâlgâie în pamă respectivii țechini. Se satură „poporul" numai auzindu-le. Cuvintele de mai sus gâlgîie olfactiv... Trebuie trăite astfel de momente pentru a putea şi înțelege. Doar astfel de vorbe auzim: „... milioane de dolari" (evident, date nouă, şi aduse de „investitorii strategici") şi „intrare în

Europa", adică în organismele UE conduse de iudei. Toți speră că iudeii – cei care poartă acest nume şi se şi dau ca fiind aşa ceva – vor deschide subit băncile şi vor zice: „tu, dacoromân („țărănoi" în particular, între ei, sau şi mai exact „animal"), vino repede, cu nişte *tiruri* să ți le umplem de dolari...! Ce-ți cerem noi? O nimic toată! Dă-ne matale fabricile, munca, pădurile, casele, fii nouă sclav şi noi îți dăm bani împrumut cu dobândă mare..." Procedeul este similar acelor soi de concursuri prin poştă. Organizatorii acestor soi de concursuri trimit scrisori de genul. „cutare, trimite repede c/v (să zicem) a 10 USD la adresa... cutare pentru că ai câştigat 1 kg (nu contează de fapt ce anume) de aur. Reține, câştigi numai după ce trimiți c/v celor 10 USD etc." Aşa şi noi! Zic, plutocrații iudei: „întîi, ne dați cutare bancă, ne dați cutare sute de mii ha pădure, cutare post TV, cutare combinat petro-chimic, cutare combinat de ciment, oțel, apoi, noi, vă dăm împrumut 100 USD cu dobândă de 10 – 11% etc. „Da, da!" - spun adepții farfuridismului lățit peste capetele noastre în calitate de conducători politici şi mass-media – „de acord, dăm tot, dar dă-ne nouă suta de dolari, dă-ne dezmăț, posibilitatea de a ne vedea pe celuloid, dă-ne toate putreziciunile posibile şi imposibile, tot ce-i superficial, dă-ne fie şi numai aparența de a fi ca tine – iudeu – şi suntem mulțumiți, dă-ne premii ala Hollywood şi România cu populația ei îți aparține, cultura, subsolul, solul şi ce s-a construit pe el îți aparține şi aerul ți-l dăm şi apa numai să crape de invidie vecinii văzându-mă că seamăn cu tine, că tu mă protejezi (măcar numai să creadă) de furia lor, numai să le spui că m-ai acceptat să-ți fiu slugă cu două ore mai devreme decât ei. Dacă aud – din gura ta – că sunt grăjdar la matale, jupâne, o să se teamă să se atingă de mine şi o să fiu şi eu domn între argați, or să creadă – şi românaşii mei – că sunt şi eu cineva şi nu se vor mai lua de mine – cu ocazia asta – nici țiganii. Aşa, jupâne, mânca-ți-aş!"... Aşa, acesta este – pe şleau – farfuridismul! Un soi de cameleonism verbal ajuns „doctrină" de conducere a neamului românesc de o bună grămadă de ani (mai mult de 2000). Cam mult! Ce s-o alege de noi? Cine ştie?

Desigur, Domnul Dumnezeu cel ce rânduieşte toate. Malurile se surpă începând cu anul 146 î. d. Hr. Acum bat valurile pe Prut, Dunăre, Carpaţi şi bat cu o furie fără precedent. În anul 1200 î. d Hr. băteau pe ţărmurile Asiei Mici, pe Nipru, Munţii Slovaci, Adriatica. Olimp, izvoarele Vistulei etc. La Troia băteau... Din neamul traco-dac a rămas ciotul acesta numit România şi dominată de farfuridism, farfuridism propovăduit de cele trei-patru grupuri de stăpâni de altă etnie. Adică: iudei, unguri, ţigani şi greco-turci. S-ar putea glossa multe , dar ce să glossezi despre farfuridism? Îl trăieşti! Este devastator! Ravagiile lui opresc şi puterea de a teoretiza şi generează un soi de *mihaipelinism* de aşa numită „presă cultă" şi pseudo-istorie. Pierdere de vreme.

Cât va dura suflul lui – al farfuridismului – la această intensitate? Depinde de forţa noastră de reacţie. Ea tinde – în momentul de faţă – spre zero. Dar s-ar putea să fi trecut – forţa noastră de reacţie – dincolo de zero cu semnul minus în faţă. „Impactul" UE este impactul farfuridismului din noi asupra noastră. Ce sperăm de la el? Nimic! Noi, cei avizaţi! Eu, de pildă! Dumneavoastră, ce sperați? De unde să ştiu eu cu adevărat! Ce speră *farfurizii* obişnuiţi de la *farfurizii* care ne conduc? Să poată ajunge la treapta de slugi de lux, adică vătafi peste noi, peste **rumâni. Căci aşa ne-au numit încă din vechime; rumâni = sclavi = iobagi = legaţi de glie = legaţi de foame azi** etc.

Desigur, din dezbaterea de astăzi nu ne vom alege cu nimic. Nu suntem decât un amărât de obscur cenaclu de cartier. Ca forţă! Avem o singură „virtute". Poate două! Una din ele este aceea de „sursă" de idei şi ideuţe. Acestea sunt folosite – după o săptămână de la emitere – de nişte ... domni şi răspândite ca aparţinându-le Cine-i poate contrazice? Nimeni! Inşii dispun de organe de presă (scrisă şi audiovizuală) şi spunându-le cu o lună înaintea ta sunt luate ca fiind a lor prioritar. Tu le ai în manuscris. După câteva luni – când reuşeşti şi tu să le publici – cine te crede că tu le-ai scris sau comunicat la o conferinţă înaintea „domnilor" care le-au

publicat cu numele lor în josul paginii sau le-au emis la microfoane şi pe ecrane. A doua „virtute" poartă numele de „eliberare" psihică (ca să nu spun altfel). Lătrăm, obosim şi ne ducem liniştiţi acasă şi putem dormi liniştiţi. Unii dintre noi. Alţii, poate, câştigă un ban, ceva glorie, ceva acolo... Îl laudă nevasta că este publicat în ceva revistuţă cu tiraj de buzunar. Este şi aceasta o compensaţie, un mişmaş acolo, o recompensă, o firimitură. Este un om important... Este un ceva decât nimic. Aşa că, dragi tovarăşi, să fim sănătoşi etc.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / An V, Nr. 2(14) / 2001, pag.3, 8, semnat George URSA *Comunicare ţinută, la ADR, miercuri, de 29/03.)

PĂMÂNTUL, O PLANETĂ EPUIZABILĂ

Greşita educaţie îşi spune astăzi cuvântul. Omul – cel mai mare criminal de pe această planetă - este pe punctul de a transforma, pe mama Gaia, într-un imens cimitir. Odată cu ceea ce s-a numit „Renaştere" cei care doreau să nimicească creştinismul au inventat şi sintagma socio-filosofică „lupta omului cu natura" sau „ lupta omului contra naturii", ca un corolar al altui concept absurd, anume „progresul". Din această „luptă" rezulta, ziceau „teoreticienii", „progresul", „civilizaţia". Dar, ce-i aceea „progres" şi în raport cu ce? Faptul că extermini o specie pentru ați face ție – chipurile – loc se cheamă – în capul ăstora – „progres"? De unde şti care este menirea acelei specii? Animalele, insectele, plantele, omul au fost făcute – probabil – pentru a se completa una pe alta şi nu pentru a fi distruse de inconştienţa speciei care-şi zice ca fiind „raţională". Aşa zicem noi. Ei bine, minţi cu totul bolnave au văzut altfel lucrurile şi au atras după ele vulgul cu totul beat care gândeşte aşa: „azi să am ce să mănânc! Mâine ucid pe vecinul – poate fi acesta un animal – şi-i iau hrana". Numai că, în curând, nu va mai avea ce lua. În curând viaţa omului – în acest ritm – nimic nu va mai avea vreun sens. Va fi totul o

artificialitate. Adică, probabil, se vor putea fabrica serii de humanoizi, zombi lucrători, stăpâniți de o clasă de inşi **reali.** Neclonați. Iar, restul umanoizilor, a întregii actuale umanități, vor (va) fi nimiciți (te) imediat după ce această „clasă", etnie, îşi va asigura imunitatea în fața microbilor şi bacteriilor, bolilor de orice fel. În felul acesta, înclin să cred, specia care a pornit la drum în istorie acum câteva milioane de ani va fi ajutată să dispară. Nu va mai fi „lupta cu natura". Actualul pământ s-ar putea să fie cu totul altul cât de curând. Probabil mult mai sărac şi lipsit de varietate, acoperit de ierburi sărăcăcioase, mici tufişuri, cu o climă uscată, lipsit de calotele polare şi de cea mai mare parte din apa dulce. Lipsind acestea este clar că şi viața în această formă va fi foarte redusă dacă nu chiar va fi dispărut. Etnia care domină azi specia umană va fi – atunci – stăpână pe acei zombi clonați, simple ciurucuri biologice, cu rațiune, dar mai ales cu voință limitată, care vor popula acel pământ arid, obiecte ale muncii şi plăcerii etniei cu pricina. La urma urmei ar putea să dispară şi această formă degenerată a speciei umane şi să supraviețuiască doar cele circa 20 de milioane de inşi ai etniei blestemate. Poate astfel se va încheia „lupta cu natura" şi „progresul". Unul din scenarii. Un altul ar putea fi acesta: distrugerea lumii actuale. Un alt „potop", păstrarea a circa 1 – 2 milioane de humanoizi sănătoşi şi, în zece milioane de ani de repaus, Pământul s-ar putea reface şi depolua, dacă nu s-ar putea petrece un proces similar celui de pe planeta Marte, acela de deşertificare completă, pierderea aproape în întregime a atmosferei, a păturii protectoare. Sigur, scenariu sumbru. Dar ce nu-i astfel pe pământ. Prea puțin nediavolesc există. Adică, Diavolul ar învinge şi ar instaura Iadul ca mod de existență. La suprafață şi în adâncuri. Cert este – astăzi – că, Terra, a devenit un loc limitat ca resurse şi posibilități de refacere. Copacii, tăiați ieri, renasc tot mai piperniciți mâine. Munții despăduriți nu mai sunt reîmpăduriți, de la sine pădurea nu se mai reface, terenul alunecă şi blochează văile, izvoarele de apă dulce seacă şi, precipitațiile rărindu-se, albiile râurilor devin depozite de gunoaie, bancuri

de nisip, pietrişuri şi bolovănişuri. Furtuni devastatoare, vânturi cu viteze colosale vor acoperi totul cu praf roşiatic, praf care va persista permanent într-o atmosferă tot mai rarefiată, ploile vor fi tot mai rare şi nu-l vor mai antrena praful pe pământ pentru a se sedimenta. În fond, habar nu avem ce va fi. Ne dăm cu presupusul. Dinozaurii au dominat Terra 50. 000. 000 – 60. 000. 000 ani. Omul poate să o domine şi el 10. 000. 000 – 20. 000. 000 şi să dispară la rându-i. Nimic nu-i definitiv într-o anume formă de existență. Şi forma noastră actuală pare a fi dintre cele mai fragile. Dacă nu chiar fragilitatea însăşi. Este un non – sens să construim teorii şi ipoteze, care, şi aşa, n-au nici o valoare cognitivă în Absolut. Simple vorbe înşirate, cu sens, în fraze şi propoziții şi gravate pe hârtie. Şi ele şi semnele pot dispare pentru totdeauna fără a lăsa nici cea mai mică urmă în Univers, în Timpul Absolut.

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, an X, nr.45-47 aprilie-iunie / 2001, pag.3, semnat George URSA * Comunicare ținută a ADR, miercuri, 24 / 01. 2001.)

TRĂNCĂNEALA...

Obicei mănos pentru politicienii de pretutindeni. Geme Europa de astfel de „conducători". În România este superinflație de din ăştia. Sunt unii dintre ei autori de zeci de volume, pute în urma lor a „cultură". De pildă, orice politician care se respectă îşi adună discursurile şi editează un volum, două... zece. Dacă le cercetezi conținutul vei observa o bogăție infinită de promisiuni, cuvinte late, neologisme, sintagme găunoase etc. Coroborând, toată această vorbărie a politicianului respectiv, cu faptele aceluiaşi politician vei constata o cumplită nepotrivire. Când politicianul îți vorbeşte despre bogăție materială fi sigur că – în fond – se gândeşte la bogăția personală, când spune că eşti liber el spune că eşti „liber" să-i devii sclav ş. a. m. d. Politicianul este – în fond – un hoț. El fură pe față şi este aplaudat de auditoriu, este

cunoscut, mai mult decât atât, este celebru şi toată lumea aşteaptă minuni de la el, stă cu gura căscată să i-o astupe politicianul cu haleală, să-i ofere o speranță, credință şi mulțumire sufletească.

Noi oamenii punem mare preț pe omul care-i bun de clanță. Darul oratoriei descătuşează energii nebănuite în auditoriu. Desigur, în favoarea oratorului, a retorului. Sigur, există şi alt tip de politician. Al celui ce mereu râde, rânjeşte chiar. Râde şi-ți dă „bună - ziua". Un astfel de ins este deosebit de ticălos. Îți înfige cuțitul în spate , râde, şi, dacă scapi de la moarte, a doua zi îți dă iar „bună- ziua", râde, la Biserică-şi face cruce, cu evlavie, râde la toată lumea, dă mâna cu toată lumea şi zice că l-ai provocat şi de aceea te-a înjunghiat şi că a făcut-o spre binele tău. Am cunoscut şi eu – în anii din urmă – un astfel de ticălos. Cum ne putem apăra de această specie de „oameni"?

Încă n-am aflat!...

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, An X nr. 45 – 47, aprilie-iunie, 2001, pag. 13, semnat George URSA)

PĂRINŢI SPIRITUALI, MARI UNIFICATORI ŞI CONDUCĂTORI AI NAŢIUNII DACOROMÂNE

Părinți spirituali: 1. Prima categorie, dintre aceşti părinți spirituali, sunt cei care au teoretizat, au **palavragit** despre necesitatea noastră de a fi uniți, la modul afirmativ – lozincard şi imperativ unii. Ca de pildă: trebuie să ne unim pentru că toți cei ce locuim în arealul clasic al traco-dacoromânității (Egee, Asia Mică, Nipru, Carpații polono - slovaci, Adriatică, Dunărea mijlocie, Marea Neagră) suntem una în obiceiuri, credințe, mod de a gândi şi a fi. Tipi de genul acesta au fost mulți în istoria noastră. De la conglomeratul plimbăreț, cu animalele la păşune, până la gazetarul secolului XIX – XX. De regulă, „tolerant", fricos şi liberaloid, dacă nu chiar *lantrans* (Cațavencu, Rică Venturiano, apoi gazetarul evreu al

Sărindarului, gazetar de tipul a ceea ce Sf. Apostol Pavel numeşte – cu o expresie senzațională – „perete văruit", adică om fățarnic. El, gazetarul, străin de noi, ne învață ce este un român autentic). Ei plutesc, cu vorbe fără consecințe, la suprafața lucrurilor. De din ăştia nu se tem adversarii noştri – aceeaşi de peste 2500 de ani, respectiv 1400, respectiv 1000, respectiv 800, respectiv 100 (adică evreii, grecii, slavo-turcomanii, ungurii, turco-arabii, țiganii). Domnii cu pricina au lătrat şi pot lătra liniştiți şi astăzi;

2. A doua categorie de „părinți spirituali" sunt istoricii, literații, filosofii de mare forță şi profunzime. Aceştia sunt mai de temut şi nu de puține ori au sfârşit asasinați, fie direct, de către adversari, fie indirect, prin intermediul nostru. Nu mă pun să le analizez importanța şi mesajul lor. Este, în parte, cunoscut. Nici de aceştia nu se tem chiar atât de tare adversarii noştri. Îi „încondeiază" de regulă şi se mulțumesc – de cele mai multe ori – să-i marginalizeze mediatic şi social. De ce nu sunt periculoşi neapărat? Pentru că nu-s în stare să mobilizeze şi să disciplineze masele pentru ca acestea să-i urmeze. Şi fără ajutorul acestora nu se poate face nimic esențial în istorie. Ei sunt izvoare de argumente pentru adevăratii oameni periculoşi, pentru adversari evident, oameni care se nasc la secole, dacă nu la milenii;

3. A treia categorie de „părinți" sunt preoții obişnuiți, de mir se spune, clerul cu întreaga lui ierarhie acceptată de ea însăşi şi de masa de români. Ei sunt foarte importanți. Prin ei se păstrează unitatea de tradiție şi de credință pentru ceea ce am numi oameni obişnuiți, „sarea pământului" cum ar fi spus Tolstoi (după Sfânta Evanghelie, evident). Atâta vreme cât sunt doar *biserică pasivă* nici ei nu sunt periculoşi pentru adversari. Când unii dintre clerici ies din rând, şi devin *biserică activă,* asupra lor se iau întâi măsuri administrative; dacă nu cedează se trece la compromitere. Orice om are o pată pe conştiință. Nu există om nepăcătos trăitor în lume. Dacă nici cu foamea, nici cu şantajul nu merge se trece la acțiuni psiho-spirituale asupra celui *activ*. Dacă nu merge nici aşa se pot

organiza puncţii fizice. Dacă nici astfel nu aranjează lucrurile se pot organi-za, dispariţii misterioase, se pot lua măsuri de către stat prin reprezentanţi aserviţi forţelor duşmane etc. În general, clerul oficial, acceptat, nu calcă exagerat pe alături. Indiferent de culte cu excepţia celui mozaic, care este permanent alături.

4. A patra categorie de „părinţi" sunt militarii sau indivizii având astfel de concepţii. Aceştia sunt periculoşi doar când, pe lângă calităţi militare, au şi calităţi de *oameni de stat*. Şansa lor – de a supravieţui – este aceea că, aceste calităţi, pot fi, la unii din aceştia, adormite. S-au mascate voit de cei care le au. Şi aceştia şi le arată la momentul potrivit. Înainte de a-şi arăta ghearele un acest soi de om trebuie să devină deosebit de popular în rândul armatei şi soldaţilor altfel riscă o soartă de tip Antonescu. Pentru că el are două categorii de adversari. Şeful statului şi adversarii trădători ai neamului. Orice şef de stat se teme de un astfel de general. Aşa că el n-are mari şanse. Chiar de ajunge sus, el ajunge acolo sprijinit de o facţiune care-i va cere socoteală;

5. Regi, şefi de stat, voievozi etc. ajunşi, sau nu, ereditar. Dacă sunt ereditari şi nu avem o ereditate încărcată, biologic sau moral, medical, atunci ei puteau, până la începutul secolului XX, să creeze, să fortifice naţiuni puternice, nu invincibile. Aveau atât mijloacele cât şi ascendentul. Cei ajunşi pe tron după sfârşitul sec. XIX au avut şanse puţine. Cei ajunşi pe tron după primul război mondial au avut şanse şi mai puţine în această direcţie. Aş aminti câţiva din regii şi conducătorii noştri care au avut şi calitatea de întemeietori: Burebista, Ferdinand ş. a., voievozi gen Mihai Viteazul. Nu insist;

6. Mari reformatori politico-morali. Foarte importanţi. Aproape la limita de sus. Aceştia încep printr-o delimitare. În-totdeauna se delimitează. Vezi ca model Corneliu Zelea Codreanu sau alţii. Aceştia adună etnia şi o disciplinează în totalitate, nu militar, ci moral – sufletesc = religios (În uniformă când e nevoie). O taie în inimă, pentru sine, ca naţiune, pentru a rezista în orice împrejurare istorică fără a se preocupa de adversar. De ceea ce zice şi face duşmanul. „Noi trebuie să ne schimbăm – zice

acest soi de om – noi trebuie să ne fortificăm. Acest soi de oameni au harisma, chiar de la Domnul. Vezi, de pildă, un Ginghis-han şi alţii;

7. Mari părinţi unificatori religioşi şi întemeietori de neamuri pentru milenii sau pentru totdeauna. Aici chiar şi Codreanu poate intra (viitorul o va demonstra). Aceştia sunt rari şi numai Dumnezeu îi ajută. Enumer câţiva: Zarathustra, Moisi pentru ovrei (cel mai redutabil rasist şi segregaţionist alături de Samuel, Eliazar etc.), Mahomed (cu toate că este internaţionalist ca aspiraţie), Deceneu etc. Moisi a reuşit pentru că a înţeles esenţialul: segregarea şi autosegregarea permanentă şi voluntară, apoi rasismul religios, apoi etnic, apoi imperialismul sub titulatura de „neam ales". Moisi ne-a arătat calea întemeietorilor, calea de urmat, o cale sângeroasă, intransingentă şi împotriva tuturor. Consecinţele acestei intransingenţe o suferă rasa albă începând cu ascensiunea lui Cromwell. Timpul nu-mi permite să dezvolt subiectul. Sigur, auditoriul s-ar fi aşteptat să trăncănesc ca un istoric – dând date, „documente"(!) – despre Burebista, Decebal, Dromichete, Regalianus, Mihai Viteazul, Cuza, sau Ferdinand şi, de ce nu, Ion Antonescu. O fac alţii–n locul meu. Nu aceasta este problema. Problema este aceasta: cum să făureşti un neam invincibil, apt să reziste în orice condiţii – oricât de vitrege – în istorie şi cine este – acum sau în viitorul apropiat – acela care o face sau care o va face, cum îl putem proteja şi ajuta s-o facă, cum îl putem apăra de duşmani.

Burebista avea astfel de calităţi, idem Codreanu, idem Mihai Viteazul. Dar n-au făurit neamul invincibil. Aşa că un neam victorios, definitiv în istorie, este doar acela care-şi asumă misiunea divină. Numai acela este de neînvins. Fără ea nu rezistă, este un ceva trecător. Pierde teritorii, sau câştigă, or dispare, fie el condus chiar de indivizi gen Burebista, Antonescu sau altul de acest gen. Totul este întâmplător şi cade odată cu dispariţia voinţei ce a efectuat coagularea temporară. Vezi chiar romanii. Istoria lor este plină de conducători geniali şi apăruţi în momente oportune şi... A fost

suficient să vină Iisus şi Sf. Apostol Pavel şi romanii au dispărut din istorie ca neam şi ca factor decisiv. Şi cât de umilitor. Praf şi ruine. Reţineţi acest lucru! Evreii – generatorii distrugerii – au rezistat ca neam. Iată-i, în vârf, ne conduc. Învăţaţi de la ei, urmaţi-le exemplu: segregare, rasism, autosegregare, credinţă întru acelaşi Dumnezeu naţional, internaţionalism pentru albi, segregaţioism-rasism-xenofobism pentru ei. Mereu despărţire de ceilalţi, mereu conservarea credinţei pentru ei, mereu dizolvarea credinţelor şi tradiţiilor celorlalte neamuri, metisare pentru alţii şi nu pentru ei etc. Vezi Vechiul Testament. Răzbunare, ură, pedeapsă pentru neevreu etc.

Când, deci, va apare şi Mesia-l românilor? Ori – aşa cum am mai zis – el a şi apărut şi noi va trebui – cum au făcut-o şi apostolii – să ne jertfim şi să-i implementăm învăţătura în inimile românilor. Când el va apare – or de a apărut – va fi înţeles teritoriul nu va mai conta. Poate fi întreaga planetă. Aşa acţionează *tovarăşii cu cipilică* azi. Când colo, când dincolo şi mereu camuflat, vorbind ca în numele altui neam şi realizând propriu-le scop. Da, stimaţi tovarăşi, domni şi eventuali camarazi care v-aţi afla de faţă.

Sănătate, la toţi de faţă şi să puteţi răbda jugul de fier înroşit al lui Israel, să vă placă şi să nu lătraţi. Căci nici lătratul nu va mai fi permis cât de curând. Veţi umbla pe stradă şi când veţi zări pe unul cu cipilică, sau cu clop negru şi boruri largi pus pe cap, cu barbă, vă veţi închina până la pământ, veţi prezenta scuze că respiraţi şi veţi linge cenuşa – cum zice psalmul – din urma tălpilor lui şi iar vă veţi închina. Că zice psalmul: *Împăraţii Arabiei şi etiopienii cenuşa vor linge*. Acum este rândul albilor să lingă cenuşa... Dar nici ceilalţi nu vor scăpa... Staţi pe-aproape.

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, an X, nr. 48-49, iulie-august 2001, pag.3, 10, semnat George URSA * Comunicare ţinută la ADR, Miercuri, 24 / 01. 2001)

PĂRINTELE DUMITRU BĂLAŞA

În curând pr. Dumitru BĂLAŞA va împlini vârsta de 90 de ani (n. la 01/08. 1911 în satul Dealul Mare, com. Guşoieni, jud. Vâlcea. Şi-a afirmat talentul de literat şi istoric încă de pe băncile Seminarului din Râmnicu Vâlcea. Era elev în anul III (1926). Adică avea 15 ani când a fost răsplătit cu un premiu pentru literatură. Scrie poezie, proză şi piese de teatru şi le publică între anii 1929 – 1933. A terminat Facultatea de Teologie cu *magna cum laude* la licienţă. Se căsătoreşte în 1932; în 1934 devine preot. Participă la războiul din Est (1941 – 1944) şi este decorat cu *Steaua României cu Spade şi Panglică de Virtute Militară,* în grad de Cavaler. Se pensionează în 1972 ca slujitor la Catedrala Mitropolitană Craiova. Are două fete farmaciste. Părintele Bălaşa a pătimit – ca orice legionar – în închisorile carliste şi, după aceea, în închisorile şi lagărele comuniste (Piteşti, Jilava, Aiud, Balta Brăilei). Rămâne fără locuinţă – regimul i-a confiscat-o - , pe drumuri, cu soţia şi cele două copile.

Aproape întreaga viaţă şi-a dedicat-o cercetării, studiului şi scrisului, crezului politic la care a aderat încă din tinereţe. Biblioteca fiindu-i a doua locuinţă, dacă nu principala, l-a ajutat în demersurile sale ştiinţifice şi literare. Părintele este o autoritate în domeniul istoriografiei bisericeşti. Studiile sfinţiei sale au fost tipărite în broşuri, articole, extrase, însemnări, opuri. Părintele Dumitru BĂLAŞA a intrat în *Enciclopedia istoriografiei româneşti* (Bucureşti 1978) şi în lucrarea lui Robert Deutsch (*Istoria şi ştiinţa istorică din România*, Bucureşti 1970). Părintele BĂLAŞA era cotat, iniţial, ca un strălucit miedievist până acum 15 – 20 de ani. Odată cu 1980 – după al XV- lea Congres Internaţional de istorie – pr. îşi axează cercetările pe istorie veche. Rezultatul preocupărilor sale sunt concretizate în studii şi articole publicate în diverse reviste (părintele este şi fondator al unei reviste de profil – *Dokiana*) şi în cărţile: „*Ţara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei*" (Editura Kogaion, Bucureşti 1997, respectiv ed. II-a,

îmbunătățită, Editura Semne, Bucureşti 2001), „*De la Zalmoxis la Iisus Hristos*" (Editura Cuget Românesc, Bârda, 1993), „*Dacii de-a lungul mileniilor*" care înglobează primul titlu şi un altul purtând numele „*Marele atentat al Apusului împotriva poporului Dacoromân*" etc. Desigur, în această succintă prezentare nu vom încerca a cuprinde şi analiza bogăția de informații înglobată între coperțile acestor volume. Primul titlu amintit este o sinteză mai amplă a unei ediții scoase – cum amintirăm – în 1997. Ideea-forță a acestei cărți, publicată în două ediții, idee la care subscriem întocmai, pentru că şi noi militäm, prin scrie de peste 12 ani la ea, este că Dacii şi Romanii, troienii, tracii etc. erau, în fond, acelaşi neam, neam care popula întregul areal Româno-balcano-italo-spanic. Că malurile Bosforului, Asiei Mici, până în actualul Israel, Anatolia erau populate de acelaşi neam mai sus pomenit. Că el avea un singur grai şi însăşi limba latină (o dezvoltare cultă a acestui grai) s-a format din el. Că limba literară, de administrație şi cancelarie este un produs al învățaților şi nu un mijloc comun, general de comunicare între cetățenii Imperiului Roman. Roma, deci, este sora noastră mai mică. Ea a ajuns putere imperială, care, odată ajunsă pe culmi, şi-a uitat originea şi – ca într-un vis invers – a „reunificat", cu forța, ceea ce era, de la început, unit prin biologie, credințe, limbă. Sigur, statul roman a fost una şi a funcționat guvernat de legile şi evoluția specifică unei astfel de întreprinderi uman-istorice iar neamul care l-a generat şi-a urmat destinul – de multe ori – chiar împotriva acestui stat. Vezi aderența la creştinism...

Îndemnul nostru – pentru cei mai puțin avizați în ideea ai cărui susținători suntem – este aceea de a parcurge cu atenție acest op – „**Țara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei**" a pr. Dumitru BĂLĂŞA...

iun. 2001.

(COMTERA an III, nr.5-6 (9-10), (2001), REVISTA ACADEMIEI COMTERA pag. 27, semnat George URSA)

PRIVILEGIUL DE A FI IUDEU ŞI MAREŞALUL ANTONESCU

Ion Antonescu ajunge la putere în Septembrie 1940.

Motivele: 1. este militar; 2. n-are în spatele lui o organizație politică; 3. Armata este flatată prin această numire; 5. L-a sprijinit pe Carol al II-lea să dea lovitura de stat (perioada decembrie 1937 – primăvara lui 1938). Desigur, Antonescu credea că el va conduce statul încă de atunci iar Carol se va ocupa de şperțuri, femei, băutură, jocul de cărți şi tutun; ambii s-au înşelat când s-au **evaluat;** 6. era considerat de orientare franco-anglo-idudaică (lucru esențial pentru gaşca de stăpâni ai României momentului); 7. era ambițios; 8. se erija, fără să i-o fi cerut cineva, în „salvator", om providențial, „de jertfă" etc. ; 9. el încă mai credea că anglo-franco-americani sunt vioara întâia şi nu stăpânii lor iudeii sau, mă rog, ce-i care se arogă ca aparținând acestei etnii; 10. venind la putere, armata – prin Antonescu – era împiedecată (din nou) Mişcarea Legionară să preia puterea; 11. se credea – se vroia – că Hitler este pentru Mişcarea Legionară (deşi, dacă ar fi vrut cu adevărat şi-l interesa, Hitler putea opri asasinarea lui Codreanu) şi că Mişcarea Legionară era o variantă de național-socialism (nimic mai fals); 12. fiind de profesie militar va fi apt să conducă lupta pentru refacerea granițelor României în contextul în care Germania avea cuvântul hotărâtor etc. Toate aceste lucruri sunt ştiute, dealtfel, dar sunt ocultate. Ce s-ar mai putea spune? Lucru esențial: 13. adică era sever cu iudeii care aderaseră la comunismul sovietic, cu aceeaşi – de data aceasta – în postura de afacerişti şi spoliatori veroşi, dar nu avea o viziune pentru rezolvarea definitivă a acestei probleme esențiale a lumii albe, creştine; 14. neavând o organizație politică nu putea impune o concepție unitară de acțiune națiunii (lucru convenabil pentru adversari); 15. orice s-ar spune era privit ca un conducător pentru o perioadă de criză, adică era considerat trecător la Putere. Aşa se şi explică sprijinul tacit al

claselor diriguitoare pentru numirea lui la conducerea Executivului în Septembrie 1940. Dispunând de armată şi de sprijinul lui Hitler, Antonescu i-a înlăturat pe legionari de la parteneriatul puterii în ianuarie 1941. Aceasta a salvat Mişcarea Legionară de la mascarada de la Nürnberg. Nefiind implicată în război, n-a putut fi implicată nici în aşa zisele „represiuni antisemite". Sigur, aceasta nu i-a salvat de la închisori şi de la distrugere, dar le-a oferit posibilitatea de a participa la „rezistența anti-bolşevică" şi, aceasta, chiar cu ajutor logistic din partea SUA (țară aflată sub conducere iudaică). Horia Sima n-a fost dat în ghearele lui Wisenthal şi mulți dintre legionari – precum Vasile Posteucă, Papanace, Ov. Găină, Filon Verca, Faust Brădescu, pr. Boldeanu, Traian Golea, ep. Valerian Trifa, Mircea Eliade, Aureliu Răuță, George Uscătescu, E. Coşeriu, Constantin Noica, Petre Țuțea, Emil Cioran, Radu Gyr chiar, Virgil Velescu, Nello Manzati ş. a. m. d. s-au putut realiza în domeniile în care erau specializați. Asemenea, au putut scrie, publica tot ceea ce au cugetat şi, astăzi, noi, cu toată conspirația tăcerii, putem studia toate aceste scrieri ale lor. A fost încă una din marile realizări ale Mişcării Legionare. Literatura legionară postbelică este imensă. În ceea ce-l priveşte pe Papanace, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Radu Gyr, Faust Brădescu, Vasile Posteucă şi Horia Sima nu putem decât să ne bucurăm că au supraviețuit răzbunării talmudice de la sfârşitul celui de al II-lea război mondial (când ukazurile inspirate din Cartea Esterei curgeau ca ploaia torențială peste „neamurile" rasei albe, creştine) Altfel am fi mai săraci spiritual. Nu mai pomenesc de simpatizanți.

Antonescu, fiind adus la putere prin consens, a fost înlăturat tot astfel şi la înlăturarea lui participa – se putea altfel – regele şi armata. Modul în care a fost înlăturat, desigur, este ruşinos pentru armată. Dar Cuza cum a fost înlăturat, dar Ceauşescu? Cumplit pentru haina militară. Gândiți-vă că – totuşi – armata anului 1946 – deşi sub cizmă iudaică directă prin armata bolşevică – a avut o minimă decență – nu ştim sigur cum a fost – şi a refuzat să participe la executarea sentinței

nedrepte de condamnare, la moarte, pronunțată de Tribunalul Popular. Armata anului 1989 – prin chiar şefii ei – nu că nu a avut nici măcar această decență, ci a comis o mârşăvie greu de înghițit în istoria națională şi chiar universală, aceea de a organiza mascarada de la Târgovişte, într-o unitate militară (şi unde? În capitala de suflet a Țării Româneşti şi în ziua de Crăciun – una din cele trei mari sărbători ale creştinătății), **cu participare militară directă la împuşcarea comandantului suprem şi a soției acestuia**, soție care, totuşi, n-avusese nici măcar calitatea de al doilea om în stat, pentru că atunci trebuia – să zicem – împuşcat Dăscălescu în primul rând etc. Câți conducători ne-am ucis sau i-am lăsat prin deținătorii oficiali de arme, ori să fie ucişi de duşmani? Bun!... Aceasta a fost!...

Oficial, războiul, în 1945, a fost câştigat de SUA, Marea Britaniei, Franța şi Uniunea Sovietică. În realitate războiul a fost câştigat de iudei. Cu această victorie iudeii au instaurat pe față imperiul iudaic universal. Şi-au permis să „judece" şi apoi să spânzure de Yom Kipur pe foştii conducători ai Germaniei, să vâneze – ca pe vremea Esterei – pe „adversarii" care-şi permiseseră să fie la fel de rasişti, ca ei, prin toată lumea, pe deasupra tuturor guvernelor țărilor creştine şi încălcând, pe față, fără a fi traşi la răspundere, suveranitatea tuturor țărilor, a obligat guvernele țărilor creştine să condamne la închisoare pe viață pe naționaliştii proieminenți, la moarte şi să plătească iudeilor din întreaga lume bir atât oficial cât şi să faciliteze iudeilor – care şi-ar fi exprimat dorința – posibilitatea de a primi, pe de-a moaca, averi mobiliare şi imobiliare acolo unde aceştia solicitau. Aşa că, iudeii, deveniră conducătorii din umbră şi oficiali (politic şi Financiar) ai conducătorilor celor 4 mari națiuni „aliate („aliate" la ce?). Aceştia, simple marionete şi națiunile creştine ale rasei albe sclave. Şi aşa sunt şi astăzi. **Închipuiți-vă francezi catolici, britanici protestanți, americani de toate confesiunile asociați cu ateii de la Moscova (atei oficial dar, pe ascuns, mozaici)**. Greu de digerat de un om cu judecată. Dar, s-a putut! Dovadă că totul se poate manipula. Aşa că, odată Hitler învins, iudeii au dictat pacea, recompensele, gloria şi, mai ales, **răzbunarea.** Aceasta era esențialul şi abia după aceea luarea a ceea ce mai rămânsese din neluat din averea **animalelor (adică a creştinilor**

albi). Esențială era umilirea rasei albe, creştine (ce zice psalmistul? Clar şi simplu: *să judece neamurile şi să-i pună pe regi lor în obezi...*). Samuel – cel care-l unge pe David – este foarte clar asupra priorității unei față de cealaltă. Întâi, **răzbunarea.** Pentru că regele Saul, odată învingător, nu a urmat această cale şi s-a dovedit milos, n-a executat – prioritar – **răzbunarea** a fost blestemat să-şi piardă tronul, ba Samuel s-a dus şi a „uns" un alt rege (Saul fiind în viață, având urmaşi direcți în viață şi pe tron fiind) şi nu s-a lăsat până nu a nimicit – cu ajutorul lui David – întreaga familie a, oarecum, mai umanului rege Saul.

Ştiind toate acestea soarta lui Antonescu – pentru cei avizați – era pecetluită. Sigur, el a încercat – după înfrângere, la Tribunal – să-şi atenueze „vina" față de iudei şi să le amintească stăpânilor că, totuşi, i-a terminat pe legionari. Iudeii ştiau cine sunt legionarii, ştiau că aceştia nu i-ar învins pe calea clasică şi de aceea îi şi urau şi-i urăsc de moarte şi se tem cu adevărat de ei. Legionarii i-ar fi învins cu aceleaşi arme şi fără nici un fel de violență – construind o națiune invincibilă. Într-o astfel de națiune iudeul nu putea trăi. Murea de la sine sau pleca, sau se integra sincer şi definitiv. Fiind astfel, toate națiunile creştine, problema iudaică ar dispare de la sine, iudeul ar intra – dacă ar vrea să supraviețuiască - în rândul lumii şi şi-ar vedea de treabă. El acum visează că, prim globalism, va deveni şi mai invizibil, dar nu va fi aşa. Clemența pe care o spera Antonescu, blamându-i pe legionari şi lăudându-se că i-a terminat, n-a obținut-o. Nu citise nici măcar psalmii cu atenție. Iudeii n-au ținut cont de aluziile transparente ale lui şi au rămas neînduplecați, aşa cum fusese şi Mardocheu şi Estera cu Haman şi fii lui, aşa cum fusese, cu opt ani mai devreme, şi Elena Lupescu – Wolf cu Corneliu Zelea Codreanu.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI / An V, nr. 4(16) 2001; 16 pagini, pag.2, 8, semnat Titus MIŞU* Comunicare ținută, la ADR, miercuri, de 29 / 03. 2001).

COMTERISMUL, O FORMĂ A INTERNAȚIONALISMULUI?

Mărturisesc de la bun început că habar n-am care-i definiția exactă a acestui termen. Aş putea spune şi eu ca atâția alții: „Eu sunt poet, dom'le, lăsați-mă în pace cu «politica»..." Dar, mă întreb, există profesii indiferente, care nu stârnesc invidia cuiva? Câte femei de servici şi câte cameriste, câți sergenți şi soldați în gardă n-au schimbat mersul istoriei! A fost suficient să strecoare o doză de otravă în cafeaua sau vinul „şefului". O femeie de serviciu l-a pierdut pe Reinhard Heydrich, l-a salvat încă doi ani pe Canaris (agentul esthabilimentului) şi, în final, l-a pierdut chiar pe Hitler. Medicii de o anumită etnie l-au terminat pe Iosif Stalin, un grăjdar analfabet şi frumos la trup – Vasile Macedoneanul – a fost pierzarea împăratului Mihail al III – lea. Gorbaciov – fost tractorist – a produs o bulversare de mari proporții, un semiplagiat, după nişte „protocoale" ale unei loji evreieşti, produce *Manifestul Partidului Comunist* etc. O poezie – *Marsilleza* – electrizează soldații Convenției în 1792. Ajunge cu exemplele. Întrebarea care se ridică este aceasta: Cum se face că aceste „manifeste" şi „exemple", „poezii" ajung la urechile plebei şi acesteia – ciudat – i se aprind călcâiele şi devine dispusă să moară pentru triumful unei „afaceri verbale", afaceri care aduce cuiva – altuia decât celui care i se aprind călcâiele – bani şi putere lumească. Nu plebei, în general, ci unora din membrii plebei turbulente. Prințul Menşikov era fiul unui rândaş, el însuşi rândaş, Ecaterina I – a, o fată de la țară, slujnică la un pastor protestant, ajunge țarină. Margianlizarea lui Petru cel Mare a fost şansa unor astfel de inşi şi inse. Izolat de sora vitregă, Sofia, în satul Preobrajenskoe, Petru însuşi este un „rândaş" ca fel de viață şi fel de a fi. Ce „doctrină", ce „studii"? Nici măcar ortografia n-o învață ca lumea. De fapt, „profesia" de conducător – pe lângă un dar înnăscut – nu cere celui ce o exercită să fie savant. Cu atât mai puțin să fie făuritor de poezii sau grămătic. Doctrinar nici atât... Lenin

sacrifica „doctrina marxistă" ori de câte ori exercițiul puterii i-o impunea. Regii care l-au precedat n-au procedat altfel cu doctrina creştină. În consecință, ce-i cu acest *comterism*? Este un mijloc sau un scop ori şi una şi alta? Ce ne oferă nouă, ăstora, care ne pretindem şi tindem a fi creştini? Fraților, nu merită osteneala! În tinerețe timpul se târăşte – aceasta este senzația copilului, puberului, adolescentului, tânărului bărbat – şi la bătrânețe aleargă; aceasta este percepția bătrânului. Nici tânărul, nici bătrânul nu-l pot , nici grăbi – în realitate - , nici sili să se oprească. Măcar, de n-ar trebui să ne hrănim. Tot ar fi o sfârâială. Mă întreb de ce particip la astfel de dezbateri? Din inerție! Din plăcerea de a crea mici eseuri literare, dintr-o vagă credință că s-ar putea modifica ceva în existența noastră, pentru că nu sunt în stare să fac altceva. Din toate cele enumerate câte puțin! Şi din nici câte una. O fi vaga aspirație la celebritate. Ce sunt toate astea când te gândeşti că actuala noastră formă de existență durează atât de puțin? Dar, şi că, deşi atât de scurtă, nu ne-o putem întreține demn şi, de multe ori, nici măcar decent şi, de foarte multe ori, ne-o ducem în mizerie. Că mai ducem în mizerie şi pe cei pe care i-am procreat, că suntem victimele planurilor unor organizații suprastatale, statale, internaționaliste, a devenit de la sine înțeles. Că acestea, dacă vor, ne pot scurta această viață, ne-o pot prăvăli în lipsuri şi foame, ne-o pot schilodi, îmbolnăvi, o pot supune la chinuri de multe ori insuportabile, o pot oferi unor experiențe cumplite, exploata fizic şi spiritual etc. Şi că, în toate acestea, vorbele scrise, pronunțate, auzite, au un rol esențial. Concepte, fără acoperire, ne devin destin, pentru ele murim în chinuri, ne distrugem sănătatea şi pentru ele răbdăm foame şi lipsuri de tot felul. Şi, rezultatul? De cele mai multe ori acesta este rezervat celor care nu s-au sacrificat pentru ele (pentru vorbe). Putem face un legământ al tăcerii şi să-l respectăm? Sunt convins că nu! Preferăm să ne autonecăjim şi să-i necăjim şi pe cei de lângă noi şi pe alți fraieri care ne vor citi sau asculta şi, care, din naivitate, ne vor şi lua de bune vorbele. Dacă ne gândim bine Sf. Ioan Botezătorul se

autodefinea corect pe sine atunci când spunea: „Sânt glasul celui ce strigă în pustie: gătiți cale Domnului, drepte faceți cărările lui!..." Dacă Irod nu-l asasina, ce s-ar fi întâmplat? Avea numai 30 – 31 de ani. Alexandru cel Mare avea 32 când a murit. Desigur, romanii nu i-ar fi rezistat dacă mai trăia încă 12 ani şi altul ar fi astăzi destinul Occidentului, Occidentul însuşi poate ar vorbi macedoneana, ori s-ar vorbi macedoneana de la Atlantic la Indus. Poate! Nimeni nu ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Dar, iată că nu s-a întâmplat. Faptele aparent mărunte sunt cu mult mai importante. Europa este creştină, adică rasa albă; peste 90 % din fostul imperiu a lui Alexandru este închinător la Alah, Israelul este tot Israel, romanii au dispărut, pe locul țării de baştină a lui Alexandru hălăduieşte o populație slavofonă şi una izlamizată, tracii sunt, azi, „bulgari", „sârbi", „turci", „balta lui Dura" – să zicem – se numeşte azi Parcul Cişmigiu, ținutul Harghitei s-a secuizat „şi noi vorbim, domnule", ar zice conul Leonida, condamnând „reacțiunea" „care a prins iar la limbă"...

Şi, încă odată, în încheiere, ce va să zică acest termen „comterism" şi ce acoperă el, *tovarăşi*?

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, an X, nr. 52 – 53, nov-dec. 2001, pag.3, semnat George URSA* Comunicare ținută la ADR, miercuri, 29 / 09. 2001.)

PROBLEMA TERORISMULUI

„Terorismul", un concept şi o realitate la ordinea zilei. Nu prea-mi vine să scriu despre aşa ceva. De ce? Multe sunt motivele. În primul rând – cam de multişor – mi-a pierit cheful de a zgârîia hârtia, mai nou a bate clapele calculatorului. Realitatea mă depăşeşte şi *a face* şi a scrie – ce lucruri diferite şi cât de rar ele se îmbină în acelaşi om. Unul scrie frumos şi este un nimeni, când este pus să făptuiască, nu-l urmează nimeni. Nu moare nimeni pentru el, nu-i calcă nimeni pe urmă, nimeni. Nu merge nimeni după el, adică nu este şi conducător. Un altul

vorbeşte frumos, gâdilă guşa maselor cu artă, dar este un profitor mărunt, îşi realizează micile interese; s-o ducă el bine. Un altul ajunge rege (nu contează numele şefului statului) şi, de teamă de a nu fi înlăturat, din vanitate, practică un păgubos terorism de stat, în contra supuşilor, un altul (Lenin) foloseşte mecanismul statului pentru a-şi realiza utopiile, ucigând – fără milă – , toată elita creştină a Rusiei. Urmaşul acestuia – Stalin – varsă sânge rusesc în valuri. Moare-n patul lui se pare. Un cine ştie ce arab – exasperat, de terorismul de stat, practicat de un anume neam, asupra coreligionarilor – ordonă deturnarea unui avion plin cu albi şi-l prăbuşeşte peste o clădire. Arabul cu pricina devine inamicul mondial numărul unu. Dar, cât de amărât este el în raport cu un şef de stat terorist, dar cu un sistem de state teroriste, dar cu o supraetnie ce terorizează rase şi popoare. Ei, şi atunci? Cine este marele terorist? Cine este marele monstru, Minotaurul care, cu tentacule planetare, strânge-ntr-un terorism psihologic, mediatic, informaţional, financiar întregul pământ? Secretul lui Polichinele... şi, de aceea, a scrie a devenit un ceva inutil în momentul de faţă. Să scrie teroriştii! Ei ar avea ce spune. În primul rând, ne-ar spune ce anume speră ucigând fiinţe la fel de nefericite – desigur din alte motive – ca şi dumnealor. Veţi spune că în cazul dat – să zicem 11 / 09. 2001 – de vină este „religia", islamismul cu alte cuvinte. Daţi-mi voie să nu fiu de acord cu dvs. Între 1789 – 1796, în Franţa, la fel pe vremea lui Cromwell, la fel pe timpul regimului sovietic, pe timpul lui Ginghis han (şi exemplele ar putea continua) se practica terorismul organizat, de stat. Israelul, astăzi, practică terorismul, de stat, de peste 50 de ani, extinderea islamului, de la Mahomed la ultimul sultan turc, ce este altceva decât un terorism neîntrerupt, la fel, după destrămarea imperiului otoman, actualul islam – în plină expansiune – , practică varii forme de terorism. Şi le practică – întocmai ca şi în trecut – contra creştinilor. La anul 600 creştinismul era pe Eufrat, în Peninsula Arabia, atingea Sudanul, actuala Libie era creştină, la fel parte din Algeria, Tunisia (vechea Cartagină), Marocul;

Fezul (amintiţi-vă de fes şi de ce este acesta roşu cu alb) era creştin, Anatolia era creştină etc. Şi acum toate sunt islamice. De ce? Ce să mai spunem de terorismul mediatic, de o amploare fără precedent, terorism exercitat asupra întregii rase albe, de terorismul vicioşilor (homosexualii şi lesbienele, prostituate, alocoolicii, tabagiştii, consumatorii de droguri), terorismul lumii interlope asupra lumii normale, terorismul ţigănesc, terorism care ne agresează psihic, ne creează disconfort în a exista, ne terorizează economic, furându-ne tot ceea ce producem, cu mari eforturi, vizual ne terorizează cu gusturile lor deocheate (vezi palatele pagode, cântecele lălăite, cu conţinut pornografic, înjurăturile, murdăria afişată, ostentativ, pentru a-ş face loc în lume în detrimentul albilor, plodeala iepurească), negrii ne terorizează şi ei cu pretenţiile lor. Ce nu se acceptă în lumea de azi – de către cineva (şi ştiţi bine de cine) – este ca rasa albă să-şi aibă şi ea dreptul la propria identitate şi la propria conservare, să aibă această rasă dreptul să rămână ea însăşi. Este inadmisibil ca negrul sau arabul să ne răpească femelele alterând-ne puritatea. Albii nu se înghesuie la buzatele rasei negre. Atunci de ce să permitem ca masculii negri să ne distrugă identitatea de albi. Păstreze-şi rasa şi noi să ne-o păstrăm pe a noastră. Dar, nu, vine posesorul mass-mediei mondiale şi ne terorizează cu multirasialismul. Dar el nu se multirasializează. Că, de o făcea, de mult n-ar mai fi nici urmă de el pe pământ. Despre acest terorism planetar nici n-ai voie să vorbeşti. Iată un terorism absolut. Acest soi de terorism – posesor a mijloacelor de informare (scrise şi audiovizuale) – psiho-spiritual este mai distrugător, chiar, decât cel ideologic sau de stat.

Personal, m-am plictisit de scris despre aceste lucruri. Este doar o lamentaţie! Transpunerea în viaţă a ideilor asigură succesul. Şi pentru a le putea transpune este nevoie de credinţa religioasă, unică, a unui grup de cel puţin 15 – 20 milioane de oameni, de o tehnică de propagandă şi de bani. Şi, cine trebuie să adune aceşti bani? Tocmai aceşti inşi. Că

aşa face „marele persecutat" şi persecutor universal al tuturor raselor.

În tinerețe discutam, cu un „teoretician", din acesta, despre naționalism, şi-i zic: „Uite, dom 'le, şi eu sunt român şi combat şi duc lipsă... ajută un român!" O făceam ca să-l cerc pe individ, să văd cât de tare-i este credința şi puterea de sacrificiu pentru aproapele – că zice doctrina: „ajută-ți camaradul, nu-l lăsa..." - , pentru român, de. Când a auzit tipul... 'mediat a dat îndărăt. Până aici! Să poate... El discuta, aşa, „teoretic". Ridicarea neamului nu se face „teoretic". Se face-n fapt, cu fiecare individ în parte.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, nr. 4(16)2001, An V; 16 pagini, pag. 2, semnat George URSA* Comunicare ținută la ADR, miercuri, 31 /10. 2001.)

CARAGIALE, UN SCRIITOR TRIST

Încercând să încropesc aici câteva rânduri, trec prin aceeaşi experiență prin care a trecut şi Caragiale atunci când prietenii i-au dăruit o masă de brad pentru a-i veni inspirația şi a le mai oferi câteva capodopere. Tocmai parcursei – pentru a multa oră – schița „Inspecțiune". Când a fost scrisă, publicată mai exact? În 1900 se arată la sfârşitul textului. Câți ani avea Caragiale atunci? 48 de ani. Tânăr, am putea zice. Aproape de aceeaşi vârstă cu eroul principal al schiței, „nenea Anghelache" – corectul „mânuitor de bani publici". Mai avea să trăiască – la Caragiale ne referim – 12 ani. Ce sunt 12 ani? La scara eternității... nimic; la scară umană – puțintel. Şi aceasta dacă privim după ce aceşti ani au trecut (1989 – 2001 de pildă). Mult dacă trăim cu necazuri şi griji, lipsa de bani şi siguranța zilei de mâine. Iată, ieri, aveai 30 de ani să zicem şi azi ai 42 de ani. Când au trecut? Şi atunci, poate, ca şi cel mai tânăr dintre amicii lui „nenea Anghelache" plângi „ca un prost" şi-l întrebi, pe mort, de ce s-a sinucis. Dar, „cuminte" acesta nu vrea să-ți „răspunză". Tot ce scrie Caragiale în jurul anilor 1895 – 1902 este de o infinită tristețe. Scrisul îi este curat ca

lacrima. Limbajul de perfectă acurateţe şi peste tot bântuie regretele şi tristeţile omului matur, trecut de 40 de ani. Personaj norocos şi fantastic acest Caragiale. Ce „înțelegător" priveşte – mereu prezentul triou - , tripleta: nevastă tânără, „şic", bărbat trecut de jumătatea vieții, „amic" tânăr, profesor sau locotenent. Toată opera lui Caragiale este plină de astfel de triouri: „O noapte furtunoasă" îi are pe Dumitrache, Veta şi Chiriac, „O scrisoare pierdută" pe „Trahanache – Zoe – Tipătescu, „D-ale Carnavalului" pe Pampon – Didina – Nae, Crăcănel – Mița – acelaşi Nae, schița „Cadou" la fel şi ... le puteți găsi singuri dvs. citindu-i opera Trioul infernal am putea spune. Până şi „Năpasta" are această tripletă. De data aceasta în tragic. Mereu este prezent „amicul". Şi alături de el, tristețea unei vieții care se duce, resemnarea bătrânului de prezența amicului, pişicherlâcul acestuia, orbirea de care pare a da dovadă sau chiar dă, moşmondeala cu care se mişcă. Tristețea cu infinitenuanțe – fie şi comice – a suburbie noastre. Nu degeaba Cioran observa că neamul românesc este un neam trist, amărât, bătrân. Cântecele şi dansurile noastre stârnesc – majoritatea – jelea, o tristeţe adâncă, icnetele unui neam oprimat, neam care a fost oprit să se exprime pe sine aşa cum ar fi vrut. Aceste icnete vin din adâncul istoriei noastre, sun icnetele cuiva care şi-a înghițit lacrimile, şi le-a înghițit ca să nu i le vadă străinul oprimator şi să se bucure, a îmbătrânit răbdând, s-a plecat şi s-a lăsat jupuit. Ca şi astăzi. N-a răsuflat niciodată adânc, nu s-a opintit şi nu şi-a rupt definitiv lanțurile. Astăzi trăim una din cele mai triste epoci ale existenței noastre. Caragiale nu este deloc încurajator în aceste momente. Ne înghițim lacrimile şi neputința în fața atacului generalizat al unor forțe obscure. Şi „helbet" – vorba popi Petcu – „cunoaştem şi noi filotimia obrazului" şi le oferim tot ceea ce am agonisit. Se poate ceva mai trist, se poate un neam mai trist, mai vai de capul lui. Nu cred...

Şi eu sunt la fel de trist şi amărât, fraților români şi la fel de nedornic în mâzgăleala hârtiei.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI / An VI, nr. 1 (17) / 2002, pag. 1, semnat George URSA)

„GLOBALIZAREA" LUPTEI CONTRA ...

Ce auzim pe la aparatele de radio în ultima vreme? Că lupta contra – adicătelea cum? – antisemitismului trebuie să devină globală. Dar, de ce nu galactică, megagalactică, sau extinsă la nivelul întregului univers.

Dar, aşa, în general iar a învins Israel! Aşa că:

Axiomă: Toate neamurile sunt animale nebune, demoni, au sindromul isteric al vacii nebune. Un singur neam este normal pe pământ. Neamul lui Israel. Restul sunt ceva viermi, acolo. A fost de bun augur 11/09. 2001. Nu pentru victime, evident. Cățălu' Bush îşi va face datoria îndeplinind „programul" forțelor care l-au numit (pardon, „ales") la „Casa Albă (uait haus)".

Acum avem – „dija" (ian. 2002; n. red.) – „Comisie Internațională de Luptă Contra Antisemitismului (CILCA)". Cât pe aici să fie „CIRCA". Râdem noi, râdem... Da□ râdem prost! Că – pardon – „comisia" şi-a fixat şi centre de „supraveghere" a g(b)oilor. Geneva, New York, Ierusalim. Numai rasa albă este supraveghiată deocamdată. Suntem în țarc! Animale de povară şi de experimente psiho – religioase, psiho – sociale (vezi comunismul) ale neamului plecat – zice el – „din Urr – ul Caldeii". Acestea fiind spuse, nu aveți decât să lingeți țărâna şi să lingem se înțelege. **Zeii Pământului sunt evreii.** Guvernele neamurilor? Simple unelte ale lui Israel. Lumea albilor? Un gunoi experimental. Al negrilor? Idem! Dar, nu se ştie dacă nu vor fi o rezervă. Aceasta dacă ne mai gândim la extraordinara lor putere biologică şi când ne gândim că ei – în majoritate – n-au credința ÎNVIERII, deci speranța în CER. În momentul de față sunt numai nişte unelte de ținere în frâu al boilor albi, al „taurilor înaripați!" Albele? Obiect de distracție pentru ovrei, bătaie de joc a negrilor, arabilor şi traficanților de ceea ce numim „carne vie". Presa o armă în mâna ovreiilor bogați; ziariştii neevreii? Simple unelte scriitoare în mâna aceloraşi. Polițiile ordinare? Şi cele secrete? Instrumente în mâinile aceloraşi, medicii la fel. Tot acest imperiu tentacular este numit

de unii comentatori „de infiltrație". Aşa pare şi, poate, aşa şi este deocamdată. **El este, însă, un imperiu deasupra imperiilor, este stăpânul stăpânilor.** Ceea ce este dincolo de bine şi de rău. Este imperiul lui ESTE! Unde-s zeii oamenilor albi?

Doamne, nu există scăpare? Unde-i Asiria? Unde-i Assur? Unde-i Marduk? Ra? Quetzalkoatâl? Jupiter tonans, unde-i Imperiul roman? Roma „cea strălucitoare"? Dacia?

Chiar, aşa, Diavolului este atotputernic? Când se va înființa şi o „Comisie de combatere (Luptă "contra") a tiraniei iudaice (CCTI)". Se va înființa cândva? Vor avea curaj albii vreodată? Aş fi tentat să spun că niciodată.

Totuşi, niciodată nu a fost şi nu este mai actuală ca acum (şi ca de acum mai înainte) formula lui Emil Cioran (din „*Schimbarea la față a României*" mi se pare): „Dacă aş fi evreu m-aş sinucide!"... Cam asta ar fi mica meditație; fără valoare, evident!

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, an XI, nr. 54-55 ian.-febr. 2002, pag. 3, semnat George URSA * Comunicare ținută la ADR, miercuri, 28 / 11. 2001 – ian. 2002)

DUPĂ 12 ANI!

„Aşa cum voi face întotdeauna când e vorba de apărarea unui mare principiu, dragul meu d'Herbley. Regii nu pot fi puternici decât prin nobilime iar nobilimea nu poate fi puternică decât prin regi. Să sprijinim deci monarhiile, fiindcă astfel ne sprijinim pe noi înşine (Athos către Aramis: „*După 20 de ani*", Alexandre Dumas, tatăl, vol. I, pag. 314).

Iată sicretul! Sunt destui ani de când m-am înhămat, în fapt, să particip, dacă nu să „fac" istorie. Ca băieții din motto, ca alții de acelaşi gen. Dar cum să faci istorie dacă nu eşti pe listă? Vrei tu să faci... dar ai învoire de la Poliție? Te-a selectat cineva? Între 16 şi 18 ani te-a contactat cineva, te-au testat,

„bătrânii" te-au pus pe listă ca pe un viitor om care „trezeşte mari speranţe"? Dacă nu atunci nu există speranţă. Căci nu te arunci ca berbecul şi te pui în faţă şi gata lumea o ia după tine, îi răstoarnă pe puternicii din funcţie şi în locul lor te aşează pe tine şi tu, atunci, reformezi totul şi toţi sunt de acord cu reformele tale, cu organizarea lumii după capul tău. Iisus a fost răstignit, a înviat şi apoi ucenicii au răspândit **vestea cea bună.** Majoritatea dintre muritori, totuşi, nu le vine la socoteală o astfel de „soartă". Vor glorie şi avere şi trai bun de la vârsta de când deschid ochii şi până la sfârşitul vieţii. Şi acest sfârşit n-ar vrea să fie nici odată al lor şi nici nu-l cred că va fi sau îi va privi pe ei. Dacă, totuşi, va fi ar dori ca el să fie cât mai rapid şi cât mai fără chinuri. Astăzi regii nu mai sunt puternici. Mai toţi din cei care mai sunt încă pe tron nu conduc treburile propriei lor naţiuni. Au un rol de reprezentare. Simple marionete. Nobilii la fel. Principiile la fel, loialitatea faţă de ele tot aşa. Pe vremea când trăiau eroii lui Dumas – tatăl lucrurile nu erau aşa. Regele era rege, nobilul nobil şi sluga era slugă. Şi azi este tot astfel... dar mai altfel. Tipul cu bani este „nobil". Şi cine are bani, cine conduce? Ei, aici este meşcheria... Nu este voie să spui, nici să faci o statistică. Cred că pe vremea lui Athos se ştia: sunt atâţia nobili (de la cel mai mărunt la cel mai mare în rang). Menirea lor este să-l slujească pe rege, ţara adică. Şi sunt francezi în Franţa, nemţi în Germania etc. Azi nimeni nu ar îndrăzni să facă o statistică a „nobililor" finanţei şi cu atât mai puţin să le indice şi etnia. Asta ar însemna „rasism" şi în cazul extrem „antisemitism" şi... caz de puşcărie, cod penal, amendă, oprobiul ziarelor coordonate de „nobilii" noii epoci. Mai fă ceva dacă poţi. Nu vei putea trage spada să-ţi aperi onoarea. Nu mai există purtători de arme. Toţi sunt sclavi şi dezarmaţi. Nimeni nu mai poartă arme cu care să-şi apere onoarea, demnitatea şi cuvântul, libertatea şi dreptul la opiniei, dreptul la principii. Există numai „clasa internaţională superpusă", care-şi declară o identitate etnică falsă în fiecare ţară şi masa condusă de sclavi moderni de diferite etnii de data asta cu o identitate precisă.

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, An XI, nr. 56 – 57, martie – aprilie 2002, pag. 5, semnat G. UR.)

DE CE NU [PREA] MAI POT SCRIE?

Scriu de la vârsta de 14 ani aş putea spune şi spun aceasta gândindu-mă la primul „manuscris", luat la băşcălie, în faţa întregii clase, de un secretar de partid al anilor '60. În urma acestei batjocuri, la adresa pasiunii mele de a scrie, peste 4 ani abia mi-am reluat „obiceiul" de a scrie. Nici tata nu era încântat de „apucăturile" mele. Dar să lăsăm trecutul şi să venim mai către vremurile noastre, vremuri pline de „libertate". Anul acesta a fost un an care a pus capac poftei mele de a mai scrie. Nimic mai inutil! Acesta este sentimentul care mă stăpâneşte şi nu cred că mă va părăsi curând. Şi nu voi mai putea, probabil, scrie decât despre faptul că nu mai am chef de a scrie. Chinul unui om care nu mai vrea să scrie, dar care toată viaţa a făcut acest lucru şi starea de disperare că nu mai vrea să continue. Dar, ce poate face un astfel de om? Să meargă la cârcă, la o muncă de birou, de la ora 9^{00} la ora 19^{00}. Dar, nu mai este în stare de aşa ceva. Nu mai dispune de voinţa şi puterea de a asculta, de a mai asculta de un „şef", vorbăria îl oboseşte cumplit, discuţiile contradictorii şi mai mult, discuţiile chiar de orice natură îi trezesc o repulsie cumplită; peste tot unde se învârte nu întâlneşte decât cimitire de eşecuri, instituţii eşuate, oameni epuizaţi, şmecheri care profită de pe urma unora ca mine, locuri de muncă unde luni de zile trebuie să faci „muncă voluntară" în speranţa unei angajări cu „carte de muncă", ţepari, palavragii – à la Caragiale – despre treburile politice, sărăntoci şi mai cu seamă denigratori şi intriganţi, o luptă fără milă ce se dă între inşi obscuri pentru o funcţie obscură şi neremunerată. Trăim în ţara promisiunilor; ţi se cere să munceşti... „gratis", zice „angajatorul", *la început*; „până ne punem pe picioare" şi, apoi, te trezeşti pe drumuri şi cu zero ani pe „Carnetul de Muncă". Nu se mai poate; se trăieşte în virtutea inerţiei, de azi pe mâine, înghiţind produse alimentare contrafăcute, îndopate cu chimicale, cu coloranţi şi alte nebunii sintetice. Dar, nu aceasta ar fi doar problema. 12 ani de „capitalism românesc" ne-a scos sufletul şi ne-a spălat

creierele complet. Simt nevoia să nu mai fac nimic. Să stau şi să mă uit pe pereți. Să desperez de o soartă care nu mi-a surâs. Căci, în fața eternității, ce înseamnă scrisul? Nimic! Dar aşa numitele activități obşteşti, angrenarea în munci la fundații, ONG-uri, partide politice fără viitor, mici cluburi de care nimeni nu ține seama, în timp ce „adevărații" boşi învârt miliardele şi ne determină destinele. M-am săturat. Mi-e de ajuns să citesc *Psaltirea* şi *Sf. Evanghelii, Patericul, Acatistierul, Ceaslovul, Proloagele* şi cam atâtea: „căci Maria partea cea bună şi-a ales".

Numai că pe pământ nu se poate trăi şi fără Marta; trebuie – tu om – să fii şi Marta şi Maria şi mie mi-e atât de greu să mai fiu Marta. Să muncesc pentru amărâta de pâine cea de toate zilele. Nu-mi mai arde de acțiune. Mă uit cum se zbat indivizi ciudați să-i înlăture pe concurenți, pe ce-i care ar roade şi ei o coajă. Doamne, mi se pungeşte inima. Fiecare se străduieşte să-l jumulească pe vecin, colegul de birou, pe celălalt coleg de birou, nu mai e nevoie decât de femeiuşti până în 35 de ani şi de reparatori de imprimante şi scanere prin mai toate instituțiile. Un şef, doi – bărbați – şi o târlă de femeiuşti bine înțolite, parfumate, spreiate şi în fustițe scurte sau crăpate până la buric şi rudele şefilor. Leafa pentru aceştia sunt bani pentru țigări, cafea şi alune. Din altă parte vin bănişorii. De unde? Nu-i treaba mea! Eu „fac" reviste fără să primesc un leu, scot cărți de literatură şi pe nimeni nu interesează cititul. Nu suportam lipsa libertății de a lătra dar acum mi s-a acrit de lătrat la lună şi de mâzgălit la reviste liliputane, reviste care vor fi citite peste 30 de ani de istorici îngâmfați şi siguri că ei văd just problemele. Normal! Privesc după ce s-au desfăşurat. Nu este viața lor. Este a unora morți. Şi despre morți poți spune orice. Nu se mai scoală să-ți răspundă! Nici frământările lor nu mai sunt actuale. Totul este distrugere şi uitare. Urmaşii care nu sunt în stare să facă ceea ce au făcut înaintaşii distrug ce s-a făcut, se barbarizează, se rebarbarizează, recad în animalitatea cea de toate zilele. Ei, mie nu-mi vine să mă mai zbat. Nu mai pot s-o fac! Mi se pare inutil la scara universului şi

la gândul că sunt şi eu tot un muritor ca oricare altul şi mă minunez cum de pot exista mici găgăuți care produc glumițe, calambururi, bancuri şi alte alea pe la posturile de televiziune, de unde plăcerea de a trăncăni despre orice şi despre nimic şi neştire despre lucruri şi cuvinte fără rezolvare în spațiul realului? Cum putem trăi în imperiul lui „hai să vorbim vorbe" şi să ne îmbogățim din aşa ceva?

În fine, meditații de om hârşit cu viața, pedepsit de ea. Şi pe bună dreptate! Pentru că vorbele nu sunt realități şi realitățile nu sunt vorbe. Noi le-am atribuit nume ca să ştim despre ce vorbim. Dar vorbele devin – la rândul lor – „realități" independente de orice realitate şi de chiar omul care le foloseşte. Limbajul este cel mai sigur mijloc de înstrăinare şi însingurare a omului, a îndepărtării lui de material, de însăşi propria materialitate trupească şi chiar de sufletul său. Adică şi de Marta şi de Maria. Aşa că am scris aceste rânduri mai mult pentru mine, ca să umplu o pagină. Măcar cu atâta să mă aleg.

(BUNA VESTIRE / PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE, An XI nr. 58–62, mai–oct. 2002, pag. 3, semnat G. UR.)

Partea a III – a

Poeme

MOARTEA CÂRTIŢEI

Țăranul ținea sapa, ridicată,
Deasupra micului morman, de
pământ proaspăt, adunat în iarbă –
Muşuroi de cârtiță.
Cârtița „lucra"...
Şi, deasupra capului,
Pândea moartea,
Din tăişul ruginit
Al sapei.
Un minut,
Încă unul,
Şi sângele înflori,
în părul negru, lucios,
al cârtiței;
Labele i s-au destins,
în **cruce**,
Întru *veşnica odihnă*;
Zac, puțin ridicate, în
Iarba verde,
Răcoroasă,
Sub cerul, senin,
De August.

***

...Nepăsător, tânărul „domnişor",
student,
Îşi plimbă fruntea,
gânditoare, pe sub
prunii încărcați
De rod.
„Ce vroia, Platon, să spună
În *Thimaios?*" se întrebă el,

plesnind o prună, şi
aruncându-i sâmburele...
Şi, păşind, cu picioarele
goale, prin iarba
rece, rece...
(1984)

(**Ţara noastră**, PUBLICAŢIE A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ • BUCUREŞTI • MARTIE 1995 • pag. 5, semnat George URSA)

LAMENTAŢII

I

„În grădina casei mele",
În pământ reavăn,
Sub covorul greu,
Al buruienilor verzi,
Zac,
În somnul neîntrerupt,
Strălucitoarele mele aripi.
Ele mi-au fost rupte,
Din umerii mei,
pe când eram,
Tânăr *Adolescent*,
Atoateştiutor;
Uriaş crescuseră.
„Trebuiau" retezate,
Şi-au zis netrebnicii,
Dacă le-ar fi lăsat,
Aripile mele m-ar fi
Înghiţit.
Ar fi fost prea de tot!
Şi Ei fură binevoitori
Şi mi le frumos retezară!
„Cum era să aibă Aripi?"...
Şi-au zis ei între ei.

***

„Cum o să mă mai mişc,
Acum,
Fără aripi?"
De lângă fereastra,
Întunecată,
A Lumii,
Dătătoare de gânduri?

II

Într-o zi mă plimbam printr-un parc
- „Operei", cred. Lângă nişte tufe de trandafiri,
Un câine trăgea să moară...
Lângă el stăteau, roată, alţi câini,
Culcaţi, covrig... Aşteptau, ori, poate, jeleau!
Respira greu. Avea gura larg deschisă,
Limba îi atârna, greu..., din gura căscată.
Era ceaţă..., frig şi apăsare.
A doua zi l-am vizitat.
Era mort şi curgea, ploaia, cea măruntă, de
Sfârşit de Octombrie...
Nici un *frate* prezent...

(1973-1989)

(GLASUL NAŢIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIŞINĂU – BUCUREŞTI / Nr. 26 (246) / Anul VII / iunie 1995, pag. 5, poem I, II, semnat George URSA)

DIMINEAŢA

Nu departe – în salcii -, cioanca*,
Ne strigă moartea.
„A ta fie strigătura!" – zic.
„Pe tine *Răul!*"
N-am somn, bântui,
Veghez!
Nevasta sforăie, gâştele ţipă,
Cocoşii cântă, câinii scheaună,
Un ţăran mână calul,
Răsăritul se înroşeşte.
Nici o speranţă,
Nici o speranţă.
A luat-o, cu sine, în mormânt,
Alexandru cel Mare.
Şi atunci...
Ce poate urma după sionism,
Ce poate urma?
Die afrikaner, die afrikaner.
Poetul are insomnii,
Se gândeşte la Sfântul Saul (Pavel),
La Corneliu Codreanu,
La imensa ratare
a unui neam fără noroc.
Poetul se gândeşte la vorbe,
Bogaţii la bani, ţiganii la aur,
„Aleşii" la conducerea lumii.
Şi totul se destramă,
Se împrăştie, se localizează,
Se dez-universalizează.
Aici, Acolo, aici, acolo.
Ăsta, Acela, Unul, Altul
- Pulbere

(1983)

(DACOROMÂNIA NR. 1/ Ianuarie 1996 / REVISTA ACADEMIEI DACOROMÂNE, pag. 14, semnat George URSA)

* cioancă (ardelenism): bufniţă, pasăre ce prevesteşte, prin fluierat, moartea cuiva.

CĂLĂTORUL

În parcul oraşului, poetul
holbează ochii după puştance.
I s-au aprins *călcâiele*
inimii. Vrea să desluşească
în mersul dezgolit al femeilor
Siguranţa zilei de mâine.
Bătrâne, Poet, nu totul e
o problemă de lungimea
Rochiei.
Taina lui Iisus nu e
aici, bătrâne. Nu e.
Nici taina Tinereţii Veşnice,
Nici nimic. Fii tare,
Fii tare, Poet! Burghezii roşii
Au învins. Finanţa a
învins sabia, a învins
pe ambele reunite –
Comunismul.
Israel râde şi se veseleşte.
Diavolul este contabil.
Dacă n-aţi ştiut, aflaţi.
Cifre, adunări, scăderi, înmulţiri,
Contracte, peceţi, legăminte,
Angajamente.
Victoria hârţoagei asupra
zborului,
Victoria rochiei asupra trupului
Şi a cuţitului asupra lacrimei.
Ca să fii martir trebuie să trăieşti
totuşi. Victimele, contabilizate, nu
sunt martiri. Sunt numere.
Numai Poetul, încă, mai mâzgăleşte,
În parc,
pândind trecerea turmei.

(1993)

(GLASUL NAȚIUNII / REVISTA REÎNTREGIRII NEAMULUI • APARE DIN 1989 • DUPLEX CHIȘINĂU – BUCUREȘTI / Nr. 31 (303) / Anul VIII / 21 august 1996, pag. 1 semnat George URSA)

MĂRTURIA POETULUI

Scârba, scârba, scârba,
Cea de la sfârșitul veacului,
E în inima mea,
În creierul meu,
În sufletul meu,
Iubite *iosif*, iubite *bronștain*,
iubiți, noi *rooseveltți* și *churchili*,
Unde-i glonțul
Ce ni l-ați rezervat?
Unde-i glonțul vostru
„democratic" de binefăcător?
Unde-s pistolarii voștri
Redutabili?
Unde-i „ideologia" voastră
Biruitoare?
Brațul vostru *înarmat*?
Unde Mițraimul (*sua-ul*) atotputernic?
Este, dragilor!
Este, o Iosife, cel fățarnic.
Nevestei lui Putifar i-ai
respins avansurile,
N-ai respins pe acele ale
Minotaurului,
pe ale lui Samuel...

(1982)

(DACOROMÂNIA NR. 3, An I, 1996 / REVISTA ACADEMIEI DACOROMÂNE, pag. 5, semnat George URSA)

GENERAȚIE

Din generație în generație,
Până la sfârșitul veacurilor,
Se *transhumă pedeapsa.*
De la plantă la animal,
Din gânganie în gânganie,
Așa cum flacăra
Pătrunde lemnele.
Speranță din speranță.
Din cădere, în cădere,
Firea e Pretutindeni
Aceeași, mereu aceeași,
Dreaptă = .Nedreaptă.

(1981)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE**, Nr. 23 – 24, MAI – IUNIE 1997, pag. 3, semant George URSA, poezie)

SATUL

- Se dedică satului meu, Cuied –

Cuiedul e îngropat
- Iarna –
În pământ
Alb!
Liniște de mormânt.
Câinii întrețin iluzia Vieții.
Ninge mărunt.
Bătrâna Istorie.
Ne-a uitat, cu totul,
Sub dimia de zăpadă.
De n-am muri niciodată,

De n-am muri…
Căci odată ne trecem,
Odată trecem
Ca neaua.

(1980)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE**, Nr. 19-21 ian.-martie 1997, pag. 6, semant George URSA)

SUFERINŢE ÎN APRILIE

Dă-ne Doamne Înțelepciunea
Cea eternă
Or ia-ne la tine.
Noi suntem țărâna şi pulberea
În *Vânt*
Şi nici lacrimi nu mai putem
Vărsa,
Nici lacrimi
Şi, când le vărsăm,
Ele curg fără rost –
Puține şi amare –
Pe obrajii zbârciți,
Brăzdați de
Vremea corozivă
A neputinței.
Lacrimi, lacrimi
Şi atât…

(1981)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE** Nr.25– 26, IULIE – AUGUST 1997, pag. 7, semnat George URSA)

O, DOAMNE!

O, Doamne, greu e
Păcătos a fi…
Iisuse, veninul cum geme
În sângele boabelor din bălării.
O, Doamne, păcatul atârnă…
- Ghiulea la picioare
Şi sufletul amar se întoarnă,
Bivoliță târâtoare.

(iunie, 1997)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE** Nr. 29–30, NOIEMBRIE – DECEMBRIE 1997, pag. 7, semnat George URSA, poezie)

SĂ FIM GOLANI

Să ne revoltăm,
Să ne vărsăm sângele
Contra tiraniei **ocultei** atotcuprinzătoare,
Contra controlului total,
Contra controlului lor total,
Contra Patronului Unic.
Patronul Unic ne ia totul,
Lăsându-ne brațele pentru a fi Slugi!
În regimul *muncitorilor necalificați*,
Al ciocănarilor,
„Turnătorilor"…
Da', nu ne e frică să fim
„Necalificați!"
Nu ne e frică de munca de căcănari.
Sângele *nostru vă va răsturna*,
Sângele şi sabotajul permanent,

Munca puțină şi de proastă calitate,
Va nimici patronul imbecil,
Unicul proprietar politic –
Oculta planetei în cinci-şase îmbârligată, care,
la noi, se numeşte *comunism*.
Şi la alții *„democrație"*

(1984)

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 1 1997 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 2, poem, semnat George URSA)

IIŞUSE DIN NAZARET

- vaiet –

Iisuse, din Nazaret,
Pe mine cresc solzii păcatului –
Platoşe -, încet, încet...
Iisuse din Nazaret,
Fâlfâie aripa, Întunecatului,
Deasupra capului,
Meu, de **proclet...**

Cu mâna Ta şi-a Tatălui,
Din Cerul cel lin,
Retează **Necuratului.**
Limba cu venin...

Căci copita-i mi-apasă
Cu unghia-n spate
Şi-n inimă-mi mişcă un spin,
Pe creştet se lasă,
Pe umeri, pe coate,
În piept cu suspin.

Iisuse, picură-Ți **Mierea**
Şi arde păcatul,
Împrăştie fierea
Ce ne-o-ntinde **Trufaşul**.

Sfarmă-i cucuiele stelei,
Cu para Cuvântului Tău,
Şterge Tu nopțile jelei
Ce ne-afundă-n adâncul Părău:
Al Chedronului şi-al Armaghedonului
Şi-al Talpei Mamonului...
Sfinte Iisuse Înalță-ne,
Scote-ne din iazul de foc,
În Păşunea Ta saltă-ne
Din al Iadului foc...

(10/12. 1997)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE** Nr.31– 32, IANUARIE–FEBRUARIE 1998, pag. 8, semnat George URSA, poezie)

SUSPINUL TOAMNEI

Au luat foc plopii
Şi duzii şi păduceii ;
Galben ard crengile,
Fumuriu frunzele,
Roşu ard sângerii,
Aprinşi sunt perii.
Suspină sufletul meu
- Iisuse -,
În flăcări
Şi-n frunza dudului,
Zăcândă pe trotuar...

Doamne,
Îşi plimbă **Demonul**,
Coasa,
Prin inimile noastre,
prin iarba uscată,
prin iarba îmbrumată...

(Octombrie, 1997)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE** Nr. 33. MARTIE 1998, pag. 7, semnat George URSA, poezie)

COADA

(Versuri fără rimă, fără cap şi coadă într-un cuvânt)

De ce acest titlu vă puteți întreba ?
Ei, uite aşa. Pentru că aceasta e
Realitatea cotidiană.
Azi la coadă, mâine la coadă,
Dimineața la coadă, la prânz la
coadă.
Seara la coadă.
Ce căutăm la coadă ? De toate :
„Supliment literar artistic al S.T.”,
Eminescu, vol. IX, Pârvan («Getica»),
G. Călinescu – *„Istoria literaturii române de la origini până în prezent”*,
Mircea Eliade - «*Istoria credințelor...*»
Le găsim ? Nu !
Ce mai căutăm, la coadă ?
Carne de porc, unt, brânză telemea,
cafea, portocale, banane, pui de
găină, curcan, apă minerală Borsec,
conserve de porc chinezeşti,
căciuli cu urechi, ruseşti, cojoace
ieftine, lapte praf (cu rețetă,

se înțelege) ;
Găsim toate aceste articole ?
Nu !
De ce ?
Pentru că suntem nehaliți,
Mâncăm prea mult.
Şi astfel am produs dezechilibre în
modul ritmic de aprovizionare.
Ne-am îngrăşat ca porcii
De-atâta mâncat.
De abia ne târâm slănina
prin stațiile de maşini.
Suntem atât de graşi că nu
facem decât următoarele
lucruri :
ne sculăm la ora 4^{30} şi
alergăm la tramvai, autobuz,
troleu, metrou, tren.
Robotim de la 7^{00}, la 16^{30},
După – şi înainte – alergăm iar la
tramvai, autobuz, troleu, tren,
şi la coadă de la 17^{00} la 20^{00}.
După aceea fugim acasă unde
Ajungem la 21^{00}.
Ne îndopăm... Ca porcii,
Şi ne culcăm.
Nu!?
Păi ce-i asta, tovarăşi?
Unde e cultura, tovarăşi?
La coadă, tovarăşi!

(1983)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE** Nr. 34 APRILIE 1998, pag. 10, semnat George URSA, poezie)

INTEROGATORIU...

Să scriem o poezie, George Ursa?
Dar, despre ce George Ursa?
Despre cocină, despre cum
Ne batem nevestele,
Despre statul la coadă la pâine,
Oase, banane.
Despre ce... George Ursa?
Despre umilințele suferite
La slujbă?
Despre moartea civilă?
Despre cocina de porci
În care trăim?
Da, despre cocina de porci,
George Ursa,
Despre ea vom scrie.

(1985)

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 1 – 2 1998 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 8, poezie, semnat George URSA)

ÎN MEMORIA PICTORULUI...

[Se dedică pictorului Teodor Mureşan (1949-1979)]

Teodor Mureşan
avea două licențe,
Era ceramist,
pictor de sfinți
Şi lumi stranii,
Zvârlit să moară, aiurea,
La treizeci de ani neîmpliniți;

Răbda foame.
Iar, atunci când nu răbda de
Foame,
Înseamnă că în valiză avea
Slănină afumată şi pâine.
Aşa îşi potolea foamea :
Cu Pâine şi slănină.
Apoi pilea vodcă poloneză.
După care se lega la ochi,
Cu un ştergar – precum
Condamnații la moarte -, şi
Dormea – ca mortul –
O zi, o noapte, întreagă.
Se trezea cu un zâmbet, resemnat,
pe buze.
Era licențiat în filosofie
Şi muncea pe un şantier; ca
Muncitor Necalificat;
În slujba unei Idei...
„Cu mult mai mari"...
Moartea – însă – îl aştepta,
Răbdătoare,
Nu departe...
Pe amărât.

(1980)

(CURIERUL INFORMATIV al Partidului **PENTRU PATRIE,** Nr. 35, MAI 1998, pag. 6, semnat George URSA, poem)

MUNCA

Muncitorii, din „schimbul trei”,
Se întorc, verzui la
Față, acasă,
În zori!
Otrăvurile li s-au adunat,
Toate, în față;
- Muncitori manuali,
Cohorte de morți vii.
Speranța pentru voi nu există,
Nici viață, nici moarte,
Nici nimic.
Numai murdărie,
Mizerie,
haine nespălate,
Oboseală,
Față coclită
Şi demagogie.
Nu vă amăgiți!
Sinucideți-vă!
„Sarea pământului”
Nu e decât o frază goală,
Minciună e tot ce vă înconjoară;
- Minciună!
Noapte de noapte,
Cocoşați şi verzi – galbeni de oboseală,
Vă strecurați prin întunericul
Veşnic.
Ziua e noapte,
Noaptea e zi
Şi viața chin;
Împuşcați-vă,
Spânzurați-vă, muncitori!
Viața voastră, noastră, e lung
Târât, de şarpe,

în praf.
Moartea izbăvitoare
În locul pălmăşiei de noapte.
Noapte de noapte,
rupți de oboseală,
cu vagoane de oboseală,
În oase,
Vă târâți, vă târâți...

(1980)

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ NR. 4 1998 / PERIODIC AL SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 6, poezie, semnat George URSA)

ÎNDEMN

Leapădă-ți lanțurile, mahalagiului!
Renunță la salamul din zgârciuri,
La parizerul din soia,
La laptele dezmântânit,
la zahărul pe cartelă,
la uleiul prost rafinat,
la viața petrecută la cozi,
la blocul zgâlțâit, de decibelii
tramvaiului 29, 9, 26.
la sabia în mână şi croieşte-ți altă
Cale. Decât sclav mai bine
Mort !
Bunicii tăi au murit între 1914 – 1919,
Părinții între 1938 – 1964.
Tu, cârnățar flămând,
Mâncând salam din zgârciuri,
eşti la discreția şefului de echipă,
A BOB – lui, a tuturor.
Pălmaş complet sclavizat,

Sclav, sclav, pălmaş,
Cât te urăsc,
Iată-ţi statul pălmaşilor
Realizat. Există, în el,
Comunişti cu funcţii şi există pălmaşi.
Pălmaşii zac, la mahala, în praf.
Comuniştii, *în Primăverii*, în vile
Îngropate în verdeaţă.
Fac propagandă,
Se îndoapă,
Călătoresc. Au „geniu", studii?
Patru clase primare.

(1983)

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ An III nr. 2 (6) 1999 / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI, pag. 10, poezie, semnat George URSA)

---

* Aşa era atunci, dar şi azi este la fel (n. n. 2003)

MELANCOLIE DE IARNĂ

În „vestiar", în colţul mesei,
Cu faţa în pumni,
Tăcând, tăcând,
Mă întreb dacă eu
Nu sunt **Altul.**
Adânc prăbuşit,
În nopatea îngândurată
A istoriei
Şi neştiind stăpâni
Neputinţa,
Cea de toate zilele,
Îmi vine să mă spânzur
cu ale Poeziei

cu franjurile unsuroase

Trădate, trădate,
~~franjurile unsuroase~~ e
Pentru proza
Salopetei
Şi a toxicităţii
Oraşului viermănos.
Vita incorporatus
Est
Şi vita plictisus est.
George – ne = George,
Ursa – ne = Ursa
Şi Poet – ne = Poet;
De moarte,
De moarte,
Obosit,
Îngândurat, aplomb beteag,
Plecat al nostru steag,
Plecat...
(1974 – 1989)

(BUNA VESTIRE / PERODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, nr. 28 – 29, nov. – dec. 1999, pag. 12, semnat George URSA).

INEDITE

I M N

Distrus fizic,
O, George Ursa,
O, George Ursa,
Nu mai rezişti,
Sub nici un aspect,
Sub nici o formă.
Unde-i *Mansarda* mea, unde,
Fără, griji, o duceam?
Aş reveni, în ea,
Dar, Doamne, voi mai putea?
În ea am scris
Şi am trăit
O *Veşnicie.*
Fericit şi demn,
Singur.

(1981)

ÎN LATRINĂ...

Curăț c..., tovarăşi.
Nu este c... burghez;
vă pot asigura solemn că
Este c... muncitoresc.
De-al nostru, *roşu* -
Ca focul.
Acesta nici nu pute,
Tovarăşi!
Nu.
Miroase a lavandă.
Şobolanii noştri sunt
civilizați; vin cu
gâtul înainte, la abator.
De ce?... Pentru că, ei, de fapt,

Nici nu există, tovarăşi.
E o invenție a propagandei
burgheze.
Da. Pentru a denigra
„Lagărul socialist".
„Imperialismul muribund,
Intrat în putrefacție",
A inventat existența
Şobolanilor,
În „lagărul socialist".
Dar, la noi, *aceştia,* tovarăşi,
Au fost
Lichidați demult;
Încă în primii ani ai revoluției,
Proletare, victorioase.
Da. He, he, tovarăşi.
Chestia cu şobolanii,
cu c...,
E literatură decadentă,
Influență „mic burgheză",
Discuție „pe la colțuri".
Da, da, da. Asta e.
Băgați-vă mințile în cap. Dar...
Asta e profesiunea mea, tovarăşi,
Căcănar. Ei, da. Ei, şi?...
Asta nu e munca?...
Este, tovarăşi! Şi eu îmi dau
Toată silința să-mi
îndeplinesc cu cinste munca.
Şi să ajung un mare
Curățitor de c...
Cel mai mare căcănar
Din Istorie.
Păi, ce credeți dumneavoastră?
Nu poți trăi fără un ideal.
Eu mi-am ales această muncă.

N-am părăsit de 25 de ani
„Întreprinderea".
Am 25 de ani vechime în
„munca de bază".
Da, da, la „munca de jos".
Aşa că, în curând, voi deveni
căcănar şef, adică... asta...
„brigadier şef" la echipa,
de căcănari. Asta ca, o
Recunoaştere a vechimii
Neîntrerupte în muncă.
Da, da, lucrul diavolului.
Dragi tovarăşi...

*
* *

Aceasta este – a fost –
Istoria sumară
A unui căcănar şef
În pragul pensionării.

(1983)

TRAIUL PORCILOR!

Noi, *porcii*, locuim la *Vitan – Bârzeşti.*
În plină *şuşea.*
Zgomot – „simfonia străzii" -,
Poluare,
160 decibeli pe urechea fiecăruia.
A „oamenilor munci",
Ne sculăm la 4^{30}.
Nevestele se culcă la 5^{00}
Or invers.

Ele se scoală la 4^{30}.
Şi noi ne culcăm la 5^{00}.
Sâmbătă, după masă,
Ne cântă Romica Puceanu şi Gabi Luncă.
Când nu dormim, ne certăm
cu nevestele.
„Tâmpitule!" – te mângâie ea.
Proasto!" – o alinți tu.
Sâmbătă dimineața: *coadă*,
Duminică dimineața: *coadă*.
Coadă, înjurături, certuri,
plânsul copilului, pişatul
lui, căcat, zgomotul
WC. – ului, uşile trântite,
radiourile date la maxim,
Plimbare în mahala
(Cartier).
Schimbatul maşinilor
până la serviciu;
zgomot, fum,
milițieni,
vai de capul nostru.

*
* *

Vai de capul nostru –
zic –
Dar ce puţin spus...
Aşa ca o încheiere.

(1983)

CINISM NECESAR

Orice „porc" se scoală de dimineață.
Stă la coadă la iaurt, lapte,
La ceapă, cartofi porceşti, salam,
gheare de pui, coaste de oaie,
apă minerală, peşte (stavrid).
struguri putrezi.
Dracu' îngroape-i pe
porcii care ne-au adus în
Halul acesta.

(1984)

CÂNTEC FOARTE ... FRUMOS

Frunză verde de cicoare
Badea-l meu e de culoare
Şi frunză de tulipan
Badea-l meu e african;
Pielicioara lui...
Şoricul porcului...
„Piana" lui...
Fundul ceaunului.
Buzişoara lui...
Râtul porcului,
Dințişorii lui...
Colții vierului!
Când merge parcă înoată;
Părul claie, ca o roată,
Şi sârmos, pielea slinoasă,
Europa cea frumoasă
De cioropiteco-arabi invadată,
Invadată, invadată.
Ardă-i focul pe englezi;

Pe englezi, pe americani,
Câinii de ruşi şi de francezi,
Europa o au distrus...
Sionişti de mai sus.

(1988)

Pseoudonime folosite 1990 – 2002

Nicolae George MUREŞANU;
Nicolae VEGA;
G. SURU;
George SURU;
Reporter;
Nicolae ALEXANDRU;
Ioan PETRE;
Titus MIŞU;
George BIRĂU;
Nicolae BIRĂU;
Grigore ŞTIREAN;
f. s.
Ioan CELBĂTRÂN;
Ion PETRE;
Ioan MICAN;
Gică GHEORGHE;
Gică GHEORGHE jr.
Gică BIRĂU;
Nesemnat;
G. GHEORGHE;
Gheorghe BIRĂU;
N. BIRĂU;
Corespondent;
Neluţu B(I)RĂESCU;
N. G. U.
Georg IOAN;
G. U. ;
G. N. U. ;
G. UR. ;
G. URSA.

Operă de autor:

a). Literatură originală:

- **Poeme de sertar** (versuri);
- **Spovedanie către Dumnezeu** (versuri);
- **Noaptea Scorpionului** (versuri);
- **Îngerii roşii** (proză);
- **Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar** (proză);
- **Meseria de rege** (teatru);
- **Turnul fulgerat şi alte povestiri**... (proză);

b). Eseu:

- **„Un model de românism"** (în volumul **„LUCRĂRILE celui de al doilea CONGRES al Spiritualităţii Româneşti"** – Herculane 14 – 16 octombrie 1994; Editura „Radical", Drobeta – Turnu Severin, 1995, pag. 225 – 226);
- **Teme de meditaţie** ... - 1998;

Ediţii îngrijite:

- **Dragoş Protopopescu: „Fortul 13"** (prefaţă de George URSA), Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998;
- **Alexis Carrel: Omul, această fiinţă necunoscută** (prefaţă de George URSA), ed. a II – a, Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998.

CUPRINS:

Partea a II-a

Trei cărți de excepție 3
Interminabilele Uniri 4
TOVARĂŞII REVIN ÎN FORȚĂ 7
SOLIDARITATE LA BUCUREŞTI 9
BĂTRÂNII TINERI 10
La 55 de ani 12
Haosul în care ne mişcăm 15
UN MAESTRU AL TRISTEȚII: J. P. JACOBSEN 16
UN MODEL DE ROMÂNISM 23
LA CEI 7 ANI AL GLASUL – UI 26
„E VINA NOASTRĂ CĂ NU FACEM NIMIC PENTRU EI..." – Interviu cu poetul Vasile BARBU, secretar general al „Comunității Românilor din Iugoslava?- 27
CĂTRE TINERII MEI CONAȚIONALI 30
SILA FAȚĂ DE ALEGERIELE DIN 3 NOIEMBRIE 1996 31
„Obiceiul locului" 33
Educația, informația, mijloc sigur de spraviețuire a unei națiuni 38
DATINA 43
Suferința şi rolul ei în formarea națiunii DACO(ROMANE) 50
Preistoria, arheologia văzută ca o ştiință a totalității 53
Îndemn 59
Literatura națională 60
Vremuri tulburi 62
Către cei care ne critică 63
Starea noastră 65
Despre discontinuitate în istoria reală a dacoromânilor 66
Sunt dezgustat 71
DACOROMÂNITATEA 73
Tot despre Eminescu 78
Dreptate-judecată-împăcare, iertare 82
1 Decembrie 1918-1 Decembrie 1998 85
Eminescu, primul român absolut 86
Meditații amare la unirea cea mare 91
Sfânta Liturghie 95
Mihail Kogălniceanu şi «naționalismul» românesc, liberaloid 102

Legiunea la 72 de ani... 105
Lupta pentru unitatea românilor – o posibilitate de a deveni martir sau despre Mihai Viteazul. un destin politic ratat şi un destin istoric realizat 108
Icoana (arta iconografică) în simţirea dacoromânească 113
Limba naturală - metalimba 114
Eminescu – prilej pentru mulţi de a-şi face un nume! 117
Behăială, cultură, educaţie la dacoromâni... 121
Despre existenţa unei „doctrine" dacoromâne 124
La 61 de ani de la asasinarea Căpitanului 127
Incultura la dacoromâni 128
Biserica ortodoxă română scut al neamului dacoromânesc 131
Satul văzut moral-scriitoricesc 133
Demonism, credinţă, ne-credinţă, antihrism... răstignire-Înviere 135
Sistemele formale 140
Mircea Eliade, un român ambiţios 146
Educaţie, cercetare... needucaţie 149
Rezervorul traco-dac* 153
Ţăranul român, azi... 160
Nicolae Desuşianu – poezia şi mândria originii 163
Câteva consideraţii „cronică de cenaclu" 169
Despre frica de a fi român. Despre slugărnicia faţă de tot ceea ce este neromânesc 170
Românii, tehnicieni exotici... 174
Sintagma „societăţii secrete"... 179
Revoluţie, răscoală, revoltă, lovitură de stat 183
Filosofia conceptului de „Revoluţie" la dacoromâni 190
Deznădejdea lui Eminescu; rolul ei distructiv asupra celor puternici, cât şi asupra celor slabi 196
Desigur timpul şi adevărul demonizat 201
Tupeismul, obrăznicia, mitocănia, miopia – faţă de sine – şi slugărnicia în faţa străinului, la dacoromânii din mileniul III 206
Farfuridismul politic şi cultural şi rolul său în istoria naţională a dacoromânilor 209
Pământul, o planetă epuizabilă 213
Trăncăneala 215
Părinţi spirituali, mari unificatori şi conducători ai naţiunii Dacoromâne 216
Părintele Dumitru Bălaşa 221

Privilegiul de a fi iudeu şi mareşalul Antonescu 223
Comterismul, o formă a internaţionalismului? 227
Problema terorismului 229
Caragiale, un scriitor trist 232
„Globalizarea" luptei contra... 234
După 12 ani! 235
De ce nu (prea) mai pot scrie? 237
Partea a III-a
Poeme 241
Moartea cârtiţei 243
Lamentarii 244
Dimineaţa 246
Călătorul 247
Mărturia poetului 248
Generaţie 249
Satul 249
Suferinţe în aprilie 250
O, Doamne! 251
Să fim golani 251
Iisuse din Nazaret 252
Suspinul toamnei 253
Coada 254
Interogatoriu 256
În memoria pictorului... 256
Munca 25
Îndemn 259
Melancolie de iarnă 260
Inedite 263
Imn 265
În latrină 265
Traiul porcilor 267
Cinism necesar 269
Cântec foarte... frumos 269
Cuprins 273

Tipărit la: Tipografia EDITURII ELISAVAROS
Strada Luduş nr.32, sector 1, Bucureşti
Tel/Fax: 223.84.60;
0722/64.00.86

ISBN: 973- 861110 - 4 - 0